

ИЗБРАНА
СВЕТОВНА
ФАНТАСТИКА

Най-добрата
бойна фантастика!

ФАНТАСТИКА

104

**&АЛЪН КОЛ
КРИС БЪНЧ**

НОВОТО
ПРИКЛЮЧЕНИЕ
НА **СТЕН**

**ДВОРЪТ
НА ХИЛЯДАТА
СЛЪНЦА**

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА **БАРД**

Алън Кол, Крис Бънч

Дворът на хилядата слънца

На Елизабет Р. и Лео Л. Бънч,
както и на четиримата братя:
Чарлз, Филип, Дрю и Дейвид

Бележка:

Заглавията на книги 1, 2, 3 и 4 са парижки жаргон за различни части на гилотината. „Баскюл“ е дъската, на която се поставя да легне осъденият; „люнет“ е кръглата скоба около врата му; „мутон“ е режещото острие плюс осемдесетфунтовата му тежест; а „деклик“ е лостът, който пуска езекуторът, за да падне острието.

Заглавието на книга 5, „Червената гмеж“, идва от една фраза, използвана от френски депутат по време на Терора през 90-те години на XVIII в., някой си мосю Амар в писмо, в което кани колегите си депутати да наблюдават езекуция, за да „видим триумфа на Червената гмеж...“

АК и КрБ

Първа книга

Баскюл

Глава 1

Бантът измърка на иглосвинята, която най-невъзмутимо се беше натикала колкото може по-навътре в кухня дънер.

Инстинктът на банта говореше, че таралежът става за ядене, но тренингът на шестокраката котка казваше друго. Месо обикновено се поднасяше от двукрак, призори и по здрач, и биваше съпроводено с нежни думи. Вярно, иглосвинята миришеше както трябва, но изобщо не се държеше като месо. Бантът седна на задницата си и с една от предните си лапи започна да вади иглите, забили се в носовия му хрущял.

После животното приклегна. Отново чу звука – жален вой откъм гората. Погледна тревожно нагоре по планинския склон, след което отново се обърна по посока на звука, преди да вземе решение.

Напук на всякакъв инстинкт, животното изскочи от дърветата и се закатери по голия, осеян с камъни склон. На двеста метра вертикално над скалната грамада в подножието се ската зад няколко по-големи балвана.

Жалният вой се усили, над ниските корони на дърветата се издигна гравислед, направи обхождащ пирует и кацна недалече от кухня дънер.

Терънс Крюгер, шефът на тактическите части на полицията на Първичен свят, погледна целевия индикатор над контролния пулт на грависледа. Иглата сочеше право нагоре по склона, а проксимативният индикатор показваше, че бантът е само на половин километър.

Крюгер откопча оръжието от скобите зад седалката и отново го провери: затвор зареден; предпазител спуснат; обхват настроен за един метър – приблизителните размери на гърдната област на банта.

Огледа с бинокъл склона и след няколко секунди забеляза смъртно движение. Изпръхтя и вдигна грависледа над склона. Веднъж през този ден вече бе изтървал банта; никак не бе доволен от себе си.

Крюгер си въобразяваше, че е ловец в стила на великата традиция. Времето, свободно от полицейските си задължения, прекарваше в лов или в подготовка за лов – скъпо хоби, особено на Първичен свят. Имперската столица не разполагаше с местен дивеч, а двата тукашни

резервата деряха повече, отколкото можеше да си позволи един шеф на тактическа група... поне доскоро.

Предишните ловни експедиции на Крюгер се бяха ограничавали до чуждопланетен и предимно дребен дивеч. Това както и да е, но не предлагаше много на Крюгер откъм трофеи, особено трофеи, които ще се отбележат в ловните алманаси. Но нещата изведнъж се промениха. Приятелите му се погрижиха за това. След трийсет години работа като ченге Крюгер все още се гордеше с честността си. Просто разсъждаваше, че това, което искат новите му приятели, не е чак толкова нечестно; помисли и за облагите! Три седмици настрана от безумието, наречено „Денят на империята“. Три седмици в ловен резерват, разходите – платени. Гонка на четири опасни животни – земен носорог, бант, мъжки церви и гигантски от.

Вече беше измислил на коя стена ще окачи всяка глава. Разбира се, Крюгер нямаше намерение да споменава пред бъдещите си шашнати приятели *откъде* са взети тези трофеи.

Буферът на грависледа го изхвърли от една канара и го върна в настоящето. Съсредоточи се, човече! Концентрирай се. Запомни всяка малка подробност от този ден. Чистия въздух. Миризмата от дърветата долу. Прахоляка около грависледа.

Крюгер подкара грависледа нагоре по склона – следваше стрелката на индикатора, сочеща към сензора, имплантиран в банта.

Отдолу през дърветата профуча втори, едноместен след. Клиф Тарпи нямаше нужда от бинокъл, за да проследи машината на Крюгер.

Бантът беше притиснат в ъгъла.

Пред него вдясно теренът пропадеше стръмно – толкова стръмно, че не можеше да се спусне дори с ноктестите си лапи. Отляво скалата беше съвсем отвесна. Бантът се сви зад един голям камък. Беше объркан.

Грависледът кацна почти до убежището. Със заредено оръжие Крюгер тръгна напред.

Бантът отново се озадачи. Миналия път жалният вой приключи със силен взрив и разкъсваща болка, която го накара да побегне през глава от гората към планините.

Но миризмата беше на двукрак. Двукрак, обаче непознат. Да не би бантът да се бе провинил нещо? Двукракият щеше да му каже, да го нахрани и после да го върне в топлата ясла.

Бантът се надигна и закричи напред.

Щом се появи в полезрението му, Крюгер надигна оръжието. Този

път – никакви грешки. Със спуснат предпазител, той се прицели.

Бантът измяука. Този двукрак не беше неговият.

– Копеле!

Крюгер рязко се извърна, моментално забравил за банта. Не беше чул как вторият след се приземи зад него.

От петте метра цевта на оръжието изглеждаше огромна. Тарпи изчака само колкото ужасът да замени изненадата на лицето на Крюгер. След което натисна бутона. Мекият метален патрон се ушири красиво, прониза гръдната кост на Крюгер, после се завъртя на спирала из гръдния кош на тактшефа и стигна сърцето. Крюгер умря моментално – седна кротко на един малък балван, след което бавно се килна напред по лице.

Тарпи се усмихна, извади от пакета на колана си дебела мръвка соястек и я метна на банта.

– Осем живота ти останаха, писе.

Извади от пакета аерозолна кутийка, заотстъпва заднешком и изтри отпечатъците от стъпките си по прашната скала. Задържа се при грависледа на Крюгер, колкото да загаси мотора и да изключи маяка. Колкото повече време им отнемеше, докато намерят тялото, толкова по-добре. После се качи на следа и се спусна по склона.

Бантът плесна с опашка. Миризмата на непознатия двукрак не му харесваше. Вдигна соевата мръвка, прескочи скалната стена и тръгна надолу. Щеше да я изяде на познат терен, а след това може би щеше да разгадае и пъзела с другия соястек – она с иглите, дето ходи.

Глава 2

Мъжът в синия гащеризон беше опрял дългия си нож в гръкляна на адмирал Мик Ледох. С другата си ръка притискаше Върховния шамбелан на Великия император към ръба на бойниците.

– Или нашите искания ще се изпълнят незабавно, или този човек е мъртъв! – Усиленият му глас отекна сред каменните изваяния на замъка, в седемстотинметровата пустота надолу и над парадния площад.

На сто метра по-долу и вдясно Стен провери крако/ръкохватките си. Свитите му пръсти се бяха впили в цепнатините на мазилката в камъка. Единият му крак висеше в празното, другият здраво се беше лепнал в лицето на старши халвидар Лалбахадур Тапа. Уилигънът на Стен висеше от стегата на тъмнокафявия му боен костюм. На едната му ръка

над лакътя беше защипана кутията с катераческата нишка. В края ѝ висеше алпийска кука.

Над тях гласът на терориста избоботи отново:

– Имате само секунди да вземете решението си и да спасите живота на този човек!

Лявата ръка на Стен посегна нагоре и настрани за нова опора. За миг му се стори, че я е напипал, но мазилката се откърти и той за малко не залитна. Отдръпна насила тялото си, залепило се инстинктивно към стената, и вдиша дълбоко.

– Кафа хунну банда марну рамро – измрънка болезнено Лалбахадур под него.

– Но бълзливците живеят по-дълго, по дяволите! – изсумтя Стен, надигна се с една ръка и повдигна двете си стъпала. Алпийските му боти намериха опора. Вдишване... още едно... и той отново се превърна в машина за катерене. Лалбахадур и останалите от взвода на гурките се закатериха под него по отвесната гранитна стена към двамата горе.

На пет метра под парапета Стен стигна малка издатина. Докосна втората кутия с катераческа нишка на кръста си и от нея се изплю бяла паяжина, докосна каменната повърхност и го привърза.

Стен махна с ръка навън и към кръста си – сигнал, че се е укрепил и може да подсугури изкачването на бойците. От трета кутия, отзад на екипировката му, се спусна нишка към гурките долу.

Лалбахадур се изкачи по нишката плътно вдясно от Стен и се укрепил на позиция.

Без да му обръща внимание, Стен натисна пръскалото на въжекутията на ръката му и пусна около петнайсет метра с куката в края. Освободи едната си ръка от стената и я напъха във въжената ръкавица, защипана към една от металните скоби, след което започна да люлее ритмично куката. После я заметна рязко.

Двайсетграмовата кука изсвистя нагоре и се уви два пъти около дулото на някакво архаично оръдие, показващо се от зъберите.

Стен щракна специалните си джумари на синтетичното въже и заплъзя нагоре, докато мъжът в синия гащеризон зяпаше навън, осветен от лъчите на прожекторите. Изобщо не видя как Стен изпълзя като гущер, шумгуна се покрай оръдието и стъпи на бойниците.

– Чакахме достатъчно дълго – избоботи гласът, както си му беше ред. Ножът се вдигна за фаталния удар... а Стен се показа от сенките,

надигна се, едната му ръка удари мъжа в лицето, а другата изхвърча напред и блокира ножа.

Мъжът с гащеризона залитна. Шамбеланът за миг се олюля на самия ръб на бойниците, но успя да се закрепил. Мъжът с ножа се съвзе и понечи да нападне.

Но Стен вече атакуваше. Юмрукът му улучи терориста в слепоочието и той рухна като чувал.

Зад бойниците другите терористи се извърнаха, усетили заплахата. Но беше късно. Гурките се исипаха от тъмното и дългите остриета на прочутите им кукри засвяткаха в сенките. И за пореден път над замъка прокънтя викът „Айо Гуркали!“, бойният вик, карал хиляди поколения злонамерени типове да преосмислят намеренията си.

Терористите изпопадаха до един.

Лалбахадур ги провери, за да се убеди, че всички наистина са аут. Наик Таман Гурунг свали ракетната мортира от гърба си и я закрепил. Стен кимна, мортирата блъвна пламък и зарядът изхвърча нагоре в тъмното, после се изви на дъга и изтътна долу на парадния площад.

Гурунг върза въжето, тръгващо от мортирата и залепено долу на един зъбер на парадния площад, и се ухили на Стен.

– Сега правим баранг, капитане.

– Взвод, стани! – изрева Стен. – На три – *действай!*

Първият се задейства. Таман щракна джумарските скоби към нишката, продължаваща на повече от седемстотин метра надолу до плаца, метна нагоре крака и се понесе със свисък по почти невидимото въже към безопасността.

Стен отдаде чест на шамбелана.

– Сър.

Адмирал Ледох се смръщи, намести по-здравео високата церемониална шапка на главата си, взе двата джумара, които му подаде Стен, след което и той изчезна надолу по нишката.

Стен беше следващият. Метна се и полетя на малките скоби към твърдия бетонен терен. Пусна се в последния миг, измъкна ръцете си от дръжките на джумарите, приземи се и се превъртя два пъти.

Зад него Лалбахадур и останалите се пуснаха от въжето, приведоха се в опрятен вид и на бегом се строиха във взводна формация. Адмирал Ледох, леко останал без дъх, направи две крачки напред и отдаде чест. Над него Вечният император изръкопляска. В този миг половината милион зрители, изпълнили трибуните, обкръжаващи дългия пет километра параден плац избухнаха в бурни аплодисменти – аплодираха колкото

гурките, Ледох и Стен, толкова и „терористите“, които на свой ред се кланяха горе.

Ледох смъкна с отсечен жест ръката си и с пъхтене се заизкачва по стъпалата, водещи към имперската ложа. Докато успее да се изкачи до подиума, Императорът вече му бе поръчал и пиенето го чакаше. След като Ледох гаврътна чашата и тръсна глава, Императорът го запита ухилен:

– На кого му хрумна идеята с тая тъпа шапка?

– Моя е, сър.

– Аха! – Императорът се изкиска. – Как по дяволите успя да я задържиш по време на тоя смъртоносен хързул?

– Суперлепило, водоразтворимо.

– А, добре. Няма начин да го понеса това... това... нощно гърне на главата на някой, когото трябва да виждам всеки ден. – И без да дочака отговор, добави: – За бога, Мик, удари му още едно! Все пак не всеки ден играеш Тарзан.

Втората заповед бе изпълнена бързо и с благодарност.

Императорът празнуваше едно свое изобретение – Деня на империята.

Беше започнал церемонията преди повече от петстотин години, за да ознаменува спечелването на някаква война, за която отдавна бе забравил.

Сценарият беше прост: веднъж в годината – всяка година – Имперските сили изнасят показно, всеки на който там свят е назначен – и всички са поканени.

Разбира се, в Деня на империята бе вложен повече замисъл от един обикновен парад. В почти всичко, което вършеше Вечният император, бе вложена вторична и третична цел. Демонстрацията на оръжие можеше не само да увери гражданите на империята, че са „закриляни“ и „защитавани“, но Денят на империята също така трябваше да обезкуражава потенциалните „гаднари“ да не плетат „зли коварства“, най-малкото против имперските интереси.

Най-внушителното представление в Деня на империята ставаше, естествено, на Първичен свят. С годините Денят на империята се бе превърнал в кулминацията на двуседмични празници на атлетиката, изкуствата и военната мощ. Може да се каже, че беше нещо като кръстоска между сатурналии, октомврийски паради, олимпиади и първомайски

манифестации. Само за тази нощ Имперският дворец беше широко отворен за всички, което само по себе си бе доста вдъхновяващо.

Главната резиденция и команден център на Императора, дворецът, бе разположен в кръг от паркове с диаметър петдесет и пет километра. Мярката петдесет и пет километра беше важна, тъй като това бе границата на видимост до хоризонта на Първичен. Императорът не обичаше да се спъва в хора, чието присъствие не е планирал той самият.

В центъра на кръга от фризирани в диво разнообразие паркови пространства се намираше самият главен дворец, във възможно най-първичния стил „крепостни зъбери“, обхващащ зона с размери шест на два километра.

„Крепостните зъбери“ представляваха високи, V-образни стени в стил маркиз дьо Вобан от портата на главния вход до самия палат. Бяха високи 200 метра и в тях бе заровен висок процент от имперската бюрокрация. Не предлагаша пълна противоядрена защита, но щяха да са нужни преки попадения, за да бъдат пометени, а Императорът щеше да продължи операциите си дори ако дворецът му бъдеше съвсем изтърбушен; дълбоко под стените бяха складирани храни, въздух и вода за десетилетия.

Самият палат, едромашабно копие на земния замък Аръндел, се издигаше в края на дългия пет километра параден плац, оформящ центъра на външния двор на крепостта.

В много по-голяма степен от крепостните стени, замъкът бе построен на принципа на айсберга. Имперските командно/жилищни помещения бяха разположени в огромни тунели под замъка, на две хиляди метра под повърхността.

Замъкът бе изграден от грамадни гранитни блокове, зад които се намираше противоядреният енергиен щит и много метри дебела изолация. Императорът харесваше средновековната Земя, но предпочиташе безопасността и удобството, предлагано от науката.

Дворецът се отваряше за публика в Деня на империята, когато огромните Имперски гвардейски гравлихтери докарваха в него туристи. През останалата част на годината единствено дворцовите служители се качваха на високоскоростното пневмометро на трийсет и четири километра, във Фоулър, за да бъдат избълвани по работните им места.

Тъй като присъствието на Първичен свят в Деня на империята грубо можеше да се сравни с представяне в Двора, Императорът отдавна бе преценил, че ще искат да идват много повече милиони от поданиците му, отколкото пространството можеше да побере. Затова бе организирал

присъствието общо взето като онова, което бе описал на един не особено схватлив чиновник като „троен кръг“. Най-близо до замъка се намираха най-желаните места за сядане. Тях Императорът оставяше за особи, които можеха да се причислят към „дворцовите фаворити“, „настоящите герои“, „социалните елити“ и прочие.

Вторият „пръстен“, въпреки че не можеше да се разбере лесно къде точно минава разграничителната черта, отиваше за „социалните катерачи“. Тези места можеха да се продават, за тях да се свалят скалпове, да се изтръгват със заплахи и по всякакъв друг начин да се придобиват от онези хора, които съзнаваха, че гледането на Деня на империята на Първичен свят е кулминацията на целия им живот.

Третата зона, най-отдалечената от самия Имперски подиум, грижливо се отстъпваше на обитателите на Първичен свят. Разбира се, много от тези билети накрая се оказваха в ръцете на другопланетяни, вместо на първичносветяните, на които бяха раздадени, но Императорът беше решил, че ако „местните хорица“ искат да си докарат някой и друг кредит отгоре, той самият няма възражения.

Седеше се на голи пейки, инсталирани няколко седмици преди церемонията по наклонените стени на крепостта обкръжаващи парадния терен.

Практически беше все едно къде седят присъстващите; над стените на равни интервали се издигаха огромни холографски екрани, осигуряващи на зрителите достъп до моментални близки кадри, както и „случайни“ врязвания между онези хора от първия пръстен, които по една или друга причина представляваха „забележителности“.

Някои от събитията, като „спасителната акция“ на Стен, се провеждаха само в другия край на парадния плац, близо до самия замък. Повечето обаче бяха организирани така, че да траят продължително, минавайки през всички зони до своя завършек в края на дългия бетонен площад.

Денят на империята беше най-зрелищното представление на годината. Дворът все още се наричаше „Дворът на хилядата слънца“, въпреки че Империята отдавна включваше много повече звездни системи, а Денят на империята бе денят, в който тези слънца светеха най-ярко.

А нощта след него беше нощта, в която можеше да се случи какво ли не...

Запъхтеният Стен се облегна на стената на бетонния тунел – тунел,

който обикновено беше затворен с тежките противоударни врати от импрегнирана стомана. Сега вратите бяха вдигнати, за да пропускат излишните на парадния плац участници в Деня на империята.

До него по-улегнало пъхтеше старши халвидар Лалбахадур Тапа. Останалите гурки бяха похвалени и освободени – за да прекарат много по-забавно според тях вечерта, отдавайки се на хазарт и на масирана алтернатива на съзнанието с помощта на всеки каквото вещество си избере.

– Представлението беше славно – изръмжа Лалбахадур.

– Уф – отвърна Стен.

– Сигурен съм, че ако някой зъл човек поиска да задържи нашия шамбелан за откуп, никога няма да го направи на ръба на тоя замък.

Стен се ухили. За трите месеца, откакто командваше личната гуркка охрана на Императора, бе научил, че непалското чувство за хумор съвпада с неговото, най-вече в тоталната липса на уважение към по-старшите.

– Циничен си. Това ни осигури голяма чест.

– Вярно. Странното е, че веднъж като си измих едната ръка, чаках другата да се напълни с чест – отвърна с насмешлива тъга Лалбахадур. – Нямахме баланс.

– Но има поне една полза. – Лицето му светна. – Нашия героизъм ще го покажат на парбитаята у дома и няма да ни е трудно да намерим нови глупаци, които да искат да се катерят по стени за славата на Императора.

Отговорът на Стен бе прекъснат от грохота зад него. Офицерът и сержантът се изпънаха, щом Почетната преторианска на Негово величество гвардия затътна напред. Стен и Лалбахадур отдадоха чест и се притиснаха до стената, докато шестстотинте бойци на дворцовата гвардия, в лъскава кожа, бляскав метал и с автомати набиваха крак покрай тях.

Преторианският командващ полковник Ден Фоли отвърна с отсечен жест на Стен, след което прикова очи право напред и почетният батальон се изниза на парадния плац, посрещнат с бурни овации.

– Баща ми веднъж ми каза – отбеляза Лалбахадур, – че в този свят има само два вида хора. Аз обикновено не слушам подобни глупости, защото според мен единствените два вида хора в този свят са тези, които виждат само два вида хора в този свят и тези, които не... – Млъкна, леко объркан.

– Два вида хора, казал баща ти – подкани го Стен.

– Да. Тези, които обичат да лъскаат кожи и метал, и тези, които

предпочитат да поркат. Капитане, ти към коя група спадаш?

– Пас, халвидар – отвърна със съжаление Стен. – Още съм на дежурство.

Двамата си отдадоха чест и дребният набит старши сержант затича напред. На Стен му оставаха още няколко минути до постовата проверка, затова отиде до края на тунела да погледа парада на преторианците.

Бяха много, много добри, както се полага на група мъже и жени, чиито единствени задължения и тренировки се изразяваха в тотална преданост към командирите им, способност да стоиш неподвижен часове наред на почетен караул и да правиш колоритни церемониални пируети.

Стен сигурно беше несправедлив, но малкото случай, в които му бяха възлагали парадни задължения, му се бяха сторили досадни като трън в задника. Маршируващите по паради бойци можеше и да са интересни за някои типове, но въпросните хора никога нямаше да издържат безкрайните тъпи часове лъскане на снаряжение и репетиции, които отнема подготовянето на един парад.

Все пак трябваше да признае, че преторианците притежаваха високо умение. Маршируваха с архаични стрелкови оръжия; късият ефикасен уилигън не беше достатъчно зрелищен за ръчните хватки. А и за уилигъна не бе предвиден щик. През четиридесети век предимството да си носиш отварачка за консерви на върха на пушката отдавна бе изоставено, освен за церемониални цели.

И така, преторианците се подрусваха насам-натам и въртяха в сложни фигури близо четири стъпки дългите си манлихери.

Първоначално войниците носеха оръжията си „на рамо“. По команда оръжията се смъкнаха до кръста „за бой“ и байонетите блеснаха отпред като гора от копия.

Докато маршируваха в разреден строй, по команда всяка редица трябваше да завие и да замарширува обратно срещу следващата редица снишени щикове. Стен потръпна при мисълта какво може да последва, ако някой сержант обърка крачка при непрекъснатото подвикване на команди.

Частта обръщаше навътре в себе си, след това редиците завиваха и продължаваха. При команда започнаха изпълнение на хватки с оръжие; щом бутушите на всяка редица затрещяваха по плаца, гвардейците преминаваха от „на ремък“, през „за почест“, към „на рамо“ и „на гръб“.

Едновременно с това отделенията се разделиха и с отброяване от едно до три започнаха да си подхвърлят пушките – продължаваха

оръжейните хватки, но след командата „на рамо“ всеки боец подмяташе оръжието си нагоре и назад, за да бъде уловено от човека зад него в следващата редица.

Стен, който гледаше всичко това с цинизъм – „Боже Господи!“, – така и не беше учил достатъчно история, за да срещне старата фраза: „Красиво е, но дали е война?“

Глава 3

Някои същества всеки ги обиква от пръв поглед: те като че ли живеят на някаква малко по-издигната плоскост от всички останали. При все това тези благородни особи забелязват отзвук от самите себе си във всички други живи създания. Те гледат на живота като на изкуство, поради което могат да бъдат и донякъде претенциозни. Но също така са способни да се отнасят с насмешка към собствените си претенции.

Такива две същества бяха Марр и неговият любовник Сенн, които сега възбудено цвъцкаха суперлативи по адрес на Преторианската гвардия.

– Божичко, какви прелъстителни типчета – каза Марр. – Всички тези мускули и пот. Чак да ти се доще да си човек.

– Ако беше, нямаше да знаеш какво да направиш дори с един от тях – изсумтя Сенн. – Това поне го знам. Доста време мина, откакто пробва изчанчената си порочност с мен.

– Просто се възхищавах на тези чудесни млади мъже. Радват окоето. Нищо общо няма със секса. На теб само това ти се върти в черепчето.

– О, гонади. Нека не се караме, Марр, скъпи. Та това е увеселение. Знаеш колко обичам увеселенията.

Сенн омекна. Може би наистина се държеше като човешко същество в цикъл. Наведе се към Марр и антенките им се сплетоха. И него увеселенията винаги го хващаха.

Всъщност в Империята имаше малко същества, които да разбират повече от увеселения от Сенн и Марр. Всякаквите видове празненства бяха тяхната специалност – малко блясък, малко такт, интересни особи, подхвърлени в разговорната салата. Официалната им функция на Първичен свят беше на *Имперски интенданти*. Винаги се оплакваша от факта, че обиращите на Вечния император ги бяха сложили в черния списък. Но бяха твърде добри бизнессъщества, за да се оплакват прекалено високо; „нравите“ на Императора бяха причината снабдителската им

служба да е уредена за години напред.

Двамата милчъни се отличаваха с възрастта си, по принцип не особено подходяща за дълготрайни връзки. Бяха се чифтосали преди повече от столетие и страстно бяха решили, че връзката им ще продължи поне още един век. Такова постоянство обаче не беше нещо необичайно за техния вид; за милчъните на Фридрих Две чифтосването буквално беше за цял живот – когато единият член на милчънската двойка умреше, другият обикновено го догонваше след няколко дни. Дълготрайните чифтосвания при милчъните винаги бяха еднopolови. По липса на по-добро определение, наречете пола мъжки. Съществата от другия пол – лепнете му етикета „женски“, по-лесно е – се наричаха урсули. От всички създания в многото вселени урсулите бяха едни от най-красивите и нежните същества, изтъкани от паяжина и многобройни, променливи ароматни цветове. Живееха само няколко кратки месеца и през това време всичко се превръщаше в любов и сексуална наситеност. Ако някоя милчънска мъжка двойка извадеше повече късмет, можеше да се наслади на две или три такива връзки през живота си. От всяка връзка се получаваше „мъжка“ двойка и половин дузина приспани урсули. Майката изшепваше няколко последни обични слова на голямата си торба, след което оставяше грижата за младите на мъжката двойка.

За милчъните животът представляваше един безкраен и трагичен цикъл на раждане и отглеждане, пораждащ чувството за самота, което може да убие една любяща раса. Ето защо те бяха развили единствената им достъпна система – еднopolовото обвързване. Като повечето от своята раса, Марр и Сенн проявяваха страстна преданост един към друг и към всички останали красиви същества наоколо.

Бяха крехки създания, високи някъде около метър и покрити с розово-златиста козинка. Имаха огромни, изпълнени с нега черни очи, с чувствителност два пъти повече от човешкия спектър. Главите им бяха увенчани с обонятелни антенки, които също така можеха да гаят като перце. Малките им като на маймунки лапички бяха покрити с най-чувствителните вкусови пълчици в Империята и до голяма степен това бе причината милчъните да са едни от най-търсените главни готвачи. Лично Вечният император с неохота признаваше, че те надминават всички други раси в приготвянето на чудесни ястия. С изключение на соса чили естествено.

Двамата милчъни се сгушиха галовно и се потопиха в последния спектакъл на Деня на империята. Но нали си бяха бизнес особи, съществата наоколо им бяха поне толкова интересни, колкото и Имперското

представление.

Очите на Марр се плъзнаха по ВИП ложите.

– Всички, *просто всички* са тук.

– Забелязах – изсумтя Сенн. – Включително няколко души, които не би трябвало да са тук.

Посочи за пример една ложа срещу тях – ложата, побрала Кай Хаконе и свитата му.

– След критиките за последния му пасквил не знам как изобщо търпи да се показва пред публика.

Марр се изкикоти.

– Не знам. Но не е ли прелестно? А тъпият глупак е такава досада, даже се съгласи да бъде почетен гост на *нашето* увеселение.

Сенн се присви до него от удоволствие.

– Нямам търпение, миличък! Кръвчица ще тече, тече, тече.

Марр изгледа съешника си с подозрение.

– Но какво си направил, Сенн? Ако смея да попитам?

Сенн се изсмя.

– Поканих и критиците му.

– И?

– Много се зарадваха. Всички ще дойдат.

Двамата се закикотиха на злата си шегичка и пак погледнаха към Хаконе, зачудени дали подозира какво са му спретнали.

Марр и Сенн щяха да се разочароват. Кай Хаконе, човекът, когото някои наричаха „най-великия автор на съвременното“ – и други подобни баналности, – изобщо не мислеше за приема.

Около него пърхаха дузина или повече фенове, всички много богати и умилкващи се. Към ложата течеше несекващ поток от най-екзотични блюда. Но всичко това не можеше да се нарече веселба. Още преди началото на тържеството всеки бе забелязал, че Хаконе е изпаднал в едно от „онези настроения“. Поради това разговорът течеше потиснато и мнозина поглеждаха нервно към мастития умислен творец, огромен мъж със старомодно издути мускули, буйна коса, тежко надвиснали вежди и дълбоко хлътнали очи.

Вътрешностите на Хаконе се бяха свили, всеки мускул по тялото му се беше стегнал и той се потеше обилно. Умът и настроението му рикошираха бясно. „Всичко е готово“ – помисляше той в един миг и духът му се зарейваше нависоко. „Но ако е допуснатата грешка?“ Мигновено го

обземаше униние. „Какво е останало недовършено? Трябваше сам да го направя. Не трябваше да ги оставям те да го правят. Сам трябваше да го направя.“

И пак и пак, отново и отново се връщаше той на всяка подробност от плана. Сред тълпата се надигна гръмовен тътен – поредното зрелищно събитие завърши с трясък; Кай Хаконе едва го чу. Заудря за няколко мига дланите си, преструвайки се, че и той аплодира. Но умът му продължаваше да се блъска в непрестанноменящите се образи на смъртта.

Последните маршируващи роти и танцьори очистиха терена и реът на тълпата бавно заглъхна до глухо бърборене.

През входния портал нададоха вой два огромни грависледа – натоварени със стоманени платна, бетонни блокове и въжета. Забръмчаха бавно над парадния плац, всеки на метър над бетона; спираха на равни интервали. При всяка пауза плувнали в пот войници скачаха от следите и разговаряха част от платната или блоковете. До всяка камара оставяха нахвърляни въжета и кабели. Докато грависледите спрат непосредствено до Имперския подиум, дългото поле бе заприличало на детска стая, в която детето е разхвърляло кубчетата си. Или, както беше в дадена случай, на импровизирана писта за бягане с препятствия.

Плъзгачите се издигнаха над замъка и две огромни мишени – със солиден стоманен гръб и три метра дебела подплата – бяха смъкнати от стените на замъка и провиснаха на четиристотин метра над полето. А после с гръмки звуци от портите излязоха с маршова стъпка шест бенда. Някои сведущи във военните детайли типове знаеха, че мелодията е официалната маршова песен на Имперската артилерия, но никой не знаеше, че всъщност е стара мръсна войнишка песничка, понякога наричана „Космати са ушите на наш’те канонири“.

След това през портите над парадния плац влязоха два по-малки грависледа. Всеки караше по двайсет същества и едно оръдие. Оръдията не бяха от гигантските бойни мазери или пък от малките, но високосмъртоносни лазербластери, каквито използваше Имперската артилерия. Колесните оръдия – планински топове – бяха само малко по-млади от черния барут и се зареждаха откъм дулото, като зеещите горе от бойниците топове.

Четиридесетимата разговаряха топовете, строиха се бежешком повзводно и замръзнаха. Командирите на всяка група отривисто отдадоха чест и задържаха позата, при което едно от барутните оръжия на

бойниците на замъка гръмна и хвърли облак бял прах над парадния плац. След което четиридесетимата канонири започнаха.

Събитието го наричаха различно – „артилерийското състезание“, „мъкненето на топ“ или „впечатляващата тъпота“. Целта на надпреварата между двата отбора беше съвсем елементарна. Всеки от екипите трябваше да придвижи един топ от първоначалното му положение през препятствията до място близо до Имперския подиум. Там оръдието трябваше да се зареди, да се прицели в една от мишените и да гръмне. Първият екип, който изпълнеше упражнението и свалеше мишената, печелеше.

Не се допускаха никакви антигравитационни устройства, нито заобикаляне на препятствията. Напротив, всеки топ трябваше да бъде разглобен и след това пренесен/надигнат/смъкнат/хвърлен през бетонните блокове. Състезанието изискваше гимнастични умения. Тъй като всеки отбор трябваше да придвижи по около хиляда кила метал, шансовете да се премажат телесни части бяха доста високи. Все пак да си в отбор по мъкнене на топове беше висока чест сред Имперската артилерия.

Тази година надпреварата беше особено интересна: за пръв път финалният кръг беше не между гвардейски дивизиони. Вместо това отбор от нехуманоиди от XVIII Планетарна десантна част щеше да се състезава срещу най-изявените мъже и жени от Трети гвардейски дивизион.

Друга причина за зрителския интерес, разбира се, се криеше в обстоятелството, че мъкненето на топове бе единственото събитие в Деня на империята, в което можеше да се залага. Официалните облози бяха необичайни: осем на пет в полза на Трети гвардейски. Само че действителното залагане вървеше малко по-другояче. Човеците от Първичен свят чувстваха, че нечовеците, н'раня, са долни псета, и предпочитаха да влагат кредитите си съответно. Нехуманоидите обаче изпитваха малко по-различни чувства и предпочитаха да подкрепят фаворитите.

Понякога боговете подкрепят сантименталните. Н'раня бяха донякъде антропоидни и тежаха по около триста кила парчето. Плюс това расата им, еволюирала като обитаващи дървесата месоядни на един покрит с джунгли свят, имаше инстинктивен усет за геометрията и тригонометрията.

Действията срещу отбора на н'раня бяха стара традиция в „как става мъкненето на топ“. За гвардейците упражнението протичаше по следния начин: командирът на оръдието мятеше един поглед по терена и хуваше към първото препятствие. Там го чакаха двама души, вече пренесли оръдейния мерник. Те буквално вдигаха командира на батареята и

мерника по стената. Той им помагаше да се качат, след което продължаваше към второто препятствие.

През това време оръдието биваше разглобено на дуло/лафет/станини/откатен механизъм и го домъкваха до подножието на същата стена. Хвърляха въжета на първите двама, те се превръщаха в човеко-скрипци и чарковете поемаха нагоре по стената. Други се изкатерваха по същата скала, награвбаха чарковете и ги спускаха от другата страна.

Н'раня обаче бяха по-елементарни. Те бяха установили, че по двама н'раня могат да носят всяка част, и действаха съответно. Всяка част на оръдието се пренасяше ръчно и биваше „хвърлена“ на други двама н'раня, които чакаха горе. После я спускаха на други двама от другата страна.

И така продължаваше, умни екипни действия срещу груба сила. Н'раня се придвижваха напред по повдигателната мрежа, тъй като носачите н'раня, без да си правят труд да си прехвърлят чарковете, просто напиряха през нея.

Гвардейците, от своя страна, стигаха до предната част на стоманения паяк, уникално накланяйки скелетната структура *нагоре* и придвижваха оръдието под нея.

Когато двата отбора с пъхтене преодоляха последното препятствие и започнаха да сглобяват топовете, гвардейският отбор явно водеше със секунди.

Н'раня едва бяха успели да си сглобят оръдието, когато гвардейският командир на батарея тикна мерника на оръдието и двамата зареждачи набутаха заряда. За да спечели, на гвардейския екип му оставаше само да намести станините и да стреля.

И тогава н'раня промениха правилата. Командирът на батареята заряза и мерници, и всичко, и насочи ръчно дулото на топа. Извърна глава, докато вкарваха заряда, и прецени наклона на окомер. Н'раня се дръпнаха встрани и командирът им стреля. Мишената бе поразена точно в центъра.

Имаше предявени възражения естествено, но в края на краищата букърите макар и с неохота платиха на заложилите на н'раня.

Същевременно в гвардейските дивизиони се предаде заповедта, че новобранците, специализиращи артилерия, ще бъдат „учтиво посъветвани“ да прекратат известно време на световите на н'раня.

Танз Суламора не остана никак доволен от развоя на нещата,

особено след като неговият „патриотичен дълг“ току-що му беше коствал тлъста пачка.

Когато чу, че ИЗ-ове ще бъдат допуснати да се състезават в мъкнене на топ, се беше ужасил. Беше му се сторило, че няма да е проява на добра имперска политика да се позволи нехуманоиди да бъдат публично унижени в Деня на империята.

Второто му стъписване последва, когато разбра, че Първичен свят твърдо залага на н'раня. Патриотизмът изискваше Суламора да подкрепи гвардейския отбор. Въпросът не бе в загубата на кредити. Просто състезанието не беше честно. Н'раня в края на краищата бяха обитатели на джунгли, само с едно стъпало над канибализма. Разбира се, че предимството им беше нечестно. Естествено че щяха да бъдат по-добрите в носенето на големи тежести и прочие. Редно беше императорът да осъзнае, мрачно разсъждаваше Суламора, че макар нехуманоидите да са необходима част от Империята, те определено трябва да разберат колко ниско стоят в стълбицата на социалната еволюция.

Което неизбежно напомни на Суламора къде седи самият той. След всичко, което беше направил за Империята, от благотворителни дарения до финансовата подкрепа за патриотичното изкуство и до помощта за самия Двор, защо не го бяха поканили в Имперската ложа в Деня на империята? Или поне да му предложат кабина по-близо до Имперския подиум, а не тая скапана седалка почти в края на първия кръг, близо до второкласната зона?

Императорът, помисли Суламора, започваше да се променя – промяна, която, съвсем справедливо разсъждаваше търговецът, бе показателна за нарастващата корупция в самата Империя.

Денят на империята определено не радваше душата на Танз Суламора.

Разбира се, за всеки Ден на империята имаше и по един гвоздей на програмата. И естествено всяка година гвоздеят трябваше да е по-голям и по-добър от предишната година.

За щастие организаторите на сегашното тържество нямаха особено сериозен повод за притеснения. Предишната година гвоздеят на програмата бе възложен на Осма гвардейска дивизия, която бе намислила да покаже бойната храброст на индивидуалния пехотинец.

За тази цел частите Маклийн бяха лишени от грависледите, оставени на половин заряд и олекотени дотолкова, че цял отряд можеше да се

скрие в един войнишки боен скафандър. Крайният резултат – летящ човек; летящ без костюм и без животоспасяващ колан.

На репетиция това изглеждаше доста впечатляващо.

По замисъл Осма гвардейска трябваше да извърши масов десант, в който всеки боец функционира като кръстоска между тактически катер и майски бръмбар.

Осма гвардейска обаче забравиха да се съобразят с метеорологията. Климатът на Първичен беше ветровит. И нормалните двайсетина до трийсет ветрове, духащи през парадния плац, се усилваха от климатичния ефект на огромния терен. Крайният резултат се изрази в много, много пшкване по хвърлените в пълн безпорядък зрителски трибуни – лошо няма, така мнозина можаха да завържат случайни приятелства – няколко понатъртени особи във втората зона и гръмовния смях на Императора.

Този гръмовен смях издуха Осма гвардейска чак в Драконовия сектор, където ги чакаха мрачни патрулни обходи – опазваха тази група дисидентски светове до някакво приближение на цялост.

Тази година се падаше на Дванайсета гвардейска да се завърти в качата. И след като прекара значително време в размисъл, командващата я генералка измисли уникален начин да представи грандиозно зрелище. Лазербластове свистяха из арената, рикошираха в предварително подредени повърхности и съвсем безопасно отлитаха към атмосферата. Кънтяха и тътнеха взривове. В този момент Дванайсета гвардейска на арената предприе оттегляне с бой.

Императорът кимна одобрително; много рядко беше виждал някой да подготви *отстъпление* за показно.

Вдигнаха се антени и сигналистите засвяткаха. Откъм хоризонта се чу ръмжение на тактически кораби и те съвсем реалистично засипаха с огън зоната зад парадния терен.

Във въздуха залазиха спасителни катери и около тях загърмяха противовъздушни заряди (по-леки от въздуха балони, боядисани в неотразяващо светлината черно и подсигурени с часовникови детонатори). Корабите с грохот се изсипаха надолу, кацнаха и при свършена дисциплина бойците се качиха на бордовете им. Катерите разчистиха терена, увиснаха и изведнъж въздухът точно над парадния терен забръмча, разтресе се и оглушителното му ехо прокънтя над огромния плац. От трибуните се разнесоха писъци и самият Император за малко не залегна – но бързо се съвзе и си седна на мястото макар и със съжаление, че умът му не побира как някой може да имитира изстрел на мазерно оръдие.

След това звездите помръкнаха и две бойни баржи клас „Герой“ се понесоха отгоре и дългите им километър туловища зачерниха небосвода. От двата бойни кораба зашариха лазери и от бордовете им засвяткаха ракети. Най-сетне „вражеският наземен огън“ секна, спасителните катери полетяха в дъга през небесата и право в зейналата паст на баржите. После бойните кораби се издигнаха вертикално, с двигателите „Юкава“ отзад, и изведнъж изчезнаха със свръхзвуковия си грохот от атмосферата на Първичен свят.

Тълпата беше шашната.

Вечният император си наля пиене и реши, че Дванайсета гвардейска няма да замине за Дракония.

Годфри Алейн видя как бойните кораби изчезнаха над главата му и потръпна. В ума му същите бойни кораби се издигаха от руините на собствената му планета. Личните му изчисления показваха, че до едно такова нашествие остава не повече от година. Смърт в името на мира.

Алейн и преди си беше имал работа с Имперски гвардейци, както в личен план, така и в стратегически – *познаваше* мощта на Империята. Но така или иначе гледката с плавното изтегляне на цяла дивизия от 12 000 бойци му го наби още по-категорично в главата.

„И аз съм единственият, който ще предотврати това нашествие. Народът на Таан няма да направи нищо. Народът ми просто ще загине. А моята кауза ще се окаже загубена за поколения.“

Алейн не беше самонителен. Всички предвиждания сочеха, че той е единственият, който може да спре това нашествие.

За жалост, на Годфри Алейн му оставаха по-малко от двацет и четири часа живот.

Всеки обича клоуни и акробати. Около хиляда такива изпълниха парадния терен. С клоунски номера:

Група „пияни войници“, решили да отдадат чест на Императора, но без да знаят как да го направят, се сбиха, боят прерасна в гимнастическа пирамида, при която „най-пияният“ се озова на върха, отдаде изрядно чест, след което залитна като мъртвец, превърта се в тройно салто и стъпи перфектно на плаца.

Мъже в каци, търкалящи се насам-натам, едва избягвайки унищожителния сблъсък; акробати, въртящи се на циганско колело стотици метри; гимнастици, които с помощта един на друг, на самите себе си и

понякога сякаш на голия въздух се издигат във въздуха във все по-сложни фигури; боксьори, които замахват мощно един срещу друг, пропускат и се въргалят, после се изправят и отново се включват в смешния бой; кръстосани превъртания и салта, в които телата едва пропускат да се сблъскат с други тела и продължават да се премятат. Тълпата ги обичаше.

Текстът на шпикера гласеше, че хилядата клоуни са част от „Имперския гимнастически корпус“, но такъв корпус изобщо не съществуваше. От всички присъстващи единствен Императорът знаеше, че зрелището с клоуните е най-близкото, което хората му от секция „Богомолка“ – суперелитните, суперсекретните командоси, които извършваха най-личните и най-опасни операции за Императора – могат да спретнат като някаква форма на публично зрелище.

Освен това децата – което включваше и Императора – обичаха тази част от вечерта.

В нормални времена доктор Харс Стинбърн щеше да наблюдава Деня на империята от частна кабина. Най-малкото щеше да е във втория кръг. Много по-вероятно щеше да е да го поканят като гост в първия кръг, гост на някоя от важните личности, негови пациенти.

Но сегашните времена не бяха нормални.

Стинбърн седеше далече в дъното на парадния терен на една от голите, без гръб и облегалки седалки, запазени за самите обитатели на Първичен.

Обитатели? Селяни.

Стинбърн определено беше расист. Но боговете имат сардонично чувство за хумор. Целият ред пред него беше запълнен с хамали: октоподи хамали. На всичко отгоре – поркани октоподи хамали, които размахваха знамена, неопикуема храна и още по-неопикуемо пиене пред лицето му.

Още по-лошото бе, че хамалите изразяваха ентузиазма си, като отваряха терциерните си усти, разположени горе в средата на телата им, глътваха въздух и след това изведнъж го изхвърляха с експлозивни звуци.

Стинбърн беше изразил, поне според него, учтивото си неудоволствие, след като един хамалин неволно тикна в лицето му закуската си, приличаща на преварено бомбе. Вместо да се извини, хамалинът бе попитал Стинбърн дали не иска да се включи в Деня на империята и разви

под носа му две от дебелите си змийски пипала да му помогне.

Пръстите му грижливо пробягаха по коафираната му посивяла коса – също като тялото му, още младо, още справящо се без никакви трансплантанти или инжекции.

Стинбърн съзнателно насочи мислите си към друга тема и се загледа към холографския екран от другата страна на плаца. Екранът показваше близки кадри на клоуните, докато се придвижваха към неговия участък, след което за миг показаха самия Император, който се тресеше от смях в ложата си, а след него – и други знаменитости в частните им кабинни.

Стинбърн не се чувстваше на върха на щастието. Докато влизаше на стадиона и грижливо се стараеше да изглежда да се мисли за анонимен, му се стори, че за миг зърна човека, когото беше наел.

Беше сбъркал, но моментът го бе изнервил. Откъде да знае, че мъжът всъщност се намира на определената му позиция. Знаеше, че си струва да наемеш професионални престъпници за определена работа, но също така знаеше от опит, че те са изключително неблагоприятни.

Душевната депресия на Стинбърн бе прекъсната, когато един от охраната мина през трибуните и каза на хамалите да си свият пипалата или ще ги изхвърли. Гвардеецът продължи по стъпалата, спря и изгледа остро Стинбърн.

„Ох – каза умът на Стинбърн. – Зная, че мястото ми не е тук. Вероятно просто ми личи. Хайде, продължи си по пътя, човече. Не спирай, ако ти е мил животът.“

Стинбърн не преувеличаваше. Преди години други хирурзи бяха имплантирали туба с експлозивни на мястото на апендикса му и един детонатор между плешките му. За да задейства самоубийствената си капсула – и да унищожи около себе си зона от двайсет квадратни метра – д-р Стинбърн трябваше само да свие раменете си назад в леко преувеличено протягане.

Но това не се наложи; гвардеецът продължи нагоре по стъпалата, а Стинбърн насила отново прикова поглед към арената и от устата му се изтръгна кук смях от лудориите на клоуните.

Ледени пръсти полазиха по крехкия гръбнак на Марр – инстинкт, спасявал от смърт поколения милчъни от незапомнени времена на Фридрих Две. Сърцето му изпърха и той леко се отдръпна от Сенн.

– Какво има, скъпи?

– Не знам. Нещо не е... Не знам.

Сенн се опита да го придърпа и да го утеши. Марр поклати глава и се изправи в пълния си – крехък – ръст.

– Заведи ме у дома, Сенн. Това вече не ми прилича на празненство.

Глава 4

Щом Стен пристъпи до килера, душачът се размърда – миниатюрното устройство забръмча и запулсира като малък гризач. Охраноботът се поколеба за половин секунда, сензорните му пипалца се разшаваха, след това той пристъпи вътре и малките му метални лапички изшпракаха на пода на килера.

Стен отстъпи и огледа гардероба на Императора. Беше тъпкан със стотици униформи, церемониални халати и костюми, всеки екземпляр предназначен за специфичен повод, някои – прости като ослепително бялата, приличаща на тога дреха, други – сложни като самонастройващия се към тялото костюм с многото променящи се цветове.

Една видеокнига в стаята на Стен описваше историята на всяко от облеклата. Тогата, помнеше той, бе за визитата на Императора на малката система Раза, където официалната му титла беше Главния философ. Докато костюмът с много цветове, беше съвсем сигурен, имаше нещо общо с нещо, наречено Марди Гра. Стен все още не бе имал време да запомни всичко, тъй като бе поел официално службата само преди месеци и умът му все още беше зает с изучаването на стотиците задължения, възложени на капитана на Личната на Негово величество охрана. Дотук се бе съсредоточил върху основната си функция, а именно да опази Негово величество от превратаджии, заговорници, тайни групировки и прочие фанатици.

Императорската сигурност беше сила, съставена от много нива. Най-напред бяха военните и полицейски сили на Първичен свят. Самият палат разполагаше със сложно механично и електронно покритие. Имперският персонал разполагаше с три Гвардейски единици. От тях най-набиващи се на очи бяха Преторианците. Тях ги използваша не само в най-публичните дворцови изяви, свързани с плюене и лъскане на доспехи – те можеха да се притекат като полиция за борба с безредици в случаи на по-сериозни вълнения, стига такива изобщо да възникнат.

Втори бяха членовете на самото Имперско домакинство, назначавани до последния мъж (или жена) от редиците на секция „Богомолка“,

корпус „Меркурий“ или Гвардията.

Последни бяха телохранилите гурки, рота от сто и петдесет души от земната провинция Непал. Повечето произлизаха от клановете Тапа, Пун, Ала и Рана, все шаржатска аристокрация. Те на практика бяха наемници, като мнозина от своя народ отпреди повече от две хиляди години.

Дребни, набити мъже, гурките съчетаваха ведър дух, хумор и почти невероятна сила на характера в пакет. Гуркската рота се водеше от един старши халвилдар, Лалбахадур Тапа, пряко подчинен на капитан Стен, официалния командир и свързка с Императора и Имперския персонал.

Новият му пост не можеше да се сравни с това да си в секция „Богомолка“, съставената от свръхглаворези част, в която Стен бе изкарал по-голямата част от военната си кариера. Вместо да се облича както му падне или в цивилни дрехи, сега Стен носеше пъстрокафявата униформа на гурките. Донякъде беше благодарен, че му назначиха ординарец, наик Агансинг Раи, макар че понякога – особено при махмурлук – имаше чувството, че той малко прекалява с желанието да коментира слабостите на началниците си.

Всъщност през остатъка от военната си кариера Стен щеше да запази с гордост два свързани с гурките спомена – емблемата им с двата кръстосани черни кукри на полевата си униформа, както и самия кукри.

В момента, докато изчакваше душачът да свърши работата си, Стен бе въоръжен със смъртоносен кукри на едното бедро и малък, останал му от „Богомолка“ уили-пистолет на другото.

Душачът приключи обиколката на килера, изприпка при Стен и изцърка тихия си тон „безопасно“. Той щракна с длан клавиша „изключен“, пхна бота в джоба и отстъпи. Личните покои на Негово величество бяха толкова безопасни, колкото можеше да ги осигури.

Запрехвърля наум списъка с тройната проверка на сигурността за останалата част от крилото на двореца. Смяната на стражата вече бе минала... Беше наредил на лейтенантите, разположени на...

– Капитане, не обичам да досаждам на човек, докато работи, но...

Стен вихрено се извъртя към гласа точно зад себе си, пръстите на дясната му ръка инстинктивно се свиха, което щеше да задейства ножовите мускули под рамото му и да...

Беше Вечният император, зяпнал го малко изненадано, след което лицето му се отпусна в усмивка. Стен се изчерви от неудобство. Изпъна се в „мирно“ и наум се срита в задника. Все още беше малко прекалено от „Богомолка“ за дворцовата си длъжност.

Императорът се засмя.

– Отпуснете се, капитане.

Стен отпусна едното коляно в съвсем официалното „свободно“.

Императорът се ухили, понечи да пусне някаква шега по повод твърде войнишкото възприемане на „отпуснете се“ от страна на Стен, премълча, за да му спести ново неудобство, и се обърна. Хвана пеша на празничната дреха, в която се бе облякъл, и го подуши с отвращение.

– Ако нямате нищо против, бих искал да сваля това. Мириша на потна свиня.

– Всичко е наред, сър. Сега с ваше позволение, ако мога да бъда осво...

– Разочаровате ме, капитане. – Гласът на Императора изкъртя от стаята за преобличане. Стен потръпна и бързо прехвърли наум всичките си възможни грехове. Какво беше пропуснал?

– Вече сте на тази работа от... колко стана въпрочем?

– Деветдесет и четири цикъла, сър.

– Мда. Нещо такова. Все едно, деветдесет и няколко дни душене из стаите ми, късане на скапаните ми нерви с всички тези ваши досадни мерки за сигурност, и нито веднъж – нито веднъж не предложихте да ми покажете онзи ваш прословут нож.

– Нож ли, сър? – Стен го изгледа искрено озадачен. И тогава се сети: ножа в ръката му. – А, онзи нож.

Императорът се появи на прага. Вече се бе преоблякъл в невзрачен сив гащеризон.

– Да. Онзи нож.

– Ами, има го в досието ми на „Богомолка“, сър, и... и...

– Много неща има в досието ви на „Богомолка“, капитане. Прегледах го отново вчера. Просто за да се уверя дали все още искам да ви задържа на сегашния ви пост.

Забеляза угрижената физиономия на Стен и изпита съжаление.

– Освен ножа забелязах също така, че пиете.

Стен не знаеше как да реагира на това, поради което постъпи възможно най-мъдро – замълча си.

– Доколко можете да пиете обаче, тепърва ще се види. – Вечният император закричи към другата стая. Спря до вратата.

– Това е покана, капитане, не е заповед. При положение, че вече сте свободен от служба. – Изчезна през вратата.

Стен беше научил много неща в секция „Богомолка“. Беше се научил да убива – и беше убивал – по много начини. Можеше да сваля

правителства, да замисля стратегически атаки и отстъпления, знаеше как да направи неутронна бомба. Но едно нещо беше научил повече от всичко друго: когато старши офицер ти отпрати покана, това е заповед. Просто по случайност сегашният му старши офицер беше самият шеф.

Затова той взе моментално изпълнителско решение. Избълва набързо няколко заповеди на заместника си и се освободи от дежурството. След което се стегна и влезе в кабинета на Вечния император.

Миришештата на пушек течност гладко се хлъзна в гърлото на Стен и полегна в стомаха му. Той остави чашата и погледна чакащите очи на Императора.

– Това ли е скоч?

Императорът кимна и наля още по едно.

– Какво мислиш?

– Приятно е – отвърна Стен, съзнателно пропусвайки „сър“. Реши, че бъркотията с офицерските правила важи дори с Вечния император. – Не мога да разбера защо полковник – тоест генерал – Махони винаги е имал проблем с него.

Императорът повдигна вежда.

– Махони ти е говорил за моя скоч?

– О, той го харесваше – замаза нещата Стен. – Просто каза, че било нужно време, докато му свикнеш.

Гаврътна втората чаша, облиза небце и тръсна глава.

– Изобщо няма какво да му се свиква.

Беше проява на вежливост, на този етап от разговора. Императорът беше прекарал дълги години в усъвършенстване на любимото си питие от младостта.

– Ще ударим още по едно от това – каза Императорът и пак напълни чашите. – После минаваме на твърд алкохол. – Вдигна внимателно ножа на Стен, който лежеше на масата между двамата, огледа го още веднъж, след което го остави. Представляваше тънка двуостра кама с иглен връх и скелетна ръкохватка. Ръчно изработено от един неописуемо рядък кристал, оръжието беше дебело само два милиметра и половина и наострено по-тънко от косъм, до дебелина от петнайсет молекули. Натискът на самото оръжие можеше да среже диамант като буца масло. Императорът изгледа внимателно как Стен сви пръстите си и ножът се хлъзна в месестата си „ножница“ в мускулите на ръката му.

– Скапано страхотен е – отрони най-сетне Императорът. – Не е

точно по правилата, но пък и ти не си. – Замълча, колкото да улегнат думите му. – Махони ми гарантира, че никога няма да бъдеш.

Стен не знаеше какво да отвърне, затова просто отпи.

– Бивш уличен главорез – замислено каза Императорът, – издигнал се до капитан на Имперската гвардия. Не е зле, младежо. Не е зле.

Гаврътна още от скоча.

– Какви са по-нататъшните ти планове, капитане? – Бързо вдигна ръка, преди Стен да е изгърсил някоя глупост от сорта на „както повели ваше величество“. – Имам предвид, наистина ли ти харесва цялото това военно фръцкане, устави и дивотии?

Стен сви рамене и искрено отвърна:

– Това ми е работата.

Императорът кимна замислено.

– Мислил съм за това. За инженерството, не за скапаната ви военщина, за Бога. Не обичам военщината. Никога не ми е харесвала. Въпреки че съм командващият и скапаният шеф на повече войници, отколкото можеш... можеш да...

Думите му увиснаха, докато си довърши пиенето.

– Все едно. Инженерството беше и ще ми остане през целия живот постоянната ми работа.

Вечният император поклати глава, удивен от този свой над хилядагодишен спомен.

– Нещата се променят, капитане – каза той накрая. – Не можеш да повярваш колко се променят нещата.

Стен пробва мълчаво разбиращо кимване с надеждата, че това е една от по-добрите му служебни изяви. Императорът го забеляза и само се засмя. Бръкна в чекмеджето на старинното си бюро, извади бутилка с абсолютно прозрачна течност, махна тапата и напълни две чаши до ръба.

Императорът изля в гърлото си почти чистия алкохол и тресна чашата върху бюрото. После изгледа съсредоточено Стен, който вдигна чашата, подуши я за миг, сви рамене и изля в гърлото си белия огън.

Остави чашата на бюрото и съвсем безизразно я плъзна към бутилката за още.

– Бива го. Малко е метално на вкус...

– Това е от радиатора – сопна се Императорът. – Дестилирам го в автомобилен радиатор. За аромат.

– Аха – отвърна Стен все така безизразно. – Интересно... Ако нямате нищо против да пробвам още едно...

Напълни още веднъж двете чаши догоре. Вдигна своята в мълчаливост и Императорът изгледа удивен как Стен я изпи наведнъж като вода.

– Аре стига бе – каза излязъл от търпение Императорът. – Това е най-мощният чист алкохол, който си опитвал в живота си, и го знаеш много добре. Не ме гъбаркай.

Стен невинно поклати глава.

– Доста силничко е, вярно. Но – без да се обиждаш – пробвал съм нещо по-силно.

– Например? – кипна Императорът.

– Стрегг – каза Стен.

– К'ъв е тоя скапан стрегг бе?

– Извънземно питие – отвърна Стен. – Хората го наричат „бхорското“. Не знам дали ги помните, но...

– О, да – рече Императорът. – Ония типове от Вълчия свят. Аз не им ли я дадох системата на тях, или нещо такова?

– Нещо такова.

– И к'ва е тая пикня стрегг? Може ли да е по-добра от моята чиста лунна росица... имаш ли от него?

Стен кимна.

– В квартирата ми. Ако ви интересува, ще пратя да донесат.

– Интересува ме.

Императорът вдигна чашата си за тост.

– В майчината си – изфъфли той с леко заплетен език, – в майчината ми... Я кажи пак, к'ъв беше бхорският тост?

– К-кълна се в майчината си брада – каза Стен, също с леко заплетен език.

– Точно. В майчината си брада. – Гаврътна чашата, зяпна и се хвана за бюрото: империята му се въртеше около него. – Лунна роса. Скапано – заяви Императорът. – Стрегг е върхът. С'а к'ъв беше другия тошш... тоешт... тост. В бащиния ми...

– Замръзнал задник – каза Стен.

– М-моля? Няма що да... о, това е тошшта... т-т... тостът. Бащиният ми замръзнал задник! Штрахотно! – Вдигна празната чаша да пие. Зяпна я като бухал, щом осъзна, че е празна, и се стегна в пълното си Императорско величество. – Нещо се омаях.

– Стрегът ти го прави т'ва. Прави т'й, че да... скапано. Колко е часът? Трябва да застъпвам на дежурство.

– А, не. Както си сега – не. Не и на служба на мое величество. Пияници не понасям. Не понасям хора, дето не си знаят мярката. Не им вярвам. Неблагонадеждни са.

Стен го изгледа втренчено през мъглата на стрегга.

– З-значи ли това, че съм уволнен?

– Не, не. Никога не уволнявам пияни. Трябва да уволня първо мен си. Първо изтрезняваме. После те уволнявам.

Императорът се надигна. Олюля се. После изведнъж се укрепи.

– Яхнията „Анджело“ – изкусително възкликна той. – Само това ще ти спаси кариерката.

– К'во по дяволите е „яхния «Анджело»“?

– Не ти трябва да знаеш. Ако знаеш, няма да ядеш. Лекува рак... о, т'ва вече го излекувахме, нали... Все едно... Номерът е яхния „Анджело“. Само това ще ни размрази задниците.

И залитна към изхода. Стен го последва с красива строева стъпка на зигзаг.

Щом Стен помириса миризмите в частната кухня на Вечния император, стомахът му изръмжа от глад. Както беше пиян, загледа с възхищение как не по-малко пияният Император върши големи и по-малки чудеса. По-малките чудеса се изразяваха в странните подправки и тревии. Голямото чудо беше, че Императорът, натряскан със стрегг, можеше да борави с древния френски нож, да кълца като машина зеленчуци и месо на ситни късчета, да мери пропорциите и... да поддържа смислен и ясен донякъде разговор.

– Сипи по едно. Не бой се. Яхния „Анджело“. Ей с'а.

Стен отпи предпазливо и усети как изстудената огнена мълния се плъзна по гърлото му. Този път обаче ефектът беше по-различен. Това, че седеше в свръхинтимното владение на Императора, добавено към факта, че наистина беше крайно време да се върне към капитанските си задължения, моментално разчисти от главата му алкохолната мъгла.

Кухнята беше четири-пет пъти по-голяма от повечето подобни помещения на Първичен свят от четиридесети век, в които храната обикновено се приготвяше скрито от компютри и роботи. Имаше *някои* модерни атрибути – скрити долапи и боксове за складиране на екологична храна, които се задействаха с едно натискане с пръст. Поддържаше освен това пълна антибактериална стерилност и притежаваше свръхинтелигентна система за изхвърляне на отпадъци, която обаче Императорът

рядко използваше. Общо взето той или забърсваше това, което според Стен трябваше да са отпадъци, обратно в долапите, или хвърляше разни неща в съдове, които Стен по-късно разбра, че са тенджери за варене на бульон.

Най-внушителната мебел в помещението беше огромният касапски плот, направен от рядко твърдо дърво, което се наричаше „дъб“. В центъра на плота за кълцане имаше една стара мивка неръждавейка. Беше вградена малко по-ниско от плота, непрекъснато се обливаше със ситни водни пръски и след като накълцаше нещо, Императорът забърсваше всичко, което не става за яхнията, в мивката и то моментално изчезваше.

Точно зад Императора имаше огромен комплект за готвене от черен чугун и лъскава стомана. Включваше печ с доста дебели стени, единичен грил, няколко котлона и открита скара. От меката миризма, лъхаша от готварския мастодонт, Стен заключи, че действа с някакъв вид естествена газ.

Стен зяпаше, а Императорът работеше усърдно и съпътстваше действията си с обяснителен коментар. Доколкото Стен схвана, първо действие от бъдещата яхния „Анджело“ се състоеше от тънко нарязано чоризо – мексикански твърд суджук, обясни Императорът. Суджукът с една пълна шепа чесън бяха запържени в подлютен с тайвански пипер зехтин. Вкусно лютивата миризма проби стрегтските изпарения и удари Стен право в ноздрите. Той отпи от чашата си и заслуша приказките на Императора.

– Едно време не мислех много за яденето – рече Императорът. – Освен като за гориво. Нали знаеш, стомахът ти се оплаче, напълниш го там с нещо и си гледаш работата.

– Схващам – отвърна Стен, спомнил си за дните като работник мигри.

– Знаех си, че ще схванеш. Все едно, бях типичен млад космически инженер. Свърша си работата за компанията и си карам кефа във времето за чукане и поркане с джойгърлите и пиячката. Храната даже сякаш само ми пречеше за тия неща.

Стен разбра и това. Не се различаваше много от дните му като новобранец.

– После, като почнах да се катеря по стълбата на компанията, почнаха да ме пращат на все по-дълги задачи. Адски досадно е. Единственото ти развлечение става папото. И все бебешки кашички. Тъй че почнах да се бъзикам. Спомнях си неща, дето ми ги спретваха тате и баба.

Опитвах се да ги повтора.

Чукна се по главата.

– Странно, как се запазват тука всички неща, които си помирисвал или вкусвал някога. След това ти трябва само малко повече практика, да си настроиш езика. Като ей тая яхния например. Най-добрият илач, изобретяван срещу махмурлуци. Един стар мексикански пират ме научи... майната му, това е друга история.

Спря да реже и отпи от стрегга. Усмихна се и блисна от съдържанието на чашата в пържешото се чоризо. После отново се захвана с текущата задача – да нареже четири-пет глави лук и няколко домата.

– Скачаме доста години напред. Доста след като открих АМ2 и почнах да сглобявам цялата скапана империя...

Мозъкът на Стен изведнъж се завихри. АМ2. Началото на Империята. Това, за което говореше с такава лекота мъжът пред него, с вид на трийсет и няколко годишен, бяха неща, за които човек можеше да прочете в историческите видеотомове. Винаги си беше мислил, че са повече легенда, отколкото факт. Но ето че сега най-спокойно си бърбеше с човека, който уж бе започнал всичко това... по дяволите, преди близо двайсет века. Императорът продължи, сякаш разправяше за вчера:

– И ето ме мене. Клеча си аз на лаврите и ми е тъпо. Скука – да полудееш. Затиснал си една дузина звездни системи и всичко си действа гладко. Няколко трилион трилиона мегакредита в банката. Е? К'во да ги правиш толкова пари?

Посочи на Стен да напълни чашите със стрегг.

– Тогава се сетих, че мога да се оправя. Просто можех да си готвя каквото си ща. Само че не ми харесват модерните манджи, дето ги правят през последните шест-седемстотин години. Старото по ми пасва. Затова почнах да експериментирам. Да си спомням. Да купувам стари готварски книги и да съживявам неща, които звучат вкусно.

Императорът се обърна, извади от един охладителен бокс половинкилограмово парче прясно телешко и започна да го кълца ситно.

– По дяволите! Добър начин да си убиваш времето. Особено когато го имаш предостатъчно.

Императорът спря огъня под тигана с наденицата и чесъна, сложи да се нагрива друг тиган с подлютено масло и пусна в него щипка девесил, малко пикантина и бабина душица, после разтри в длани няколко сухи клонки розмарин и хвърли и тях отгоре. Разбърка сместа, помисли малко, после сипа вътре парчетата домати и ги запържи. Спря огъня и отново се обърна към Стен. Изгледа замислено младия капитан, след

което отново заговори, като през това време отъркалваше парченцата телешко първо в брашно и после в паница със семе от люти чушлета.

– Предполагам, че от ваша гледна точка, капитане, аз дрънкам безинтересни неща, случили се преди много време. Старчески брътвежи. Несвързани с днешното време.

Стен тъкмо се нахрани да възрази съвсем искрено, но Императорът вдигна императорската си ръка. Още се държеше на крака.

– Мога да ви уверя – заяви той доста трезво, – че вчерашните дни ми изглеждат точно толкова близки, колкото вашите – на вас. Така. Сега на съществения въпрос за тази вечер.

Изля в гърлото си половин чаша стрегг, колкото да наблегне на важността на въпроса, и изгледа Стен изпод вежди.

– Как по дяволите я караш, капитан Стен? И как по дяволите я харесваш тая скапана длъжност?

Стен помисли много бързо. Първо правило в „Наръчник по оцеляване на младшия офицер“: когато старши офицер те попита какво мислиш, лъжеш безобразно.

– Напълно ми харесва – отвърна Стен.

– Скапан лъжец – заяви Вечният император.

Второ правило в горния наръчник за поркане с по-старши: хванат ли те, че лъжеш, излъжи пак.

– Не, сериозно – каза Стен. – Това е може би една от най-интересните...

– Второ правило не върви, капитане. Назубреното го зарежи.

– Това е едно досадно място, фрашкано със скучни хора, а аз никога не съм давал пет пари за политиката – избълва Стен.

– Много по-добре. Сега ми позволи да ти дам един малък съвет по кариера...

Спря, за да запали нагревателя под наденицата с чешъна, и щом тиганът се нажежи, добави вътре и отъркаляното в пипер телешко.

– Първо, на твоята възраст и при сегашния ти статут имаш адски късмет, че изобщо си тук.

Стен отвори уста да се съгласи, но Императорът го спря с твърдия си поглед. Заговори и забърка телешкото, докато добие хубава кафява коричка.

– Първи малък съвет: не се задържай тук дълго. Ако го направиш, ще е загуба на време. Втора мисъл: сегашното ти назначение ще бъде едновременно силен трамплин в кариерата и пречка. В досието звучи страхотно: „Шеф на Имперската охрана на толкова и толкова години“...

Но също така ще се сблъскаш с някои началници – много по-възрастни и много ревниви началници, – които ще се кълнат, че интересът ми към теб едва ли е бил случаен. Приеми го както искаш. Но ще се кълнат.

Императорът приключи с телешкото. Извади един дълбок тежък железен тиган и изсипа в него цялата мешавица. Добави и тигана с лук и домати. После хвърли вътре шепа свръхлютите червени чушлета, ливна две-три глътки младо червено вино, много глътки телешки бульон, пълна шепа кориандър, дрънна отгоре капака и усили огъня. След като сместа кипна, я остави да покъкри.

Седна до Стен и отпи яко от стрегга.

– Не знам дали го схващаш, или не, но в генерал Махони имаш много печен наставник.

– Да. Знам.

– Окей. Него го хвана. И мене доста ме впечатли днес, по дяволите. Не е зле. Макар че трябва да те предупредя, известен съм с това, че кипвам и изстивам към някои хора. Не се лепвай задълго при мене. Когато всичко се издъни, обвинявам скапаняците, които са най-близо до мене. По дяволите, един-два пъти се случи даже да си повярвам.

– Присъствал съм – каза Стен.

– Мда. Сигурно. Добър опит за един млад офицер. Дракхът тече надолу. Добре е да го научиш. Така ще знаеш какво да правиш, когато си на върха.

Яхнията вече беше готова. Императорът стана и напълни догоре с черпака две големи купи. Устата на Стен се напълни със слюнка. Миришеше му на цяла гора с кориандър. Очите му се насълзиха, щом Императорът постави едната купа пред него. Изчака го, докато отреже два огромни резена прясно изпечен хляб, които тръсна на масата с буркан прясно бито масло.

– Тъй че ще направиш следното. Избиваш тая служба. После си разкарваш задника от разузнаването и всичко, свързано с плаща и кинжала. Никой не е правил голяма кариера в разузнаването. Аз съм го уредил така. Не им вярвам никак. Никой не би трябвало да им вярва.

– После се буташ в авиоучилището – продължи той. – Не. Млък. Знаем, че е флотско. Тоест, сменяш службите. Набутай се във флотата. Научи се да пилотираш.

Императорът бавно намаза резена си с масло. Стен повтори действието му. Запомняше всяка дума.

– Лесно ще стигнеш до помощник-командир. После скачаш на командир, корабен капитан и – с малко късмет – флаг-капитан. Оттам

нататък пътят ти до адмирал е на една плонка разстояние.

Стен отпи от чашата, за да прикрие чувствата си. Адмирал? По дяволите. Човек не можеше да стане адмирал току-така. Императорът отново доля чашите.

– Аз *слушам* адмиралите си – каза Императорът. – Тъй че направи каквото ти казвам. После ми ела след петдесетина години и може дори и *теб* да слушам.

Императорът гребна пълна лъжица яхния.

– Яж, момче. Страхотна храна е за мозъка. Първо ти пламват ушите, после – и сивото вещество. Последният, който яде от нея, сега е страхотен адмирал.

Стен лапна първата лъжица. Яхнията докосна езика му и се изсипа през гърлото му към стомаха. Вътре избухна малък неутронен взрив, очите му се насълзиха, носът му се разрева, а ушите му станаха яркочервени. Стрегът в кръвоносната му система побягна панически пред ордата молекули червен пипер.

– К'во ще кажеш? – попита Вечният император.

– Ами ако човек няма рак? – изфъфли Стен.

– Яж, яж. И да не си имал досега, скоро ще го заимаш.

Глава 5

Императорът си имаше два проблема с Първичен свят. Първият беше: „Защо собствената ми столица е такъв миш-маш?“ Беше управлявал хиляда години междузвездна империя. Защо една малка столичка, лепната на някаква си планета-джвъчка, трябва да е такъв проблем?

Вторият беше: „Какво се скапа?“

Първичен свят представляваше класически пример за градско планиране, което се е издънило. В началото, скоро след като Вечният император показа на хората, че държи под контрола си единственото гориво за междузвездни полети – Антиматерия Две – и че е в състояние да не позволи на други да научат или откраднат тайната му, бе преценил, че да ръководиш една империя, особено търговска, от Земята е тъпо.

Избра Първичен свят по няколко причини: беше необитаем; беше почти с размерите на обикновена обитаема планета като Земя и беше обкръжен от спътници, които щяха да са идеални за товарни платформи. И така Вечният император купи Първичен свят – планета, която дотогава не представляваше нищо повече от индексен номер на една звездна

карта. Въпреки че по това време контролираше не повече от петстотин-шестстотин системи, Императорът знаеше, че империята му ще се разраства. А с разрастването идваше администрацията, бюрокрацията, придворните блюдолизци и прочие.

За да се контролира потенциалното раздуване, владението на цяла планета изглеждаше добро решение. И ето че най-добрите архитекти се заловиха за работа. Булевардите трябваше да са много, много широки. Планетата трябваше да има пищни паркове както за красота, така и за да не се превърне в самоотравящо се гето. Земята се раздаваше на парцели под наем, определен със стогодишни договори. Всички сгради трябваше да се уточняват от съвет, включващ както архитекти, така и хора на изкуството.

Но след някакви си хиляда години, откакто бе основан, Първичен свят вече бе заприличал на гето.

Обясненията бяха съвсем прости: алчност, глупост и корупция – дребни човешки слабости, които, кой знае защо, Вечният император бе пренебрегнал. Императорът цинично бе решил, че не му е необходим еквивалент на онзи роб, който уж скришом шепнел в ушите на цезарите по време на триумфалните им шествия, че всичко отминава.

Трябваше само да пропътува петдесет и петте километра до Фуолър, най-близкия град до дворцовите терени, и да повърви пеш по улиците. Фуолър, както и останалите градове на Първичен свят, представляваше безразборна бъркотия от небостъргачи и нискозастроени площи.

Пример: Строителен терен, описан в планетоустройствения план на Първичен свят като NHEB0FA12FFC2, половинкилометров квадрат, първоначално бе даден под наем на влюбен в лукса владетел от системата Сандия, който бе построил съчетание между палат и посолство. Но след като бе свален от по-спартански режим, Сандия на свой ред отстъпи под наем терена на един междузвезден търговски конгломерат, който срина двореца и го замести с многоетажен билдинг за управителното си тяло. Но „Транском“ избираше неподходящи зони и продукти, така че небостъргачът постепенно бе преотдаден под наем на толкова „дребни“ наематели като планетарни правителства или корпорации, опериращи само в границите на една звездна система. По-нататък наемите биваха прехвърляни на още по-малки звена, с което цената се вдигаше. Годишният наем за едноетаен офис можеше да стигне размерите на годишния брутен продукт на цяла провинция.

Билдингът на „Транском“ се превърна в офисен бордей, докато

всички наеми не бяха изкупени от султанката на Хафиз, която на всяка цена държеше да си има палат, в който да пребивава по време на продължителните си визити на Първичен свят. Небостъргачът бе сравнен със земята и на негово място бе издигнат нов дворец.

И всичко това – преди осемдесет и една години. Но Имперските регистри продължаваха да водят като негов наемател президента на Сандия, който междуременно бе прекарал четиридесет и седем години в принудително уединение в манастир.

Предвид системата на преотдаване дори контролът на наемите не помагаше. „Единичните“ апартаменти понякога приличаха повече на войкови спални заради броя на хората, нужни, за да се покрие месечната рента.

Императорът се бе опитал да помогне, защото адски му беше ясно, че дори във век на компютри и работи е нужен определен брой функционери. Но дори имперските програми за жилищно строителство скоро се озоваваха в други ръце и се превръщаха в жив пример за дивашко свободно предприемачество.

След близо осемстотин години борба с покварата на пренаемането, в драстично усилие да се удържи натискът, предизвикващ тези опустошителни практики, бе наложено ограничение над имиграцията на Първичен свят. От кандидат-емигрантите се изискваше да представят уверение, че са наети на работа, уверение, че за тях е създадена нова работа, или доказателство за наличие на огромно богатство. Правилата се прилагаха стриктно.

Това превърна всеки гражданин на Първичен свят в богаташ. Богаташ не на Първичен свят, а потенциално. Всеки, от оторизирания дипломат до най-дребния уличен търговец, можеше да продаде своето гражданство срещу колосален откуп.

Но гражданите на Първичен свят не го правеха. Повечето предпочитаха да си траят в бедност (макар и относителна бедност, предвид гарантирания доход, дажбите, възможностите за почивка и жилищното обезпечение), вместо да емигрират и забогатеят. Първичен свят беше Центърът, „Дворът на хилядата слънца“, и кой щеше да предпочете да се махне отгук, ако той, тя или то имат избор?

Понякога Императорът – пиан, обезсърчен или ядосан – усещаше, че решението е да национализира всички сгради и да разкара всички от планетата. Но си даваше сметка, че свободните му предприемачи капиталисти и на това ще му намерят майстора.

Затова беше по-лесно да остави нещата каквито са и да търпи по-

дребните неприятности като гъстота на населението или градските карти, които остаряваха трийсет дни след издаването им.

В добавка към градовете и парковете Първичен свят беше фрашкан с имения. Повечето отдадени под наем имения бяха възможно най-близо до Имперския кръг. Близостта на нечие жилище до двореца бе поредният критерий за обществен статут.

Имаше и още една, последна сграда на терена на главния дворец на Императора. Намираще се на десетина километра от Аръндел и приютаваше Имперския парламент. Налагаше се да се изгради и нещо като двор, в края на краищата. След като утвърди постройката, Вечният император веднага поръча да вдигнат висока един километър живописна планина между собствения му замък и парламентарния билдинг. Вярно, че трябваше да си има работа с политици, но не искаше да му се мяркат пред очите, докато си прекарва свободното време.

И така, Първичен свят представляваше доста странно място. Най-доброто и най-лошото, което можеше да се каже за него, бе, че върши работа... донякъде.

Пневмометрото свързваше градовете, а грависледите осигуряваха вътрешносистемния превоз. Извънсистемните товари, пристигащи на Първичен свят, се разтоварваха на някой от планетарните спътници или на изкуствените космодруми, оказали се необходими поради имперската експанзия. Оттам те или се претоварваха на заминаващи за други светове транспортъори, или, ако бяха предназначени за самия Първичен свят, се спускаха с лихтери на повърхността на планетата.

На Първичен свят имаше пет транспортни космодрума. И като всяко пристанище откакто свят светува, бяха мръсни и в окаян вид.

Най-голямото пристанище, Соуард, бе най-близкото до Фоулър. На един километър от главната площадка на Соуард се намираще „Ковенантър“.

Като всичко останало на Първичен свят, Соуард имаше проблеми с разширяването. Складовете и товарните платформи трябваше да са разположени колкото може по-близо до терена за кацане.

Съпътстващите сгради, като залите за отдих, офисите, баровете и прочие, бяха построени над складовете с площ от един квадратен километър. Товарните рампи – кои механизирани, кои не – се издигаха над площадката за кацане към подобните на гигантски паяжини стоманени мрежи, крепящи помощните постройки.

„Ковенантър“ се намираще на три нива над повърхността. За да стигне до бара, човек трябваше да премине по една товарна рампа, по

един ескалатор и после да се изкачи по омазаните стъпала. Въпреки това „Ковенантър“ обикновено беше претъпкан.

Но не през нощта.

Не в дъждовно време.

Годфри Алейн пристъпи в сенките над ескалатора и изчака да види дали има „опашка“.

Изтекоха няколко минути и той не чу нищо освен шуртенето на дъждовната вода надолу по рампите. Придърпа плътно около себе си дъждобрана и изчака още.

Алейн беше напуснал хотелската си стая във Фуолър. Четири други наети „безопасни“ квартири му бяха осигурили временна сигурност, възможност да провери дали не го следят и да се преоблече. Като че ли беше чисто.

Някой по-опитен оперативен работник сигурно щеше да го посъветва да пробва с не толкова скъпо облекло; последното му облекло и последното му местоположение можеше да го превърне в потенциална жертва на пристанищните катили.

Но Годфри Алейн не беше шпионин; за него изкуството на шпионажа бе втора специалност. За повечето обитатели на Империята Алейн беше терорист. В собствените му очи, в тези на неговите съмишленици революционери, както и на световите на Таан, Алейн беше борец за свобода.

Колкото и да звучеше странно, Алейн не беше толкова фактор на политика, колкото на популационно движение. Световите на Таан, заселени първоначално от ниско-технологични бегълци, гарантираха, че Империята ще ги остави на мира. В първоначалния си вид световите на Таан – група планети в един доста просторен звезден куп – обещаваха спасение от всякакво имперско вмешателство. Но разширяването на жизненото пространство на Таан на свой ред гарантираше, че рано или късно интересите на Империята и на Таан ще се пресекат, както се беше случило преди няколко поколения, когато заселниците на Таан се бяха преместили от собствените си системи към погранични светове, вече заети от малки количества имперски първозаселници.

Двете твърде различни култури скоро влязоха в конфликт и всяка от двете страни писна за помощ. Съотечествениците на таанците не можеха да им осигурят пряка въоръжена подкрепа, нито пък бяха готови да рискуват пряка конфронтация с Империята.

Империята, от друга страна, не можеше да си позволи нещо повече от символични гарнизонни сили, съставени от второкласни и

третокласни войскови части, които да „бранят“ имперските заселници от таанските колониалисти.

Системата Калтор, на която бе роден Алейн, беше една от въввлечените в конфликта. Тъй като таанската диаспора се държеше обединена и социално, и икономически, това им даваше доста предимства пред по-малко съюзените имперски обитатели. Но имперските първозаселници бяха принудили гарнизонните части на Калтор да отстъпят и смятаха, че имперското присъствие им гарантира някаква власт.

Ситуация като тази поражда погроми. И в един такъв погром родителите на Алейн бяха убити.

Момчето Алейн видя трупове на родителите си, видя как имперските военни вдигат рамене – „нешастен случай“ – и тръгна на училище. Училището учеше как да превърнеш гравислед в камикадзе или в бомба с часовников механизъм; как да преоборудваш миньорски лихтер в междувъздушен кораб; как да си направиш огнестрелно оръжие от водопроводна тръба; и – най-важното – как да превърнеш една разпасана тълпа в здраво организирано на клетъчен принцип съпротивително движение.

Съпротивата се разпростря, от един заселнически свят на друг, уж все осъждана от далечните планети на Таан, но все подкрепяна с „чисто“ въоръжение и морална поддръжка; непрекъснато отблъсквана от имперските заселници и пребиваващите в сектора „умиротворителни“ сили; непрекъснато нарастваща.

Алейн беше водач на съпротивата – през петдесетте години, откакто бе видял мъртви родителите си сред руините на къщата им, беше станал шеф на освободителното движение на Граничните светове.

Така се стигна до поканата да посети родните си светове като представител на огромно военизирано движение. Връщането у дома – политическия и идеологически дом, който никога не бе виждал, световите на Таан – отчая Алейн, защото системите Таан – световите, с които Граничните светове щяха да се обединят, ако неговото движение постигне успех – изобщо не се оказаха онова, което бе очаквал.

Разочарованието му отчасти се дължеше на окуражавания от правителството популационен взрив, както и на суровите обществени нрави. Но най-големият повод за разочарованието беше самото разслоение на таанското общество. Произлязъл от заселнически свят, Алейн беше убеден, че всяка личност трябва да има възможност да се издигне до всяко ниво, до което е способна. Интелектуално той разбираше, че това не е част от таанската култура, но най-много го ядоса примирението на населението с това разслоение. Доколкото можеше да схване, тук войникът

нямаше никакво намерение да се издигне до благородник, селянинът нямаше никакъв интерес да се добере до търговската класа и тути кванти.

Ставаше въпрос за класическото противопоставяне между човек от един все още развиващ се свят и общество, закрепило се в съвсем успешна формула.

Това бе първият му проблем. Вторият, който го удари силно в корема по време на тържествата на Деня на империята, бе фактът, че стига Вечният император да пожелае, цялото му революционно движение можеше да бъде пометено – заедно с таанските заселници, сред които се движеха и живееха борците за свобода на Алейн.

Преди половин година Алейн бе уредил свръхтайни предварителни преговори с един имперски посланик без портфейл. Първоначално бе поискал да обсъдят примирие с Империята и с граничните светове, поддържани от нея. А с течение на времето концепцията за мирния договор се разви и избистри.

Окончателната оферта на Алейн, която точно в този ден трябваше да се предложи на пряк представител, беше по-широка. Той искаше не просто прекратяване на огъня, а постепенно получаване на легитимност за неговия народ и движението му, признаване на крайните светове като независима буферна зона между световите на Таан и самата Империя.

Алейн беше обсъдил предложението само с най-старите си приятели и най-доверени съветници. Твърде лесно щеше да е за таанското разузнаване да разбере за предложенията, да обяви Алейн за контрареволюционер и да уреди смъртта му.

Не по-малко удобно щеше да е някой от отдавнашните му врагове откъм имперската страна да уреди убийството му. Алейн не се боеше от смъртта – близо петдесетгодишната му партизанска биография бе заличила тази част от психиката му, – но го ужасяваше мисълта, че може да умре преди планът му да кацне на бюрото на Императора.

Срещата бе уговорена изключително тайно. На Алейн му бяха осигурили фалшиви акредитиви, утвърдени „на най-високо равнище“, и той бе пристигнал като един от многото туристи, за да види Деня на империята и да вкуси от екзотичния живот на планетата, станала дом на „Двора на хилядата слънца“.

Някъде в разгара на празненствата му предадоха инструкции къде точно ще се състои срещата, но предаването им стана толкова скрито, че и самият Алейн не разбра кога спешното съобщение се озова в джоба му.

Чувстваше се в относителна безопасност за срещата, която

трябваше да се проведе в един пристанищен бардак. В крайна сметка за Алейн можеше и да се окаже фатално да се срещне с имперски представител, но това със сигурност щеше да навреди на самия Император, ако някой разбереше, че негов представител се среща с терорист, особено терорист, който на два пъти се е оказвал неуспешна цел на операции на „Богомолка“.

Преследвачи нямаше.

Алейн се заизкачва по стъпалата с ръка на дръжката на пистолета под плаща. Озърна се още веднъж през рамо. После тръгна по десет метра широкия пасаж от решетести стоманени плочи. Виждаше много метри надолу. От двете страни на пасажа се виждаха стоманените мрежести конструкции, крепящи офисите и малките промишлени магазини. Между тях зееха празнини.

Единственото покритие над металния пасаж бе също така единствената осветена сграда, яркочервен бар, облицован с псевдодърво. Холотабелата му мрачно примигваше: „К ВЕН НТ Р“.

Той тръгна много бавно по пасажа: промъкваше се от една сянка към друга. Пред бара не видя никого и нищо.

Мъжът се намираще диагонално от другата страна на пасажа спрямо „Ковенантър“, на открития втори етаж на един недовършен склад. Стоеше много зад прозореца, да не би някой да оглежда отсека с топлочувствителни очила.

През последните два часа бомбаджията ту оглеждаше пасажа със светоусилващия бинокъл, ту ругасеше дъжда, както и глупостта си, че изобщо бе поел тази работа – точно както беше правил през изминалите три седмици в двата часа след затварянето на „Ковенантър“.

Тъпашка издънка, мислеше си бомбаджията не за първи, нито за петстотен път. Показваше какво се случва, когато на човек му трябва работа. Скапаняците винаги го надушват, всеки път използват от синт-мрежата, кой знае как разбрали кога един истински професионалист има нужда от няколко кредита и няма голям избор как точно да си ги получи.

Бомбаджията се казваше Динсман и противно на собствените му представи, бе доста далече от нивото на професионален взривач. Поскоро бе от рядката порода на местните обитатели на Първичен. Семейството му не беше дошло откъм грешната страна на релсите, защото иначе по-големите му братя щяха свият въпросните релси и да ги

пробутат на черния пазар за скрап. Динсман беше дребосък, с лека стъпка и от време на време – рядко – се случваше пипето му да сече бързо.

При нормални обстоятелства Динсман щеше да тръгне по съвсем предсказуем шаблон, да стане дребен джебчия, след това – повишение до дребномащабна ненасилствена организирана престъпност, докато на някой съдия не му писне да вижда всяка година физиономията му и не го депортира на някоя каторжническа планета.

Но Динсман бе извадил късмет. Шансът да си спечели истинска слава се появи, когато се промъкна през оживената тълпа до кърмата на добре охраняван гравислед. Когато охраната погледна на другата страна, Динсман награби каквото можа и го отмъкна.

Грависледът се оказа натоварен с експлозивни устройства, предназначени за Имперската гвардия. Пълният взривокомплект, който включваше заряди, часовников механизъм, детонатори и подробни инструкции за ползване, имаше ограничена стойност в мрежата на Динсман за шиткане на краденото и той дълго седя покрусен на един покрив, забил поглед в сандъка, за чието придобиване се бе изложил на „огромен риск“ – поне според собствената му ценностна скала. И за какво? За нищо.

Но Динсман беше кореняк първичник – рядка категория хора, широко известни с това, че се мислят годни да ти продадат след вечеря концентрирани стомашни газове като експериментална музика. След като се лиши от три пръста, опърли косата си до кожа и родителите му го изхвърлиха от къщи, Динсман можеше да мине – от разстояние, след мръкване и в гъста мъгла – за експерт по експлозивите.

Скоро Динсман започна да практикува една древна и ценена професия – една от онези благородни души, които превръщат лоши инвестиции, сгради, космически съдове, тромав инвентар, каквото и да е, в ликвидни капитали – с повече потенциални клиенти, отколкото можеше да обслужи. За съжаление, най-големите от тях се оказваха прикритие на някой служител от имперската полиция.

И така си вървеше – Динсман или беше в пандиза, или в бизнеса с високоскоростното разглобяване.

Трябваше обаче да съобрази, че нещо в *тази* поръчка не е наред. Първо, човекът, който го купи, беше твърде загладен, твърде изнежен за мафиот. А и твърде много знаеше за Динсман, включително и че е просрочил с шест цикъла борча си от едно залагане и че комарджията се беше чудил дали Динсман няма да изглежда по-стилно с още един комплект колени капачки.

Не че Динсман щеше да може да откаже възложеното от непознатия при по-добри обстоятелства; Динсман беше известен като човек, който е в състояние да се издъни в игра на зарове дори ако използва собствените си подправени такива.

Според сивокосия мъж задачата бе съвсем проста.

Динсман трябваше да монтира бомба в „Ковенантър“. И то не просто бомба от типа „бам и всичко отива по дяволите“, а много специална бомба, монтирана по много особен начин. След това Динсман трябваше да чака в недовършената постройка, докато в сградата влезе едно определено лице. Тогава трябваше да изчака определен брой секунди и да включи устройството.

След това Динсман щеше да получи другата половина от възнаграждението си, плюс фалшива лична карта и билет извън Първичен свят.

Динсман отново изпадна в скръб – предложеният хонорар бе твърде висок. Точно толкова подозрително, колкото и даденото му скъпо оборудване – нощния бинокъл, спортния часовников механизъм, параболичен микрофон със съответните слушалки и предавател, който щеше да включи бомбата.

Динсман вече схващаше, че е дребна риба, хвърлена в басейн, пълен с акули. И тогава забеляза мъжа, който идваше по пасажа към „Ковенантър“.

Огледа приближаващия Алейн. Аха. Първият мъж, приближил се към бара от цял час. Скъпо облечен. Динсман хвана очилата с една ръка, намести слушалките и включи микрофона.

Алейн се спря на пасажа пред входа на „Ковенантър“. От тъмното се появи втори мъж – Крейгуел, личният специалист на Императора по уреждане на дипломатически проблеми. Носеше гащеризон с нашивки на космически корабен инженер и вървеше с протегнати напред ръце да покаже, че е невъоръжен.

– Инженер Рашид? – каза според указанията Алейн.

– Това име използвам.

На отсрещната страна на улицата Динсман само дето не затанцува от радост. Ето това беше! Най-после! Той изключи микрофона, пусна го и включи радио детонатора и спортния таймер.

И щом двамата мъже влязоха в „Ковенантър“, натисна с палец бутона на таймера.

Глава 6

Десет секунди:

Джанис Керлех беше съсобственичка, готвачка, барманка и главна келнерка в „Ковенантър“. Самият бар бе нейният личен шедевър.

Джанис нямаше биографията на „бедното селско момиче, изпаднало в беда“, въпреки че произлизаше от фермерска планета. Петнайсетте години гледане как родителите ѝ дървари дъвчат дървен чипс от сутрин до здрач я посвети на идеята да потърси изход. Изходът се оказа един пътуващ търговски агент, специализирал в мъкнещи дървета слонове.

Продавачът на слонове отведе Джанис в най-близкия град. Трябваша ѝ двайсет минути, за да намери центъра на действието, и още десет, за да отметне първия си клиент.

Да си джойгърла не носеше кой знае какъв трепет – първо на първо, тя така и не разбра защо толкова много хора, които искат секс, не си правят труда първо да си измият устата – но беше много по-добре, отколкото да се взираш в слонски анус до края на живота си. Джойгърлата стана мадам, достатъчно просперираща, за да може да финансира преместването си на Първичен свят.

За нейно пълно разочарование Джанис разбра, че онова, което си бе представлявала като златна мина, е нещо много по-лошо. Не само че проститутките капеха и от ушите на Първичен свят, но беше пълно с аматьори, готови да ѝ съдействат за нещо толкова тъпо като да бъдеш представена в Двора.

Така Джанис Керлех беше доста закъсала, когато срещна главен инженер Рашид. Бяха спали, намерили бяха сходство в чувството си за хумор и започнаха да си убиват времето в пози различни от хоризонталната.

Креватен разговор – а за Джанис креватният разговор беше барът, който винаги бе искала да отвори. Двайсет години мечти, скициране, даже лепене на макетчета от пластилин в редките случаи, когато помощник-взводният дръпнеше шалтера на операциите ѝ.

„Парализирана“ бе може би най-точното определение за реакцията ѝ, когато Рашид, около година след като се бяха запознали и сексът бе станал по-малко предмет на непреодолим интерес, отколкото приятелска занимавка, ѝ връчи банков чек и ѝ каза:

– Искаш да си отвориш бар? На. Аз съм ти съдружникът.

Единственото изискване на Рашид беше едно от сепаретата –

сепаре „В“, така й каза да го нарече – да се устрои малко по-различно от останалите. Трябваше да е абсолютно чисто. Системи против бръмбари и алармени системи последен писък на техниката бяха доставени и инсталирани от анонимни мъже в тъмни гашеризони. Самото сепаре беше шумозаглушено така, че разговорът не можеше да се подслуша на повече от метър от масата. Службата за сигурност го оглеждаше веднъж седмично.

Рашид каза на Джанис, че иска да използва сепарето за срещи. На никого не бе позволено да сядат там – само той и всеки, който дойде и използваше името му.

Джанис, която имаше доста добра представа колко пари получава един корабен инженер и знаеше, че изобщо не могат да покрийт разходите на една бивша джойгърла за хобито й, реши, че Рашид върти и някои други работи. Най-вероятно беше контрабандист. Или... или всъщност не й пукаше.

„Ковенантър“ се оказа доста успешен бизнес. Предлагаше на докерите и корабните екипажи тихо място за пиене, място, където взвода за борба с безредици не го викаха, когато вечерта стане по-интересна, и място за срещи с колоритни момичета без колоритни болести. Самият Рашид прескачаше един-два пъти в годината и изчезваше отново. Джанис се беше опитвала да разбере на кой точно кораб пътува – следеше колоните с пътуващи звездолети в пресата, но така и не можа да свърже Рашид с който да било кораб или дори с маршрут. Нито можа да разбере що за птици са „приятелите“ на Рашид, тъй като варираха между скъпо облечени богаташи и откровени улични главорези.

Така че когато двамата мъже, Алейн и Крейгуел, попитаха за сепаре „В“, тя нямаше как другояче да реагира, освен да ги запита какво пият.

Седемдесет и две секунди:

Когато преди седмица беше проникнал в „Ковенантър“, за да нагласи бомбата, Динсман също така бе пресметнал времето за детонацията. Човекът му щеше да влезе в бара. Десет секунди. Да се огледа. Петнайсет секунди. Да отиде до бара. 7.5 секунди. Поръчва пиене. Една минута. Взима пиенето и тръгва през залата до сепаре „В“. Бомбаджията прибави още малко време в случай, че е тъпкано с хора – нещо, което тази нощ в „Ковенантър“ определено не беше факт – и накрая сложи от себе си още две минути за по-сигурно.

Алейн мерна с очи дългата редица изложен алкохол, след което избра най-безопасното.

– Синталк. С вода. Висока чаша и с лед, моля.

Крейгуел, професионален дипломат, поръча същото. Следващото му изявление щеше да убие и двамата. Замисълът беше само да се смажат колелата на предстоящата дискусия.

– Опитвали ли сте някога „Метакса“?

– Не – каза Алейн.

– Добро питие за нощ като тази.

– Ненаркотично? – попита подозрително Алейн.

– Чист алкохол. Също така много е добро за сваляне на корабна боя.

Джанис им сипа две дози и се зае да приготвя напитките със синталк. Алейн вдигна чашката си.

– За мира.

Крейгуел кимна искрено и гаврътна своята.

Времето изтече. На последната секунда Динсман докосна бутона на радиодетонатора.

Бомбата експлодира.

Висококачественият експлозив, покрит с железни топчета от лагери, изтрещя.

Трите човешки същества умряха много бързо, но и станаха на ужасна каша. Динсман малко беше сбъркал в изчисленията си, тъй като лагерите се натресоха и в бутилките на бара.

От другата страна на улицата, Динсман натика екипировката си в куфар, изтича до задната стена на сградата, пусна възената стълба две нива надолу и слезе. Щом стъпи на второто ниво, натисна бутона за откачване и стълбата се смъкна в ръцете му. Стълбата също се озова във въпросния куфар, а Динсман се скри в сенките и пое към личното си скривалище, дълбоко сред нехуманоидните конклави на Първичен свят.

Ушите му все още бръмчаха от взрива и той не чу тропането на бошушите горе по пасажа – някой търчеше към руините на доскорощния „Ковенантър“.

Няколко мига преди взрива сержант Армъс се бе опитвал да уталожи наранените чувства на подчинения си от тактическото отделение. Секторът беше толкова кротък и дежурството толкова отегчително, че приличаше на наказателна обиколка. В края на краищата те бяха елит,

специална част, която уж трябваше да бъде хвърляна в потенциални зони на висока престъпност, за да оправят нещата и след това да предадат зоната на обикновени патрули.

Но ето че от месец обикаляха тук за няма нищо. Сержант Армъс слушаше как ефрейторът му изрежда оплакванията си за петдесети път. Такт-шефът Крюгер явно им беше набрал за нещо. В този сектор не можеше да се случи нищо, с което една „Черна Мария“ да не може да се справи. Армъс не му каза, че повтаря същото оплакване всяка нощ! Длъжен беше да признае, че оплакванията на отделнония му са доста основателни. На Крюгер сигурно му бяха мръднали чивиите, да ги назначи в този мъртво заспал сектор, и то в разгара на празника. Може компютърът му за криминална статистика да се беше скапал. Може би Крюгер си имаше някоя джойгърла в този район, която му се е оплакала, че се държат грубо с нея. Може ли човек да разбере какво се върти в ума на един скапан капитан?

За да поддържа прилично поведение, Армъс предпочете да затаи всичко това за себе си. Вместо това за пореден път разпредели между бойците извънредните дежурства – което на свой ред беше шантаво. Поради напрежението покрай празника тактическите бойци бяха в недостиг и цялата част караше на извънредни дежурства. Е, как щеше да обясни шефа това?

И тогава дойде ударната вълна на взрива. Още преди звукът да е заглъхнал съвсем, взводът затрополи по рампата, зави и спринтира към отломките на доскорошния „Ковенантър“. Армъс само погледна потрошената сграда и три мисли пронизаха мозъка му: пожар, оцелели и бърза помощ. И след като си го помисли, се задейства. Макар в развалините на бара да не се виждаха никакви пламъци, той блъсна с металния си юмрук бутона на пожарогасителя и в сградата се изсипа цял тон бяла пяна. Изрева на хората си да наградят всеки инструмент, който им е подръка, и натисна микрофона си да извика бърза помощ. Спря се, когато линейката се издигна над пасажа и засъска към бара. Това пък какво търсеше тук? Още не я беше извикал! Но време за губене нямаше; той откачи шанца си от колана и се хвърли в руините след хората си.

Втора книга Люнет

Глава 7

„Скъпи Стен,

Здрасти, друже. Сигурно си изненадан, че ти се обаждат так-виз като мен. Е, искрено твоят най-последен кацна на така заслуже-ното меко. Тая служба, бих добавил, подобава на човек от клано-вете с толкова висок ранг. Старши сержант Алекс Килгър! Ха, *ка-титане!* Бас слагам, че никога не си мислил, че ще доживееш то-зи ден!“

Стен невярващо изглежда писмото. Килгър! Не можеше да го познае без задръстения му шотландски акцент. Но пък, разбира се, Алекс не можеше да пише с фъфлене. Засмя се и отново зачете.

„Разбира се, един старши сержант не може да порка в пре-фърцунените офицерски клубове с някакъв надут капитан, но приличната халба тъмно си е прилична халба тъмно и се пие много по-гладко, когато не я викаш ти. Никога не бях виждал та-къв клан гъзолизци като тиловаците, дето са ми тука. Макар че не ги разубеждавам да се откажат от тая практика. Сигурен съм, че да купиш халба за старши сержанта е церемония с древна и свята традиция по тия места.

Откровено казано, тоя тур взе да ми изтънява повече от чи-ния хагис на кембълско кръщение. Властите, дето ме цвъцнаха ка-то главен уредник на скапания «Музей Богомолка». Както добре знаеш, на човек му трябва сертификат само за да види фойето на това забравено от бога място, тъй че нямаме много посетители. Само разни червенобузи чиновничета по сигурността, дето са им щракнали скапано скъпите билети на път за някой комарджийски ад. Макар че имаше едно моме... Е, все едно. Един Килгър няма да целува и да разправя после, особено когато гаджетото е с по-ви-сок ранг.

Все едно, ето че съм тук и изпълнявам най-безопасната службица в цялата ми шибана кариера като един от черните

гардове на Императора. Ще ми превърти скапаният мозък, казвам ти. И единственото, което все още ме пази да не откача, е, че ти едва ли се чувстваш по-добре на оная твоя фръц-фръц работа на вашия Първичен свят. Боя се, че никога вече няма да е същото, след като разбишкаха хубавия ни екип – старата Богомолка 13. Те по-добре да пенсионират набора, казвам ти, иначе някой ще трябва да дава обяснения на един Килгър.

Да си чул нещо за другите? В случай, че новините ти са поизтъркани от моите, ще ти кажа каквото знам. Бет са я повишили в лейтенант и сега си води свой екип, макар да не съм сигурен с какви гадни работи се занимава в момента.

Колкото до Док, е, това дребно и злобно космато вързопче си уреди ваканция. Спомняш ли си Страбо? Сещаш се, Езерния народ, нали? Ония ужасно високи типове, дето вечеряха с фермент от кръв и мляко? Да бе, сигурен бях, че ще се сетиш, и не беше ли Док голям кикот, когато се натряска с всичката онази кръв? Е, това, което Док прави сега, е да се натряква и да си остава така в името на «Майчицата наука».

Единствената, за която не знам подробности е Айда. Веднага щом ѝ изтече срокът, се покри по най-циганския начин. Макар да си мисля, че сигурно е скърцала със зъби за всичката оная гнусна печалба, която ѝ размахваха под носа. Едно обаче трябва да кажа за нея – тя наистина ми прати моя дял от плячката, дето я инвестираше за нас. Оказа се шибано голяма купчина пари и ми трябваше почти цяла отпуска, за да се справя с тях. Ако още не си ги получил твоите, подозирам, че вече летят към теб. Бе пачката кредити е доста тлъста. Ако обаче случайно ти ги задържа, прегледай колоните на фючърсните борси. Няколко скока в екзотики-те и ще спипаш това дебело просякинче.

Е, мен май ми свършва времето да пусна това в пощата. Дано при теб всичко е наред, друже.

Твой
Алекс Килгър.“

Стен се изкиска наум и угаси писмото. Същия стар Алекс, мърморещ когато турът е много горещ, и мърморещ, когато е много мек. Но за службата му на Първичен свят беше прав. Изглеждаше мека – при това опасно мека. Стен беше поразровил записките, оставени от предшествениците му. През последните няколко века бяха почти потискащи с

липсата на екшън. Но малкото пъти, в които се бяха случвали неща, забеляза той, ситуацията обикновено се оказваше много кървава и много политически заплетена. След годините, прекарани в секция „Богомолка“, кръвта не притесняваше особено Стен. Но политиката... от политиката на човек кожата му можеше да настръхне.

Забравил колко е малка квартирата му, Стен се отпусна назад в стола си и удари главата си в стената. Изстена, след като ударът му напомни за махмурлука, от който страдаше. Единственият ефект от яхнията „Анджело“ бе да потисне алкохола и да му позволи да остане още с Императора. На следващия ден беше изкарал криво-ляво службата си, което не му остави за следващата нощ никакъв лек, освен да изпие докрай горчивата чаша на агонията от утайката в главата си. Предната нощ се беше заклел пред себе си, че днес ще е чист като ангелче. Нито капка от дяволския стрегт нямаше да капне на устните му. Само това беше изходът. Неприятното бе, че точно в този момент искаше не стрегт, а една хубава студена бира.

Той изчегърта тази мисъл от ума си, отпи глътка свята вода и огледа стаята си. Грозноватата жена на стената зяпна в него. Стен отново изстена наум и потърси друго място, където да отмори гуреливите си очи – само за да намери същата жена, също така зяпнала в него. Всъщност където и да погледнеше, отново намираше нея – грозноватата жена с мършавото лице и любящи очи.

Стените на стаята бяха покрити с нейния портрет, наследство, както бе научил Стен, от неговия предшественик. Наик Раи, ординарецът на Стен, го бе уверил, че предишният му старши е бил великолепен капитан на охраната. Сигурно, но беше калпав художник – почти толкова калпав, колкото и вкусът му към жените. Поне така бе помислил Стен отначало, когато зяпна стенописите, отрупали стените. След една седмица съжителство с дамата беше заповядал да махнат лика ѝ – да го издухат с бластери, ако се наложи. Но след това тя бе започнала да го обсебва и той отмени заповедта – не беше много сигурен защо. Докато най-сетне не го осени: човекът *наистина* беше обичал жената, колкото и да беше грозна.

Архивите го доказваха: капитанът се бе изявил като точно толкова трудолюбив, всеотдаен и професионален, колкото всяко същество преди него. Макар и по-възрастен от Стен, си беше осигурил дълга и обещаваща кариера. Но напук на всичко това беше използвал всички възможни връзки, за да си уреди страничен трансфер на една задънена служба, на някакъв граничен пост. И малко преди да напусне се беше оженил за

жената на рисунката. Императорът беше предал булката на младоженеца. Стен напълно разбираше какво е станало. За няколко месеца, от както бе дошъл, тук схвана, че точно този пост е подходящ само за ерген или за някой, който не се интересува много от съпруга и семейство. Просто часовете на деня не стигаха, за да си свършиш работата както трябва. И добрият капитан беше разбрал това достатъчно добре, за да зареже всичко заради грозноватата жена на картините.

Стен помисли, че трябва да е бил мъдър човек.

Оставеше ли човек стенописите настрана, другото в стаята се свеждаше до вечната дилема в едно ергенско жилище: джунглата от вещи, както лични, така и свързани с работата. Не че Стен не знаеше къде е всяко нещо – беше с организиран ум и трупаше нещата си на подходящите купчини. Бедата бе в това, че купчините имаха свойството да се сливат една с друга, малко като текущите му интереси. Професионалните му проучвания например се смесваха с терзаещ глад за история – чиято и да е история, все едно. А наред с това бяха безспорните технически трудове, от които имаше нужда едно военно същество от четиридесети век, както и любопитството му към техниката, свойствено за човек, роден на Вулкан. Също така, откакто бе напуснал Вулкан, Стен се бе превърнал в жаден читател на почти всичко, което му попадне.

Два предмета в частност илюстрираха сблъсъка между личното и професионалното: един от ъглите беше запълнен с многопластова карта на замъка, обкръжаващите го сгради и дворцовите терени. Всеки от секторите ѝ беше с височина от поне два метра и предлагаше двуизмерен изглед на всяка уличка, цепнатина и всекидневна на комплекса. Стен беше изровил картата в един пращен архив след първия месец на работа, когато разбра, че поради самите размери на крепостта и терените и ще е невъзможно дори веднъж да я обходи пеш. А без личното, подробно познаване на всеки имперски сантиметър на зоната нямаше да може да изпълни основната си функция – тоест да опази сигурността на Императора.

На няколко метра от картата беше натикана друга основна вещ от сегашното битие на Стен. Върху сгъваема полева масичка беше качнал един изключително скъп минихолопроцесор. Това беше най-големият разход в живота на Стен, без дори да се смятат хилядите часове вложено време в кутийката, лежаща до него.

Кутийката съдържаеше хобито на Стен – моделостроене: не обикновените триизмерни залепващи се модели, а изцяло завършени, действащи и живи холографски изображения, вариращи от прости древни

машини до цели малки цехчета, обслужвани от съответните работници. Всяко от тях се пазеше в малка електронна карта, насвяткана с компютърни уравнения.

Стен бе моделирал дъскорезница. Беше въвел байт по байт всичко, благодарение на което дъскорезницата трябваше да работи, включително работниците, техните работни характеристики, инструментите им, както и резервните части. Програмирани бяха също така и други подробности, като фактора износване на предавателния ремък на гатера, пиянското поведение на главния механик и прочие. Когато картата се пхнеше в холопроцесора, той проектираше пълно цветно холографско изображение на действащата дъскорезница. Понякога, ако Стен не се намесеше навреме, някой от работниците се спъваше или някоя греда се чупеше и цялата постройка рухваше сред облак цветни точки.

Стен погледна гузно кутията с модели. Нямаше време да се занимава с нея – трябваше да отива на работа.

Пипна с длан видеодисплея и новините залазиха по екрана.

„ТЕРОРИСТ ЗАГИВА ПРИ ЕКСПЛОЗИЯ В ПРИСТАНИЩЕН БАР.“

Отметна репортажа и бързо сканира с поглед подробностите около трагедията в „Ковенантър“. Засега не бяха много освен факта, че Годфри Алейн, високопоставен революционер от Граничните светове, е загинал при злополука в някакъв мърляв бар близо до космодрума. Смяташе се, че са загинали и още няколко други, но имената им все още не бяха установени. В статията се говореше предимно за това, което *не беше* известно – например какво е търсил Алейн на Първичен свят, и то точно в бар като „Ковенантър“.

Стен се прозя. Лично той проявяваше слаб, да не кажем никакъв интерес към съдбата на терористи. Всъщност самият той беше парафирал с „ПЛАТЕНО“ не една и две терористични кариери. Някой си шибан Годфри Алейн, какво му пукаше. Забеляза обаче, че до този момент няма никакви официални изявления за Алейн.

Сигурен беше само в едно: че пресата е сбъркала в твърдението, че експлозията е „злополука“. Терористите не загиваха в злополуки. Замисли се разсеяно дали някой от секция „Богомолка“ не е пратил Алейн да си намери революционния майстор.

Отново се прозя и продължи да прелиства. После дойде повикването. Вечният император имаше нужда от него. Незабавно, ако не и по-

скоро.

Глава 8

Вечният император изобщо не приличаше на мъжа, с когото Стен беше пил. Изглеждаше много години по-стар, лицето му беше отпуснато и под очите му се бяха появили торбички. Под идеалния тен цветът му беше пепелявосив. Но по-важното бе, че мъжът, когото Стен наблюдаваше, беше строг и мрачен – с омраза, тлееща малко под повърхността. Стен помръдна неловко в стола си и по гърба му полазиха тръпки. Тук имаше нещо плашещо и макар Стен да нямаше и най-смътна представа какво става, адски се надяваше, че то не включва нарушение от неговата страна. Не му харесваше съществуването, върху което Императорът бе съсредоточил вниманието си в този момент.

– Това си го прочел – хладно каза Императорът и му плъзна една разпечатка по бюрото.

Стен хвърли поглед на факса. Актуализирана информация за смъртта на Годфри Алейн. Озадачен, Стен я прехвърли и си отбеляза, че макар да включва още няколко детайли, те придават само повече цвят и малко твърди факти.

– Да, сър – отвърна той след секунда.

– Запознат ли си с биографията на този човек?

– Всъщност не, сър. Само че е бил терорист и от доста време трън в петата ни.

Императорът изсумтя.

– Ще трябва да научиш доста повече от това. Но все едно. Давам ти пълен достъп до досиетата му. Можеш да ги прегледаш след като поговорим. – После направо изръмжа: – Искам виновните! Искам всеки шибан як тук, пред мен, и не утре, и не вдругиден – вчера! И ги искам донесени в хубаво, спретнато пакетче. И без развързани краища. Разбрахте ли, капитане? Без развързани краища.

Стен почна да кима автоматично. После спря – не, не беше разбрал. И инстинктът му за оцеляване му подсказа, че е по-добре да не се прави на разбрал.

– Моля да ме извините, сър – каза най-сетне той, – но не разбирам. Може би пропускам нещо, но какво общо има Годфри Алейн с капитана на вашата охрана?

Лицето на Императора посиня от гняв и той понечи да се изправи.

Но се спря, вдиша дълбоко и отново седна, едва овладял гнева си.

– Прав сте, капитане. Прекалих. – Отново си пое дъх. – Е, добре. Нека да обясня. Тази... злополука поставя всички ни в един уязвим и грешен свят. И ако вие вярвате, че е било злополука, тогава ми го кажете веднага, защото очевидно съм назначил неподходящ човек.

Стен поклати глава.

– Не, сър. Не мисля, че е било злополука.

– Добре. Сега да ви обясня целия фон. И съм убеден, че не е нужно да ви казвам, че нито една думичка, която ще кажа, не трябва да бъде повторена.

Той помълча и добави:

– Най-напред, Алейн дойде, за да се види с мен.

Стен се изненада. Вечният император се среща с един терорист? Това бе в пълно противоречие с имперската политика. Но пък Стен помнеше кой *прави* имперската политика и си задържа устата затворена.

– Имаше предложение – аз съм сигурен, че е било сериозно, иначе нямаше да се вържа толкова – да облекчи проблемите ни със системата Таан. Казано по-просто, искаше да спретне буферна зона, неговите „Гранични светове“ – под моя егида – между Таан и Империята.

– Но това нямаше ли да го направи предател на собствените му хора?

Вечният император му отвърна с мрачна усмивка.

– Предателят за едни е патриот за други... Според мен на Алейн и хората му най-после се е набило в главите, че те са тия, които пускат кръвта. Всеки път, когато Таан се задействат, а ние им отмъстим, те са тия, дето се нахендрят. И пак те са тези, които поемат цялата вина и не получават нищо в замяна.

– И така той си е уредил тайна среща с вас? – попита Стен, попълвайки празнините. – Таанците са го разбрали и са побързали да го спрат.

– Не е толкова просто. Да, той щеше да се срещне с мен. В един момент. Но най-напред трябваше да има подготвителна среща с един от най-добрите ми дипломатически сътрудници. Крейгуел.

– Един от неидентифицираните трупове в бара? – предположи Стен.

– Точно така. И ще си остане неидентифициран. Официално, тоест.

– Други жертви в бара, за които трябва да знам?

Последва дълго колебание. След което Императорът поклати твърдо глава: „Не“.

– Погрижи се само за Крейгуел и Алейн. Значи беше замислено да

стане така. След размяната на обичайната парола Алейн и Крейгуел уж трябваше да помолят за сепаре „В“. То беше резервирано за тях и обезопасено. След това Алейн трябваше да изложи плана си и ако успее да убеди Крейгуел в искреността си, щяхме да предприемем следващата стъпка. Лична среща с мен.

– Но тогава се е намесила Таан – каза Стен.

– Възможно е. Но не бъди толкова сигурен. В това нещо са забъркани поне пет страни и всяка от тях има основание да предотврати всякакви преговори. Може да са били Таан. Може да е бил някой от нашия лагер. Кой знае – може да е бил и някой от хората на Алейн. Все едно. Точно това искам да разбереш.

– Но защо аз, сър? Звучи като работа за ченге. А аз не съм скапано ченге...

– Не, капитане. Това *не е* работа за полицията. Ситуацията е твърде деликатна. Полицията разследва. И, официално, ще спипат няколко заподозрени и те ще бъдат наказани публично.

Наведе се към Стен да придаде повече тежест на следващите си думи:

– И те ще са изкупителни жертви. Не ми пука колко виновни ще са. Стига да имаме някой, когото да хвърлим на лъвовете за тълпата. Защото много е възможно онова, което откриеш, да остане строго секретно през следващите сто години.

Изглежда Стен много хладно.

– Достатъчно ясен ли съм, капитане?

– Да, сър. – Стен се изправи. – Ако това е всичко, сър. – Отдаде чест с отсечен жест.

– Да, капитане. Това е всичко. Засега.

Стен се обърна кръгом и излезе.

Глава 9

– Пийте, чеени! – ревна Динсман. – Днес аз плащам всичко. – Тресна юмрук на масата да привлече вниманието на бармана и му даде знак за още шест големи халби наркобира с по един синталк за подложка. Приятелите му на маса изсъскаха одобрително. Динсман изглежда с възхищение как Усидж, най-добрият му авер в групата, награби еднолитровата халба, размърда челюстите си и изля всичко в широкото си гърло, без да преглътне или да се задъха. – Ха така, Усидж, стари друже. Удари

ги и двете и остави място за още.

Разбира се, излочването на цял литър наркобира на една глътка не беше кой знае колко велико постижение за Усидж, както и за останалите. Люспестите им кореми можеха да се издуят до почти всякакви пропорции и единственият видим признак за напоркване, проявяван от пзаврите, беше да придобият малко по-тъмночервена оцветка.

– Казвам ви, чеени, днес започва съвсем нов живот за скъпото ви приятелче. Този път ударих кьоравото. И да знаете, че ще го удрям все така. Усещам го.

Широката усмивка на Усидж разкри няколко реда остри като игли зъби.

– Не искам да си пъхам носа, Динсман прескъпи – изсъска той, – но ти ми размахваш тука пачка кредити, която би задавила даже някой от нас. – Махна с лапа към жълтооките си приятели. – Явният ти късмет, разбира се, радва всички ни. Но...

– Искаш да разбереш дали мога да те вкарам в играта – прекъсна го Динсман.

– Би било чудесно, стари друже. Бизнесът, както знаеш много добре, малко се е позатлачил.

– Съжалявам, момко. Т'ва беше единичен удар. От тия, за които всички сънуваме. След два часа си прибирам останалото и после – живот.

Усидж се постара да скрие разочарованието си. Трудна задача – кожата на пзаврите засияваше, когато бяха притеснени. Динсман забеляза промяната и потупа приятеля си по ноктестата лапа.

– Айде сега. К'во овесихме носовете? Динсман не забравя своите чеени. Факт, може да завъртим бизнеса, като излязох на зелено сега с толкова кредити. Да му се не види, момчета, само напипайте нещо полтъсто и ако ви трябва малко финанс, винаги можете да ме изровите. Ниска лихва, и примерно малко от екшъна, ако врътката наистина е сладка.

Оцветката на Усидж се върна към нормална. Идеята му допадна. Лихвите за криминалния елемент на Първичен свят не само бяха безобразно високи, но и доста болезнени, ако се забавиш с плащането.

– Е, това си струва да се обмисли, приятелю. Може да го обсъдим по-късно. Но сега... – Усидж се изправи в целия си два и половина метров ръст и развя дългия си цяла стъпка оранжев език на останалите в сигнал да го последват. – За разлика от теб, все пак трябва и наем да плащаме.

– Нещо добро?

– Не съвсем. Един скапан малък склад.

Динсман въздъхна разбиращо и изгледа приятелите си, докато те се изсулваха от бара, стържейки пода с дългите си опашки. Погледна часовника: все още му оставаха малко повече от два часа до срещата. Беше се надявал, че Усидж ще остане за компания, защото мразеше да чака сам. Сърбеше го от нетърпение и макар още да не го разбираше, все пак дълбоко в мозъка му звънеше предупредителна камбанка.

Поръча още едно пиене, пхна еднокредитна монета във видеослото и зашари по спортното меню. Потисна прозявката си, докато преглеждаше оскъдните оферти. Нищо по-сериозно толкова скоро след Деня на империята – особено ако искаш да направиш някой по-тлъст залог. Отегчен, включи на сектор „обща новина“. Не изпитваше почти никакъв интерес към нормалните дела на Първичен свят. Но майната му, може пък в неговата професия да бе капнало нещо по-сочно. Огледа менюто, търсейки нещо по-криминално.

Не му се наложи да търси дълго. Топзаглавието за взрива в „Ковенантър“ изскочи пред очите му като холовидео. Скапано! Скапано! Обектът беше скапано политически! Динсман автоматично изгълта до дъно чашата си със синталк и след това също толкова автоматично усети, че се дави в собствената си жлъчка. Едва я задържа.

„Стегни се, човече! Стегни се! Трябва да помислиш. Трябва шибано да...“ И като помисли, първото, което разбра, беше, че все едно вече е мъртъв. Никакви кредити нямаше да го чакат на срещата му с поръчителя. Макар че, беше сигурен, плащането щеше да е съвсем окончателно.

Прехвърли набързо възможностите си. Явно трябваше да се задоволи с пачката в джоба си. Щеше ли да му стигне да се скрие? Колко щеше да мине, докато преследвачите му го забравят? Динсман изстена; знаеше отговора. Всичко бе подредено точно толкова ловко, колкото Годфри Алейн. Прощка нямаше да има.

Имаше само едно решение и мисълта за това го уплаши почти толкова, колкото мъжът с леденото лице, който щеше да тръгне по петите му. Динсман трябваше да духне от Първичен свят.

Глава 10

Лейтенант Лайза Хайнис, отдел „Убийства“, искаше да убие

някаго. Точно в този момент не беше уточнила точно кой да бъде, но искаше методът да е интересен и за предпочитане да включва сваряване.

„И изкормване“, добави тя, щом бойната кола с имперския гриф кацна на кръстовището.

Мъжът, който слезе от нея, не беше помпозният, натруфен с лентички бюрократ, когото бе очаквала, когато началникът ѝ я уведоми, че към случая ще бъде назначен имперски офицер за свързка. Мъжът, който закрачи към нея, беше млад и строен, носеше само кафявата ливрея на имперския персонал без никакви отличителни знаци и изглеждаше невъоръжен.

Стен, от друга страна, се придържаше към личното си отношение. Почти не забеляза, че жената е приблизително на неговата възраст и при други обстоятелства можеше да се опише като привлекателна. Стен просто беше отегчен. Все още нямаше представа защо Императорът е избрал него, защото нищо, ама нищо не разбираше от полицейски процедури и разследвания на убийство. Повечето време от кариерата си беше прекарал от другата страна.

От най-ранните си дни Стен беше мразил ченгетата – от социопатрулите на родния си свят Вулкан, през различните видове, на които се беше натъквал в „Богомолка“, до военната полиция, мъчеща се да въдвори ред на световите за чукане и поркане.

– Капитан, ъъ, Стен?

Това можеха да го направят само двама.

– Ъъ, лейтенант... коя бяхте?

– Хайнис.

– Хайнис.

– Предполагам, че ще искате да видите доклада – каза Лайза и без да изчака за отговор, тикна в ръцете му плот-проектора.

Стен се опита да се престори, че знае какво означават разните форми и надраскани параграфи, след което се предаде.

– Ще съм благодарен за резюме.

– Не се съмнявам.

2043 такт-единица 7-У докладва за взрив, пристига на местопроизшествието в 2047, такт-командир донася и така нататък, отговор и така нататък, няма заподозрени, пълна мъгла.

Стен вдигна очи към доскорошния „Ковенантър“. Целият фундамент, върху който се беше издигал барът, беше затворен в нещо, което приличаше на огромен въздушен чувал. От едната страна до металния пасаж имаше входен люк.

– Първата стъпка – обясни Хайнис – при всяко убийство е да се запечата сцената. Слагаме мехур около района, изпомпваме кислорода и заместваем атмосферата с неутрален газ, ако ви интересуват подробностите.

– Интересуват ме, лейтенант.

Стен отново се захвана с доклада. На второ четене не беше повече (или по-малко) объркващ от всеки военен рапорт след края на операцията. Препрочете го трети път.

– Ще желаете ли обиколка с гид, капитане? Вътре е адски гадно, между другото.

– Ако ми прилошее, ще ви уведомя.

Мехурестите костюми приличаха малко на плътните облекла за гмуркане в плитки води, само дето долната половина имаше голяма външна торба за улики, а горната беше по-издута, от което носещите ги приличаха донякъде на гущести гълъби. Под издутината имаше малък метален плот, на който следователят можеше да си прави бележки, да подготвя доклади и прочие. Освен това на гърба костюмът имаше пакет за кислороден запас и батерия.

Стен шракна скафандъра и последва Хайнис през люка в руините на „Ковенантър“, Разбира се, не за първи път оглеждаше място след бомбен атентат, но за първи път не бързаше да бяга, нито очакваше вторият взрив да последва всеки момент. Беше се научил още преди години да не мисли, че сивите, розови или жълти люлеещи се от тавана въженца, приличащите на охлюви късчета и барелефите с лицеви кости по стените доскоро са били хора. Ориентира се. Там... там беше вратата. Онзи нисък парапет трябваше да е остатък от бар плота. Ето натам... трябваше да са били сепаретата.

В мехура имаше още две ченгета – чегъртаха усърдно противопожарната пяна от пода и стените.

– Права сте – каза примирено той. – Адски гадно.

– Двама – отвърна с горчивина Хайнис.

– Е?

– Капитане, аз ще... – Хайнис се усети, изключи предавателя си, шракна и този на Стен и докосна лицевия предпазител. – Това е само за ваша информация. Тази сцена на местопроизшествие е толкова сгловнена, че ще извадим голям късмет, ако изобщо намерим нещо по случая.

– Знаете ли, лейтенант – каза замислено Стен, – ако го бяхте казали на включен микрофон, щях да помисля, че си подготвяте алиби. Така че продължавайте. Не съм сигурен, че схващам всичко.

Хайнис помисли, че може би този тип за свръзка няма да се окаже чак такава досада, каквато беше очаквала.

– Правилникът, капитане, е съвсем изричен. Служителят, озовал се на мястото на престъплението, първо трябва да предприеме съответните действия – да потърси убиеца, да разпита лекарския персонал и така нататък. Второ, трябва да съобщи за убийство. В този момент ние поемаме нещата. Но това не е станало. – Тя махна безпомощно с ръка. – Онази такт-единица е реагирала малко преди 21.00 снощи. Убийството не е било докладвано цели десет часа!

– Защо?

– По дяволите, ако знам – каза Лайза. – Но мога да предположа.

– Продължете.

– Такт-отделенията ни мислят, че са най-добрите. Имперската гвардия. Предполагам, че тъй като те първи са дошли на мястото, са искали случаят да остане техен.

Стен отново превъртя доклада наум.

– Обичайно ли е такт-присъствието в този район?

– Не особено. Освен при по-големи безредици или примерно за сигурността на някой секретен товар. Или ако в района има висок криминоген.

– И?

– Такт-сержантът каза, че отрядът му е тропал по този пасаж от три седмици и нищо не се случвало.

Странно. Стен се замисли. При положение, че през последните две седмици цареше пълна суматоха покрай Деня на империята, тази такт-единица *наистина* като че ли беше назначена неадекватно. Макар опитът му да показваше, че опитните ченгета винаги намират начин да стоят по-настрана от места, където могат да пострадат. Но назначаването тук на една тактическа част можеше да е нещо, за което да поразпита човек.

– Вижте и това – продължи Хайнис. – Никакъв огън, но такт-сержантът е пуснал пожарогасителите. Той и хората му са влезли вътре. Три тела. Мъртви колкото искаш. А той и хората му през следващите десет часа си играят на детективи. Например...

Лайза посочи пода.

– Онова копито там, размер четиринайсет, не е никаква улика – чепикът на някакъв си такт-ефрейтор точно сред петното от кръв.

Стен реши, че ченгетата все пак не му допадат чак толкова, и я прекъсна.

– Окей, лейтенант. Всички си имаме проблеми. Какво имате налице до този момент?

Хайнис подхвана монотонно:

– Имаме следи за бомба, монтирана предварително. Никакъв извод за метода на взривяване или за експлозива. Бомбените ни специалисти още не са пристигнали.

– Можете да си ги задържите – сухо каза Стен. – Разбирам малко от тези неща.

Вече бе забелязал взривните набраздявания по останките от доско-рошния таван. Вдигна една метална стълба точно под центъра на браздите. Можеше да е пълен невежа по полицейските правилници, но знаеше доста за нещата, които правят „бум“.

– Лейтенант – каза Стен, след като включи отново радиото си, – искате ли да включите на запис?

Хайнис сви рамене – сега имперският търтей щеше да се прави на експерт, защо да не го оставим да се издъни? Изпълни заповедта.

– Бомбата е била монтирана в лекото покритие на тавана. Имаме... това тук прилича на парчета проводник... висококачествен експлозив, пластичен и оформен. Взривът е странично, много малки фронтални поражения. Вашите хора по бомбите би трябвало да могат да преценят дали бомбата е била активирана с таймер, или с команден дет. Но аз бих предположил, че е включена по команда.

– Имам екип, който проучва района.

Стен слезе от стълбата и огледа отново браздите. Заемаха почти пълни триста и шейсет градуса. Но не съвсем. Стен си затананика и изчисли на око ъгъла от това петно по посока на стената.

– Благодаря ви, лейтенант. – Отиде до люка и излезе. Отвън свали скафандъра и се отдалечи от суетящите се около изолиращия мехур техници.

Хайнис свали костюма си и го догони.

– На детектив ли си играем, капитане?

– Ще обясня, лейтенант Хайнис. Натикан съм в тоя дракх и не знам какво по дяволите правя тук. Това ме отправя в орбита, лейтенант. Е, какво точно запали тъпото ви гориво?

Хайнис го изгледа сърдито.

– Първо, аз съм в същата каша, в която сте и вие. Аз съм ченге. Много добро ченге. Така че идвам тук и виждам с какво си имам работа. *А после ми прашат някакъв... някакъв...*

– Скапаняк? – предложи Стен с полуусмивка. Тази жена започваше

да му харесва.

– Благодаря. Скапаняк, който ми идва тук, казва две думи и след това си връща в двореца и си получава медала. Позволете да ви кажа, капитане, нямам нужда от всичко това!

– Свършихте ли?

– За момента.

– Чудесно. Тогава предлагам първо да хапнем някъде и ще ви натисна амбреажа.

Ресторантът се намираще много близо до Зона за кацане 17AF0. Беше открит, само с прозрачни противовзривни щитове между площадката и пешеходната зона. Клиентите бяха пристанищни хамали, чиновници и корабен екипаж. Съчетанието от мъж в имперска ливрея и жена, която явно беше ядосана, им гарантираше известна интимност.

Обслужването беше като в заведение за бързо хранене. Двамата си взеха блюдата с някаква храна и отидоха в най-отдалечения ъгъл. Заоглеждаха се едновременно за монтирани параболични микрофони, всеки видя какво прави другият, и за пръв път се усмигнаха.

– Преди да сте започнали, капитане – заговори Хайнис с пълна уста кимчи със свинско, – искате ли да поговорим за онова сепаре?

Стен съдъвка, кимна и си придаде невинно изражение.

– Благодаря. Вече бях забелязала, че бомбата е с насочено действие. Всъщност полунасочено. Трябвало е да попилее целия бардак – с изключение на едно сепаре.

– Добър извод, лейтенант.

– Първи въпрос – единственото сепаре, което не е унищожено, се оказа нафращкано с противоподслушващи устройства, каквито не съм виждала никога. Има ли някакво обяснение от, да ги наречем „източниците от най-високо равнище“? Какво търси едно свръхсекретно оборудване в един мърляшки бар?

Стен й каза, като пропусна само идентичността на Крейгуел и поста му на първи дипломатически експерт на Императора. Освен това прецени, че лейтенантката едва ли държи да знае, че Алейн се е готвел да се срещне със самия Император. Чувстваше, че срещата с който и да било имперски сановник е достатъчен повод, за да я накара да се поразмърда. Когато свърши, смени темата, като изгледа предпазливо пълната си вилица с кимчи.

– Между другото... добре де, какво всъщност е това?

– Много киснало земно зеле, чесън и много подправки. Съветвам ви да не го душите, преди да сте го изiali.

– Щом разбирате от бомби – попита я Стен, – имате ли някаква идея защо не шрапнел?

Хайнис се озадачи.

Стен измъкна от джоба си една леко сплесната топчица и я постави на масата.

– Експлозивът е бил полунасочен. За да е сигурно, че бомбата ще се погрижи за всички в бара, бомбаджията освен това е налепил ей тия неща по експлозива. Освен участъка, насочен към въпросното сепаре.

Пауза.

– Прогноза, лейтенант?

Хайнис знаеше достатъчно военния жаргон, за да разбере въпроса. Избута чинията си настрана, сплете пръсти и го загледа.

– Бомбаджията е искал всички в бара да загинат – освен онзи, който е бил в сепарето.

– Ако Алейн и вашият човек *наистина* се бяха оказали във въпросното сепаре, когато е гръмнала бомбата, щяха да бъдат... контузени, примерно, или в най-лошия случай с фрактури от взривната вълна, права ли съм, капитане?

– Точно така.

– Бомбаджията е знаел за това сепаре... и трябва да е знаел, че Алейн ще бъде в него точно в тази нощ. Следователно със сигурност имаме политическо убийство, нали, капитане? Мамка му!

Стен кимна унило, отиде до бара и се върна с още две бири.

– Не просто политическо убийство, а направено от някой, който е знаел съвсем точно какви би трябвало да са ходовете на Алейн, нали?

– Прав сте... не че това ме прави особено щастлива. Скапана, мръсна политика. Защо не ми бутнаха някоя хубава серия масови сексуални убийства?!

Стен не слушаше. Тъкмо беше минал със стъпка напред в разсъжденията. Много неучтиво дръпна плотпроектора изпод мишницата на Хайнис и пръстите му зашариха.

– Политическо убийство – продължи Лайза, изпадайки всеки миг в още по-голяма депресия. – Това означава професионален убиец и този, който го е наел, ще бъде недосегаем. А аз ще подпирам оградата.

– Може би не. Вижте. Помните ли бомбата? Трябвало е само да направи Алейн разnogлед, нали? Какво е трябвало да се случи след това?

– Знае ли човек? Така и не се е случило.

– Въпрос, лейтенант. Защо една *неповикана* от такт-сержанта

линейка се е появила минути след взрива? Не мислите ли, че може да е...

Хайнис вече бе довършила мисълта му. Остави бирата неизпита и затича към бойната кола на Стен.

Глава 11

Болницата на космопорт „Соуард“ имаше странна прилика с необичайния по форма чиновник-книдарий на рецепцията. Просто беше израснала от болница за спешна медицинска помощ, предназначена да се оправя с корабни аварии, промишлени злополуки и всякакви други катастрофи, които можеха да се случат в десеткилометров кръг около самия Соуард. Но тъй както бедствията и злополуките имат свойството да се разрастват неудържимо, така и болница Соуард се бе раздула неимоверно, с добавянето тук на платформи за аварийно кацане на цели кораби, там на противорадиационни защиты, на друго място – на нехуманоидни отделения.

Всичко това превръщаше рецепцията в по-голям кошмар, отколкото в повечето болници. Въпреки високоскоростните компютри, личните карти и други подобрения централният участък на болницата твърдо се приближаваше към образец за пълен хаос.

Стен и Хайнис чакаха до голямото централно „гише“, чийто външен пръстен беше предназначен за папки и други такива. Вторият пръстен побираше компютър, чиято оперативна памет можеше да съперничи на имперски военен бордови компютър. По средата плува(-ше, -ха) чиновни(-кът, -ците) – колония интелигентни полипи – книдарии (от клас мешести копривоклетъчни), същества, които започваха живота си индивидуално, след което, за защита, се сплотяваха – буквално като корал. Но повечето книдарии нещо не се оправяха с колонията. Този пред Стен – той си го обозначи наум като „А“ – забълбука гневно, дръпна една непромокаема папка от Полип Б, хвърли я през пръстена на Полип Р, според Стен, забърса пипалата на Полип Г от собствения си терминал, след което се обърна към чакащите го двама човеци. „Гласът“ му бе достатъчно пронизителен, за да усилва и без това пълната лудост, царяща наоколо, с облечените в бяло, каращи напред-назад носилки-санитари, облегнатите, налягали или стърчащи покрай стените пациенти и цивреците и хленчеци-роднини.

– Виждате ли какво е? А? Виждате ли? – Захранващите пипала на

полипа се въртяха бясно по дъното на аквариума.

– Полиция – сухо каза Лайза и протегна служебната си карта. Пипна я с показалеца и „значката“ светна за кратко.

– Пак ченге. Тия дни идва някакъв чистач, кърви като... а бе като наръган човек. Пиян, естествено. Не казва, че е профсъюз, и аз го пращам в Гробниците. Откъде да знам, че е профсъюз? Нещо там с работата, и сега всички тия данни на моята глава. Сигурно ще е умрял, докато попълня формулярите. Е, а *ти* какво искаш?

– Снощи, около 21.00, една линейка се е отзовала на повикване.

– Имаме хиляди линейки, За какво?

– Експлозия.

– Експлозии всякакви. Кораб, атомен костюм, дом, радиация. Не мога да ви помогна, ако вие не ми помогнете!

Хайнис даде папката на полипа. Съществува се гмурна за малко под водата, задържайки над повърхността само плотпроектора с едно от пипалата си. С другото се протегна зад друго същество към един от терминалите и зашари по клавишите.

– Да. Била е линейка GE145. Не е вкарано кой я е извикал. Сега виждате ли откъде са ми главоболията? Тук като че ли *никой* не се интересува от правилното попълване на данните.

Стен се намеси.

– Къде би могла да е заминала тази линейка?

– Благодаря ти, човеко. Най-послед един да знае правилния въпрос. Щом е била пратена в... питейно заведение... освен ако нямаше въведени други данни, би трябвало да е заминала за Гробниците.

– Гробниците ли?

– Спешен отдел за човеци, не индустриални. – Полипът издърпа от тезгяха пластмасов квадрат и докосна ръбовете му. По повърхността му се очертах контурите на просторното болнично заведение. Още пиполене и през коридорите се изписа крива червена линия.

– Сега сте... тук. Искате да отидете... там. Ще трябва да могат да ви помогнат. Може би.

Стен имаше един последен въпрос.

– Защо ги наричат Гробниците?

– Защото там отиват... „опъналите петалите“ мисля че беше изразът. А ако не са ги опънали дотогава, ще ги опънат, като отидат в Гробниците.

– GE145. Странно. – Приеманият интернист беше озадачен. – Няма запис кой я е пратил – повикването е дошло отвън. Трима мъртви при пристигането. Те са... хм, чакат за резултати от аутопсията, лейтенант.

– Въпрос, докторе. Ако тази линейка беше пристигнала с живи жертви, тогава какво щеше да стане?

– Зависи от нараняването.

– Взрив. Шок. Възможни фрактури – каза Стен.

– Хмм... Това щеше да отиде при... чакайте да погледна снощния регистър... Щеше да ги приеме доктор Кнокс.

– Той къде е?

– Да проверя... Днес не е на смяна. Жалко.

– Дали е в болницата?

– Не, в никакъв случай. Доктор Кнокс трудно може да се нарече наш човек. Той е доброволец.

– Имате ли му номера за връзка? – попита Лайза.

– Би трябвало да... не. На страницата му нямаме нищо. Странно.

– Две странности, докторе. Бих искала да видя папката ви за този Кнокс.

– Съжалявам, лейтенант, без съответната дворцова заповед дори полицията не...

Картата на Стен се озова в ръката му.

– Имперска служба, докторе.

Интернистът се ококори.

– Разбира се... може би в кабинета ми. Ще използваме терминала там. Женевиев? Ще поемеш ли дежурството?

След десет минути Стен знаеше, че са се добрали до нещо.

Или по-точно с това, че нямаха нищо, се бяха добрали до нещо.

КНОКС, Д-р ДЖОН, започваше оскъдната болнична инфокарта. Нямахме лекар с това име, лицензиран на Първичен свят, както скоро научи Стен. И въпреки това някой си „д-р Кнокс“ бе успял да убеди някого в болница „Соуард“ – лице или компютър, – че е легитимен. Вписаният му адрес на местопребиваване се оказа наскоро съборена жилищна сграда. Предполагаемата му частна клиника се оказа ресторант, съществуващ на същото място отпреди десетина години.

– Значи този Кнокс – замислено промълви Стен, вторачен в електронния фиш – цъфва тук отникъде като доброволец преди две седмици.

– Беше великолепен спешен хирург – каза интернистът. –

Прехвърлял съм му много пациенти.

– Как изглеждаше?

– Висок – отвърна колебливо интернистът. – Метър и осемдесет и пет – и деветдесет. Стройна фигура, почти ендоморфична. Приблизително тегло седемдесет килограма. Очи... не помня. Много се гордееше с косата си. Сива беше. Кълнеше се, че е естествена. Носеше я дълга, като грива.

– Не е зле – каза Хайнис. – Случайно да сте мислили да ставате ченге?

– В тази работа понякога си мисля, че съм точно ченге.

– Споменахте, че не е „ваш човек“. Имахте предвид само това, че е доброволец ли? – попита Стен.

– Не. Аа... виждате ли, не бих казал, че тук идват първокласни имперски медици. Заплащането. Условиата. Пациентите. Тъй че когато получим доброволец, добър колкото доктор Кнокс, ами... – Интернистът се прекъсна сам. – Стаята му!

– Кнокс е имал стая?

– Разбира се. Всички имаме – смените ни са истински двудневни маратони.

– Къде е тя?

– Ще взема скицата.

– Много затворен тип е този Кнокс – каза Лайза. – Стайната му карта показва, че не е искал никакво механично или персонално почистване. Може би все пак ще намерим нещо.

Стен подозираше, че няма да намерят нищо, а ако се натъкнеха на толкова дълбоко нищо, колкото се боеше...

– Четиристотин и тринайсет.

Лайза взе пропуска от файла на стаята.

– Задръж. Настрани от вратата.

Милиметър по милиметър Стен огледа рамката около ръбовете на плъзгащата се врата. Намери го точно над пода – едва видим сив косъм, пхнат през рамката.

– Трябва ни екип по уликите – каза Стен. – Най-добрите ви хора. Но вътре няма да има бомба. Искам стаята да се запечата, докато не влезе екипът.

Лайза понечи да се ядоса, но отдаде чест.

- Слушам, сър. Нещо друго?
- Дракх! – изруга Стен. – Извинявай. Не исках да прозвучи като казано от... от...
- От ченге ли?
- От ченге. – Стен се ухили.

Стаята беше балонирана и след това внимателно отворена. Накрая екипът по уликите влезе.

Тримата спиндари – един възрастен и двама подрастващи – не изглеждаха точно така, както Стен мислеше, че трябва да изглеждат извънземни специалисти. Щом стаята бе разпломбирана и възрастният нахлу в спалнята, двамата подрастващи се изтъркаляха от торбата му и захапукаха с дребничките си инструменти и дозиметри, извадени от пакета, окачен на торбата на възрастния.

Възрастният спиндар беше с диаметър около два метра и покрит с люспи като броненосец. Ръководеше шетнята на рожбите си с нещо като съдържано одобрение; закопча инструменталния си пакет с хващателния си подкрайник, почеса се замислено по корема и седна на задните си крайници по средата на стаята. Изпуфтя като локомотив три пъти експериментално, след което се представи като „техник Бърнард Спилзбъри“. Спиндарите, чиито имена бяха непроизносими за всяко същество без първична и вторична гласови кутии, намираха добро решение в човешките имена – имена, избрани от съответната област, в която работи спиндарът.

– Крайно необичайно – изпуфтя той. – Много крайно необичайно. Помня само един случай като този. Моят почитаем колега Халпърин се занимаваше с него. Твърде интересен. Ще ви бъде ли интересно да ви го разкажа, докато подопечните ми продължават?

Стен погледна Хайнис. Тя сви рамене, а Стен си помисли, че започне ли спиндарът, нищо освен експлозивни няма да може да го накара да млъкне.

– Стана на един от първопроходните светове. В момента не съм в състояние да си спомня на кой точно. Бяха двама миньори. Увлекли се там в някакъв глупав спор за дяловете или мръвките в хладилника, или за каквото там могат да се дърлят двама миньори... Та първият миньор изчакал приятеля си да облече скафандъра и го застрелял в лицето. Натикал го в двигателя, със скафандъра и всичко.

Един от младите спиндари подаде на родителя си минидисплей. По

него се нижеха колони с неразгадаеми за Стен фигури.

Младият изчурулика нещо, а старият изръмжа:

– Ще ме извините ли? – Предният му крайник зарови в пакета и извади по-голям инструмент, след това той се затътри към леглото и прокара измервателя по него. – От любопитно по-любопитно.

– Като стана дума за любопитно... – започна Хайнис.

– Чудите се за такт-отделението ли? – попита Стен. – Смятам да проверя *защо* все пак са били назначени в този район.

– Дълга ви една бира, капитане.

Усмигнаха се.

Преди Стен да е успял да каже нещо, спиндарът се върна и каза:

– Това все пак осигури някакъв вид улика, разбира се.

– Намерихте ли нещо?

– Не, не. Имах предвид миньора. Та да продължа. След това той изпуснал атмосферата на кораба, премахнал всички вещи на колегата си и кротко си тръгнал по пътя. На разпитите няколко месеца по-късно въпросният миньор заяви, че е бил сам на кораба. Че въпреки корабния товар с него не е бил никой. Твърдеше, че партньорът му изобщо не се появил при излитането и че той просто от мързел не внесъл поправката в документите, и наистина нямаше никаква следа, че освен въпросния индивид на борда е имало някой друг. Но Халпърин държеше, че е физически невъзможно един човек да изяде количеството дажби, липсващи на кораба. Миньорът оспори това и се закле, че е голям чревоугодник. Жалко.

Това очевидно беше краят на разказа на спиндара. Стен беше достатъчно благоразумен, но все пак попита какво е станало по-нататък.

– Планетарните патрули в граничните светове са доста прагматични. Да не кажа безскрупулни. Закупили същото количество продукти и накарали заподозрения да седне пред тях. Дали му трийсет дни да докаже невинността си. Съд чрез преяждане, мисля, че така бихте го нарекли. Определено жалко.

Спиндарът отново изрови някакви инструменти, прикачи към тях периферни устройства и започна да сканира тавана.

– Човекът умря от преяждане на тридесетия ден. Странна правосъдна система имате вие, човечите.

– Този случай – продължи спиндарът, след като отново се настани на пода, – е още по-странен. Точно както ме предупредихте, лейтенант, вие, изглежда, разполагате с огромно количество нищо.

За Стен това беше първата позитивна следа, водеща към

намирането на изчезналия доктор Кнокс.

Глава 12

– И какво ви дава нищото, капитане? – попита Вечният император.

Колкото и по-малко ядосан да изглеждаше Императорът, Стен твърдо бе решил изложението му да е колкото може по-кратко. Ако се измъкнеше по-скоро да си върши работата, вероятно щеше да си спести по-големи неприятности.

– Този Кнокс не е искал да му чистят стаята. Моята хипотеза е, че се е боял да не остави улики във филтрите на автоматичната почистваща система. Не намерихме никакви отпечатащи от пръсти. Никакви следи от мъртва кожа в леглото, никакви мазни петна от пот по възглавницата. Също така нямаше и никакви инфрачервени остатъци по завивката на леглото.

– Благодаря, капитане. Стигам до извода, че вие и техниците сте произвели идеалния случай за нулева следа, за какъвто може да мечтае науката. Обяснете.

Стен го направи. Кнокс не само беше почиствал стаята си непрекъснато, но освен това беше използвал много сложна електроника, за да премахне *всички* следи от пребиваването си.

– Следователно вашият Кнокс е нещо повече от професионален лекар.

– Това е заключението – отвърна предпазливо Стен. – Хайнис – тя е полицейският оперативен по случая – издирва доктори, които биха могли да са учили и умения от други области.

– Ако вашият Кнокс е толкова добър, колкото твърдите, капитане, бих заключил, че е от външен свят.

– Хайнис проверява всички пристигнали на Първичен свят през последната И-година, сър.

– Желая ви късмет. Едно предсказание, капитане: ще изпишете една голяма и тлъста нула.

– Вероятно. Поради което работим по вариант Б – бомбаджията.

Императорът сви рамене.

– Щом вече имате един професионалист, защо да не е възможно експертът по бомбата да се окаже също толкова безлик?

– Защото бомбаджията... – Стен се овладя, преди да каже „се е изпърдял“ – е допуснал грешка.

Императорът помисли.

– Добре. Работете в тази посока. Нещо друго имате ли?

Стен поклати глава – нямаше смисъл да споменава за загадъчното присъствие на тактическия отряд, преди Хайнис да е събрала повече информация.

– Само още нещо, капитане. Само за ваша информация. Първият секретар на посолството на Таан помоли за разговор с мен. Мисля, че можем да предположим каква ще е темата. И аз наистина бих искал да мога да му кажа нещо повече от: „Нищичко не намерих“. Това е всичко, капитане. Свободен сте.

Глава 13

Стен пипна с палец сензорната ключалка на пощенската си кутия и разсеяно изгреба съдържанието ѝ. Беше обичайният боклук: „Импририъл Гард Таймс“, „Форсиз Джърнъл“, дворцовият ежедневник, последният списък с повишения, рекламна бланка на някакъв дворецов бижутер – всичко това моментално отиде в санитарния улей. Стен пхна в кесията на колана си един фиш, напомнящ за отдавна забравена неплатена сметка на шивача на униформи, и понечи да затвори вратичката. Тогава видя още нещо и го извади, обзет от любопитство.

Беше плик от истинска хартия, надписан на ръка: „До капитан Стен, Имперски персонал.“ Отвори го и в ръката му се изсипаха три хартийки. Първата представляваше празен плик. Втората беше дебела, гравирани хартиена картичка:

Марр & Сенн
Молят да ги почетете
с присъствието си
на вечерния прием
в чест на
КАЙ ХАКОНЕ

RSVP Важи за двама

Стен зяпна озадачено поканата. Познаваше, разбира се, Марр и Сенн в качеството им на имперски интенданти и неофициални социални

арбитри в двора. Кратките срещи, които бе имал с тях, бяха чисто официални, въпреки че лично се бе заинтригувал от мръснишкия им хумор и сърдечната им топлина. Учуди се защо ще канят някакъв си дребен капитан, независимо от поста му, на нещо, което се очертаваше като „Важно светско събитие“.

Третата хартийка, също написана на ръка, като че ли даваше отговор. Картичката гласеше само: „Време е двама стари приятели да се срещнат отново“. И беше подписана от София.

Хмм. Стен знаеше, че жената, с която бе имал кратка, но доста страстна любовна връзка по време на предишната си акция, е на Първичен свят – нали той самият се бе наел да измъкне София от Небта малко преди да започне пукотевицата, – но подсъзнателно беше избягвал да я потърси, след като нямаше ясна представа какво изпитва към нея.

Реши, че му е нужен съвет. В Имперския персонал неофициалните съвети на офицери бяха в областта на Върховния шамбелан. Кабинетът му се намирал само на няколко метра от императорския служебен офис.

Върховен шамбелан о.з. флотски адмирал Мик Ледох външно приличаше на любимото на всички добро деденце. Стен обаче беше прегледал адмиралското досие като част от рутинната проверка за сигурност, докато заемаше поста си.

Преди сто години Ледох се бе проявил като огнено кълбо. Буквално. По време на въстанието на Палафокс ескадрата му такт-кораби бе получила заповед да осигури прикритие за един малък планетарен десант. За съжаление разузнаването беше сгрешило и планетата се бе оказала силно защитена от орбитални спътници.

Ледох бе ръководил преобразуването на такт-корабите в пилотонасочвани ядрени ракети, след което лично беше повел атаката. С още трима пилоти беше успял да катапултира със спасителните капсули.

После, през следващите десетилетия, се бе превърнал в първия имперски специалист по планетарни шурмове. Последвала бе бърза кариера за човек, специализирал основно в логистиката. По време на Войните на Мьолер Ледох вече беше флотски адмирал.

Войните на Мьолер бяха един от най-обърканите конфликти на Империята, тъй като сраженията се бяха водили почти едновременно на десетки светове. По време на тези войни, известни с глупавите си кръвопролития, Ледох бе командвал десантите в системата Крайс и я беше завладял с минимални загуби – минимални поне в сравнение с петдесетте до седемдесет процента загуби в жива сила, дадени на други

полесражения.

След подписването на мира Ледох се беше оттеглил от служба за няколко години, а после бе емигрирал на Първичен свят. След кончината на предишния Върховен шамбелан, починал в кабинета си при нещастно преяждане с пушени змиорки, Ледох с неговото бойно досие и по-важното, с логистичните си способности, се бе оказал естественият приемник на поста.

Стен изобщо не можеше да си обясни как Ледох успява да жонглира между всевъзможните официални и неофициални претенции и изисквания на един персонал с размерите на среден град и въпреки това да запазва добронамереността си. Той самият беше много благодарен, че си няма други грижи освен опазването живота на Императора и добруването на сто и петдесетимата гурки.

Стен пристъпи в кабинета на шамбелана и спря.

Ледох, полковник Фоли, командващият преторианците, и Арбогаст, ковчежникът на имперския персонал, гледаха съсредоточено големия степенен екран.

– Полковник – тъкмо казваше Арбогаст, – нямам желание да се намесвам във военни неща. Опитвам се само да добия яснота по въпроса, който ми постави Особата, и той е, цитирам, необичайно високият процент дезертърства във вашата част.

– Какво очаква Императорът да се случи, като стоварим толкова млади войничета наред Първичен? Всяка девица ще се изкуси.

– Поредната област, в която не съм експерт – каза Арбогаст. Двамата с Фоли съвсем явно се мразеха. Ледох се опита да посредничи.

– Само през този месец имаше четири дезертърства, полковник. Може би трябва лично да надзиравате метода на подбор на своите преторианци.

Фоли се обърна към Ледох.

– Не се връзва, адмирале. Кандидатите за преторианци лично се подбират от мен и адютанта ми.

Арбогаст се включи преди Ледох да успее да реагира.

– Никой не се опитва да ви припише вина, полковник. Но документацията ви показва, че през последната И-година от частта ви са изчезнали близо четиридесет души. И нито един от тези дезертъри не се е върнал, нито е арестуван. Императорът има чувството, че тук нещо не е наред.

– Имам го предвид – каза Фоли. – Командният ми състав е посветил цялото си внимание на проблема.

– Може би – вметна Ледох – предявяваме твърде много изисквания към младите ви войници.

– Може би – отвърна с неохота Фоли. – Ще се заема лично.

– Благодаря ви, полковник. Ще докладвам на Императора, че сте поели пълна лична отговорност. – Арбогаст събра папката си, кимна на Ледох и на Стен и потъна в лабиринта на дворцовите архиви.

– Скапани чиновници – изръмжа Фоли, след което се обърна и видя Стен. – А, капитане. Цял ден се опитвах да се свържа с вас.

– Съжалявам, полковник. Имах специални заповеди.

– Не се съмнявам – изсумтя Фоли. – Наблюдавам бойците ви, капитане. И макар да не смятам за уместно да се бъркам в работите на друг командир, струва ми се, че като че ли вашите войници не се грижат особено за външността си.

– Гурките са доста немарливи в гладенето и лъскането – съгласи се Стен.

– Командвал съм войници от всякакви раси и опитът ми показва, че всеки от тях може да бъде научен да поддържа строева външност.

Въпреки че Фоли изобщо не влизаше в списъка на преките му началници, нямаше голяма полза да се дърли с по-старши офицер.

– Благодаря, че ми обърнахте внимание – отвърна с формална учтивост Стен. – Ще се погрижа.

Фоли му кимна съвсем по военному – веднъж нагоре и веднъж надолу. Прибра си папката, стегна се, отдаде чест на Ледох и забърса покрай Стен.

Ледох изчака, докато къртенето на подкованите с метал подметки на полковника не заглъхне в коридора, след което се усмихна.

– Разтоварвай, Стен.

Стен продължаваше да гледа към вратата.

– Не се ядосвай на полковника, момче. Просто скърца със зъби.

– Разбирам. Но какво по дяволите имам общо аз с това, че кукличките му изчезват?

– Ревност.

– Какво?

– Полковник Фоли е дълбоко смутен от това, че – поне според неговото мислене – Вечният император не се доверява особено на преторианците му и избира за непосредствената си охрана гурките.

Стен примига.

– Но това – без обиди, сър – но това е адски глупаво.

– Нищожността на военния мозък в мирно време, Стен, никога не

бива да се надценява. В никаква степен. Е, да чуем твоя проблем.

– Той е, хм, неофициален. Личен.

– Охо. – Ледох пипна ключа на бюрото си, вратата зад Стен се плъзна и от другата страна светна надписът „ЗАСЕДАНИЕ“. – Часът?

Стен погледна часовника на пръста си.

– Седемнайсет и четиридесет и пет.

Ледох въздъхна доволно и извади от бюрото си бутилка. До нея кацнаха и две калаени чаши и Ледох махна към бутилката.

– Да направим възлияние от това вещество, което „Итърнъл Дисти-лърс“ нарича „соч“.

– Ъъ, не съм сигурен дали не съм все още в дежурство.

– Съгласно прерогативите ми на дворецов шамбелан най-официално си извън дежурство.

Стен се ухили. Ледох напълни чашите.

– Понятие нямам – жално каза Ледох – защо Негово величество така настоятелно ми подарява от това зло питие.

Отпиха.

– Казвай, младежо.

Стен му подаде поканата.

Веждите на Ледох се вдигнаха от удивление.

– Високо ти се е вдигнала цената, младежо! Дори аз не съм поканен на този купон.

Стен подаде и личната бележка.

– А, разбирам. Коя е тази София?

– Ами... една млада жена, с която сме – бяхме – приятели.

– Изведнъж всичко става съвсем ясно. Налей си още, синко.

Стен изпълни заповедта.

– Първо, това събиране е, според видеоклюките, гала светското събитие за сезона.

Стен не искаше да показва невежеството си, но...

– Кой е този Хаконе?

– Тц-тц. Младите офицери трябва да четат повече. Писател. Много противоречив и прочие. Пише главно военна проза от, да го наречем, малко по-особен ъгъл. Ако Вечният император не беше такъв, какъвто е, писанията на Хаконе сигурно щяха да се определят като „граничещи с държавна измяна“.

– Клин клин избива значи.

– Грешка, младежо. Императорът окуражава другомислието – стига някой да не реши да го приложи в практиката. И както може би си

установил след Деня на империята, той обича офицерите му да мислят свободно.

– Да отида ли тогава?

– Трябва. Чудесна видимост за добрата кариера и прочие. Остава обаче един проблем. Тази млада дама... София.

– Да?

– Не искам да човъркам, млади момко, но какви са сегашните ти чувства спрямо въпросната дама?

– Не съм сигурен.

– Тогава *наистина* има проблем... освен факта, че чашите ни са празни. Благодаря... Марр и Сенн много държат на, да го наречем, веселото обкръжение. Под това имам предвид, че при тях пребивават някои от най-подходящите за брак същества в Империята.

– Опа! – каза Стен и за малко не разля скоча си.

– Точно така. Щом тази София е в състояние да те покани на соарето, трябва да е някоя от кандидатките на Марр и Сенн.

Стен не можеше да повярва.

– Аз?

– Разбира се, капитане. Възможно е да те смятат за много желан. Допускам, че тази София идва от една или друга извъпланетна аристокрация и вероятно е богата. За нея бракът с някой с достатъчно прилична колекция от геройски награди, някой, който е на служба в Имперския персонал, и най-важното, който е избран на много млада възраст за доста важен пост, би могъл, така да се каже, да е сполучлив.

– Няма да отида!

– Не бъди такъв абсолютист, Стен. Помисли над поканата. Важи за двама, нали? Отговорът на проблема е прост. Свържи се с някоя позната ти невероятно чаровна млада дама и я вземи с теб. Това набързо ще попари амбициите на София.

Стен изпи чашата си и тъжно поклати глава.

– Адмирале, откакто кацнах на Първичен, се занимавам единствено с работата си. Не познавам никакви млади дами – да не говорим за невероятно чаровни.

– Е, добре. Може би Императорът ще пожелае лично да реши на кого да даде ръката на булката.

Стен пребледня.

Глава 14

Кулата в края на дългата тясна алея се тресеше от светлина. Над планините блесна грави-кола и прониза долината с фаровете си – поколеба се за миг, докато автопилотът се ориентира, след което със свисък се понесе над долината. След няколко мига още грави-коли прелетяха след нея – увиснаха за миг и след това се понесоха устремно към кулата.

Марр и Сенн бяха вложили в своята кула половината си кредити и най-вече ултраартистичните си души. Тя се издигаше като игла от широката основа към тесния си заострен връх. Беше построена от всякакъв възможен минерал, метал или кристал, реагиращ добре на светлина. За *своето* жилище Сенн и Марр не бяха прибегнали до никакви конвенционални материали. Строителните елементи бяха с най-различна форма и големина – леко овална буца можеше да се постави редом до идеален куб. Важна беше единствено светлината във всичките ѝ форми. Червена светлина, лумваща от промяната в емоциите; синя светлина от миризмите на дивите животни в долината; и всички останали първични цветове от непрестанно променящата се влажност и температура на самата долина. Някои светлини примигваха от един отънък към друг, сменяйки непрекъснато настроенятия си; други оставаха с един цвят в продължение на часове – основните тонове на оркестъра от цветове.

Марр и Сенн мислеха за своята кула като за най-обикновено място, което наричаха „дом“. А тази нощ с пристигането на гостите той сияеше по-живо от всякога. Защото тази нощ приемът им беше много специален.

Устата на Стен изведнъж се напълни с гъста лепкава слюнка. Колкото и да кашляше, не можеше да я прочисти – тя сякаш само задръстваше още повече гърлото му. Нещо повече, ушите му пламтяха, пръстите на ръцете и краката му бяха като премръзнали, а езикът му – покрит с налеп. Мъчеше се да измисли какво да прави с пицната жена, притиснала се в него. Ръцете му шареха безпомощно от двете страни на тялото ѝ и се мъчеха да решат какво да направят. Не помагаше дори това, че парфюмът на жената беше замислен – добре замислен – да възбуди похот у всеки мъж, умрял преди по-малко от последните деветдесет и шест часа. Накрая той сложи ръце на стройните бедра на жената, прегърна я леко в името на вежливостта и също така леко я избута от себе си.

– Ъь... и аз се радвам, че те виждам, София.

София отстъпи и го изгледа с влажните си очи. Гледаше го с... е, с одобрение, помисли Стен, съжалил ужасно, че човек не може да носи нещо прилично на бандаж под плътно прилепналата парадна униформа на офицер гурка.

Тя отново му се лепна в разтапяща тялото прегръдка и прошепна в ухото му.

– Колко време мина, Стен, любов моя... мога да... мога... Знаеш...

Мда. Стен *наистина* знаеше. Спомняше си я добре, мерси, и всичките му спомени бяха приятни. Бедата беше в това, че почти не позна София, когато се появи пред него. Не че не беше приятна за гледане – ни най-малко. Но в ума си той бе закрепил портрет на пряма деветнайсет или двайсетгодишна жена, с тъмен, късо подстриган ореол от коса и очи, които питаха и оценяваха нещата такива, каквито са. Вместо това сега виждаше жена с хирургически съвършени извивки и с бляскав водопад от коса, стигаща малко под задника ѝ. И само косата я покриваше. София беше гола според най-изтънчената мода, кожата ѝ беше напръскана тук-там с многоцветен гланц. Все пак си беше София донякъде. София – с жадни, знаещи очи.

В този момент Стен адски съжеляваше, че я беше представил в двора.

– Ти... страхотно изглеждаш, София – успя да отрони той, докато се мъчеше лекичко да я избута от себе си. Не че не обичаше да държи гола жена в прегръдката си, просто щеше да му хареса повече, ако не го гледаха всички.

– Толкова неща имаме да наваксаме... – Тя сложи меката си длан в неговата. – Хайде да идем някъде да си поговорим насаме.

Стен се остави да го поведат като малко послушно пале.

– Ето ни го пиенето, Стен – настигна го така желаният глас зад него. – Не можеш да повярваш, че умничкото сервоботче, дето са го... аа... тъ... Стен?

И Стен се обърна с огромно облекчение. Полицейски лейтенант Лайза Хайнис стоеше с две питиета в ръце и объркано-убийствена физиономия на лицето.

С изтръпнали, но все още ловки пръсти на роден да оцелява, Стен се метна към въжето, което му беше спуснала.

– Лайза – каза той с малко по-висок от необходимото глас, – дойде тъкмо навреме, за да те запозная с една моя стара приятелка, София Парал.

София изгледа хладно другата жена.

– О.

– София, запознай се с лейтенант Хайнис. Тя е... въ... тоест ние сме... въ...

Лайза подаде ръка на София и измърка:

– Аз съм *новата* приятелка на Стен. Доколкото познавам вкусовете на капитана, съм сигурна, че двете с вас имаме много общо.

– Да. Сигурна съм – хладно каза София и отново насочи вниманието си към Стен. Очите ѝ се бяха смразили.

– Моля да ме извиниш, Стен, но просто не мога да пренебрегна останалите гости. Вероятно ще можем да поговорим по-късно. – Обърна към него гладкото си прелестно дупе и се отдалечи с плавно поклащаща се походка. Стен не беше съвсем сигурен от какво се е отървал, но адски се радваше, че го е направил. Посегна разсеяно към една от чашите, които държеше Лайза, и усмивката на лицето ѝ му помогна да се съвземе.

– Не знаех, че познаваш някого тук, Стен.

Той изгълта пиенето си и усети, че му тикат в ръката и втората чаша.

– О, може би един-двама. – После се засмя облекчено. – Да речем, една. Само една. И адски ти благодаря.

Погледна Одобрително Лайза. Тялото ѝ беше щедро, с чудесни извивки, и показано в една съвсем не полицейска бяла рокля, прилепнала нежно по всички подходящи места. Тя взе чашите от ръцете му.

– Да отидем да си вземем още. И да се позабавляваме. Стига да няма повече изненади. Мммм?

– Не. Никакви изненади повече. Надявам се.

Едва ли можеше да сгреша повече. Секунди след като си наляха пак, Лайза беше плътно до него, свиреше оркестър, а мястото на дансинга почти стигаше и Стен реши, че ще успее да изфалшифицира нещо, още повече че оркестърът свиреше бавно в три четвърти.

Поклони се на Лайза и я поведе по лъскавия метален под. Това, по-късно осъзна той, трябваше да е било ключът.

И ето го, наместил се в прегръдката на Лайза, мести крака по пода – и започва да схваща защо приемите на Марр и Сенн се смятат за суперсметски събития.

А после някой изключи генераторите и изненаданите танцуващи полетяха право нагоре и се понесоха странично към противогенераторите.

Балната зала изведнъж се превърна по-малко в дансинг и повече във вихър от забавени движения.

Когато Лайза, смутена от развълнувалата се около кръста ѝ рокля, заплува покрай него, Стен благослови антигравния си тренинг. Сви се и се понесе към нея, хвана я първо за глезена, а после продължи нагоре, докато не я задържа в двете си ръце.

Лайза се съвзе, усмихна се и се задоволи с традиционното: „Поредният гаден номер“.

Стен нямаше представа за какво говори, но реши да сграбчи мига.

Безтегловните целувки са почти същите на вкус, само дето ти се струва, че изведнъж слюнката става повече.

Сграбчването на мига означаваше също така, че Стен – следеше обстановката с крайчеца на окото си – сви крака и изчака край него да прелети някаква объркана матрона.

Изрита силно и тласъкът го отпрати във въртеливо движение към пода с Лайза. Сkochиха близо до края на полето, достатъчно близо, за да може Стен да превърти в пирует Хайнис настрани към пода с нормална гравитация. Тя на свой ред го дръпна от полето Маклийн.

– Страхотен купон – промълви Стен.

– Мммм. Значи се възбуждате при нулево g, капитане?

– Хетеросексуалната любов не е ли странна в своите превъплъщения? – прошепна Марр, след като изгледа с жив интерес бавната орбита на Стен и Лайза.

– Превратности е точната дума – поправи го Сенн. – Тия да си ги уредим ли за по-късно?

– Несъмнено. Редно е да си ги вземем под крилото и... Сеньор Хаконе! За нас е чест!

Хаконе незабелязано се беше приближил до тях. Отпи от полупразната си чаша.

– Като ваш почетен гост, мога ли да коментирам вечерта дотук?

Сенн ококори влажно черните си очи в насмешливо удивление.

– Нещо не е наред?

– За прием, претендиращ да е в моя чест, намирам твърде много хора, които биха искали да използват костите ми за клечки за зъби.

– Направихме поканите преди да бъде предвидена пиесата ви, маестро Хаконе – каза Марр. – Не знаехме, че...

– Разбира се, че не сте знаели – сухо каза Хаконе. – Вие двамата сте

от тази порода, които вярват, че един прием ще е най-добре оценен по броя на дуелите, които ще предизвика.

– Обиждате! – изсъска Сенн.

– Може би – отвърна с безразличие Хаконе, допи чашата си и си взе друга от минаващия край тях поднос. – Моята представа за събиране, в края на краищата, е група приятели, които могат да си споделят нещо общо. Явно се различаваме в това отношение.

– Ако знаехме – постара се да умиротвори разговора Марр, – че желаете да видите тук група запасници, които седят и изпадат в кома, докато си разправят лъжи за отдавна миналата ви младост, щяхме да го уредим така.

По лицето на Хаконе пропъзля бегла усмивка. Писателят беше обличен изцяло в черно, с плътно прилепнали панталони и дълга широка туника.

– Както вече казах, различаваме се. Между другото... има човек, с когото бих искал да се запозная.

– Има някой, когото не сме ви представили? Грешката е наша.

– С него.

Хаконе махна към Стен, който възвръщаше усета си за гравитация с пълна чаша в ръката.

Марр хвърли бегъл поглед към Стен. Миг на объркване. След това хвана Хаконе за ръката и го поведе към Стен.

– Капитан Стен?

Стен, който тъкмо се канеше отново да целуне Лайза, се обърна и позна домакинните, а благодарение на принудителния урок в двореца – и почетния гост.

– Сеньор Хаконе.

– Това е един младеж – представи го Марр, – който е убеден в бързата си кариера: капитан Стен. И?

– Лайза Хайнис. – Като повечето добри ченгета, Лайза беше убедена, че не е необходимо всички да знаят каква е.

Хаконе ѝ се усмихна, след което много ефективно изключи нея, Марр и Сенн от разговора.

– Вие командвате личната охрана на Императора, прав ли съм?

Стен кимна.

– Работата сигурно е много интересна.

– Различна е – отвърна неутрално Стен.

– Различна ли? Какво работехте преди?

Биографията на Стен като член на императорската секция

„Богомолка“ естествено не можеше да се признае. За този период служебното му досие показваше служба на някакви далечни светове, достатъчно, за да оправдае двете редици метални лентички, спечелени за много по-потайни и мръсни дела.

– В Гвардията. Главно на първопроходните сектори.

– Необичайно е – каза Хаконе – за човек – с което не искам да ви засегна, – толкова млад като вас, да бъде избран за сегашния ви пост.

– Предполагам, че им е трябвал някой, който да може да се качва по всичките тези стъпала, без да получи сърдечен разрив.

– Имате си наставник – зачовърка Хаконе.

– Моля?

– Няма значение. Мога ли да ви попитам нещо открито?

– Разбира се.

– От ордена ви мога да съдя, че сте виждали сражения. А сега сте тук. В лоното на Империята. Харесва ли ви това, което виждате?

– Не разбирам.

– Поели сте службата, предполагам, като всички нас. Очаквали сте нещо. Очаквали сте, че ще служите на кауза.

– Така предполагам. – Стен адски добре знаеше защо се хвана на службата: за да се измъкне от адския свят-фактория, известен под името Вулкан, и да спаси собствения си живот.

– Когато се огледате наоколо – широкият жест на Хаконе обхваща отрупаните с бижута придворни, стекли се на приема – това съответства ли на очакваното?

Лицето на Стен остана безизразно.

– Всичко това не го ли намирате за малко... може би декадентско?

Няма начин, трябваше да бъде отговорът на Стен. Не и след като си дошъл от свят, на който момчетата и момичетата започваха робския си труд още на три-четири години. Но това не беше най-подходящото за казване.

– Съжалявам, ако съм груб, сеньор Хаконе – каза Стен, – но на света от който идвам, нормалните сексуални партньори са *животните*.

Лицето на Хаконе почервения от отвращение, после той се усети.

– Шегувате се, капитане.

– Не много добре.

– Четете ли?

– Когато имам свободно време.

– Сигурно друг път ще можем да го обсъдим повече. Междувременно бих искал да ви изпратя някои от работите си. Ще ги получите ли

в двореца?

Стен кимна. Хаконе също кимна – съвсем формално – и се отдалечи. Стен го изгледа в гръб. Въпрос: защо почетният гост бе решил да се види с него? И след това да разиграва игрички? Вечерта ставаше все позизненадваща.

Приемът завършваше приглушено. Сигналът бе дошъл от маса дворцови особи, развихрили се изведнъж да си тръгват с извинения за други срещи. Стен и Лайза, които нямаха особено голям опит в нравите на висшето общество на Първичен свят, се оказаха между последните същества, включили се в тълпата учтиво напускащи гости.

Марр ги награби малко преди да се доберат до пневмотръбата към своята гравишейна.

– Много рано, мили мои – извика домакинът. – Прекалено рано.

Заклеши се в ръцете им и започна да ги дърпа обратно през тълпата. Стен се стегна – войниците, както и котките, не се обръщат назад. Долови същата напрегнатост и в пръстите на Лайза. Кой знае защо, това малко го поуспокои и го накара да се почувства някак по-близък с нея. Сигурно беше заради споделената недоверчивост.

– Марр, наистина... Трябва да си ходим. И двамата утре ни чака дежурство и наистина нямаме време за...

Марр го прекъсна с презрително сумтене.

– Скапаното ви дежурство. Колкото до времето – то е просто нещо, измислено от учените типчета, за да не се случват всички неща наведнъж.

Задържа ги напред през тълпата и след това по някакъв дълъг, пулсиращ в жълта светлина коридор. Стен отново се поколеба и усети как стегнатите пръсти на Лайза го стиснаха още по-здраво. Завиха на един ъгъл и изведнъж коридорът се разтрои в три различни цвята. Марр ги подкара по лявото – синьо – разклонение и по напрежението в прасците си Стен осъзна, че вървят нагоре.

– Двамата със Сенн ви държахме под око – каза Марр. – През целия прием. Чувствате се малко не на място, нали?

– Съжалявам – извини се Стен. – Не съм свикнал много да...

Марр махна небрежно с ръка.

– Не бъди глупав. Нашите събирания не са за светско приличие. Всъщност общото впечатление е, че предлагаме тъкмо обратното.

– О, боже – възкликна Лайза. – Знаех си, че ще се скапе. – Огледа

притеснено тънката паяжина, в каквато се бе превърнал доскорошният ѝ тоалет. – Виджате през нея, нали? Знаех си, че трябваше да сложа нещо...

Стен я придърпа към себе си, за да млъкне.

– Мисля, че се опитва да ни каже нещо друго.

Марр ги задърпа настойчиво напред, като се правеше, че не забелязва притеснението им. Профучаха покрай стаи, блеснали в призрачни цветове или затъмнени до невъзможни оттенъци на черното. Вече бяха близо до най-горното ниво – сектора на галерията – и макар двамата гости да не го знаеха, всяка стая представляваше истински шедьовър на изкуството. От тях се лееха аромати и звуци – изкусителни и подканящи, но Марр ги дърпаше настойчиво напред, без да спира да бърбори.

– Това е нещо специално – говореше им Марр. – Нещо, което само вие двамата бихте могли да разберете. Ще видите – ще го видите и ще разберете сами – защо двамата със Сенн построихме нашия дом точно тук.

Коридорът изведнъж разцъфна в откритото пространство и Стен усети на лицето си мекия, наситен с ухания полъх.

– Вижте – каза Марр. – Вижте. – Малката му космата ръчичка се разпери в широк жест, за да обхване... всичко.

Стояха на нещо, което най-лесно можеше да се опише като покривна градина. Странни екзотични растения ги загръщаха с меките си сенки, сгушваха телата им в лоното си, галеха... Какво? Лайза малко поуплашена се присви още по-плътено до Стен.

– Оттук – подкани ги Марр.

И те поеха след него по някаква лъкатушеща, потънала в сумрак пътека. Беше все едно да вървиш през низ от мехури. Мирис и ароматна светлина, привличаща... привличаща... и след това избухва в ново удоволствие. Звук, а може би съчетание от звук и светлина, и трепетно чувство. Стен усети как тялото на Лайза се отпусна в ръцете му.

После извивката на виолата се напрегна. За миг единственото, което Стен можеше да усети и узнае, бе прелестта на бедрото ѝ. Марр все говореше и говореше... Стен неволно вдигна очи нагоре.

– Това става само три пъти в годината – говореше Марр. – Произведение на изкуството, което може само да бъде видяно, не и купено. – Той посочи сияещата глазура, отделяща висящата градина от реалния свят.

Стен видя сгушените планински ридове, откроени под лунната светлина, напираси към купола на небосвода. Премести тежестта си и

усети как кракът му се отри в някакво цвете. Последва тих, ароматен съськ и Стен почувства как кожата му пламва от тялото на Лайза при всеки допир.

– Гледайте – промълви Марр.

И Стен и Лайза се загледаха. Скалата по лицето на стръмнината под лунните лъчи изведнъж потъмня. Превърна се във все по-тъмна и по-тъмна чернота и накрая се оформи в стегнато, пулсиращо черно кълбо.

– Почакайте – редеше в унес Марр. – Почакайте... още мъничко... ето сега.

И тогава черното кълбо се взриви. Безмълвна фурия от бурни облаци се завихри в съцветия от черно на фона на луната. После облаците започнаха да кръжат, сливайки се като във фуния, която се понесе през долината, втурна се безшумно към планинските върхове от другата страна на дефилето...

Това Стен и Лайза не можаха да видят. Защото единственото, които остана в ползрението им, беше широкият, отворен край на фунията, завихрил се през светлините на нощното небе.

Беше много тихо и много меко. Стен осъзна, че по някакъв начин, без да се усети, е притиснал Лайза в прегръдката си. Куполът над тях беше тъмен. Градината под тях бе мека сянка. Той я погледна – смътен ореол от светлина, малко под главата му.

– Аз...

Лайза сложи пръст на устните си.

– Шшшшт.

Той я придърпа още по-плътнo към себе си и усети как градината наоколо заглъхна и стана още по-мека.

Марр и Сенн гледаха прегърналите се под купола любовници. Стусиха се един до друг в леглото, когато Лайза каза: „Шшшшт“.

Сенн се обърна към Марр и го придърпа още по-близо до себе си.

– Има само едно нещо, по-хубаво от нова любов.

Марр плесна с длан ключа и видеоекранът потъмня. Надвеси се над Сенн.

– Стара любов – довърши той. – Една много стара любов.

Когато Стен стегна прегръдката си, почти усети как Лайза се изчерви съвсем не по лейтенантски. Една ръка на гърдите му нежно го отблъсна. И Стен видя как бялата рокля просветна надолу като рояк

светулки и се стопи. След това беше само Лайза.

Глава 15

– Скапан некадърник – изсъска Лайза на трупа.

Стен имаше чувството, че ако не беше той и спиндарите техници, щеше да го изрита един-два пъти.

Бившият такт-шеф Крюгер им се хилеше с изпъкналите си зъби от свилата се, почерняла и оглозгана плът. Едната ръка беше отпрана от рамото и – полуизядена – лежеше на около пет метра от трупа, близо до ръба на стръмнината.

– Вие хората имате изключително странна представа за спорт – боботеше Спилзбъри и подкрайниците му тракаха енергично по малката компютърна клавиатура. – Умът ми не побира що за удоволствие може да се извлече от дебнене и убиване на сродно същество. Това е извън възможностите ми. Определено.

– Понякога са доста вкусни – подхвърли Стен.

– Причина за смъртта? – попита Хайнис. Не беше в настроение за философска дискусия. Телефонното обаждане за щастие бе дошло не в най-критичния момент, а по-скоро на следващата сутрин, тъкмо когато Стен и Лайза се бяха събудили достатъчно, за да подновят интереса си един към друг.

– Ловна злополука. Имаме входна рана, характерна за ловно оръжие. В добавка – и това сигурно ще ви задоволи, лейтенант – никакви белези за изходна рана. Бих заключил, че изхвърленият заряд е в тялото. Скоро една от рожбите ми би трябвало да ви го извади. Причината за смъртта следователно, бих допуснал, произлиза от ловна злополука.

– Адски удобно – каза Хайнис.

Компютърът на Спилзбъри зачегърта и спиндарът подаде на полицейката разпечатка.

– Дата и час на смъртта... дата на смъртта. А, ето. – Хайнис пресметна наум. – Един цикъл преди бомбения атентат.

– Плюс-минус три часа – уточни Спилзбъри. – Точното време ще го имаме след малко.

Хайнис понечи да каже още нещо и Стен ѝ кимна да се отдалечат от тях. Отидоха до ръба на стръмнината.

– Казахте го точно, лейтенант. Адски удобно.

Хайнис тъкмо се беше чудила как е редно да се обръщаш към лице,

с което работиш и с което току-що си правил любов. Реши, че връщането към официалността от страна на Стен е може би най-разумно.

– Ченгетата не вярват в съвпадения – каза тя.

– Аз също. – Стен се опитваше да задържи теоретизирането си под контрол. Съвпаденията *съществуваха* – от време на време.

Спилзбъри се изклатушка при тях и подаде плик.

– Това е изстреляният обект.

Обектът – куршум – очевидно беше направен от сравнително мек метал; върхът му толкова се беше сплескал, че отпред куршумът беше станал два пъти по-широк, отколкото в основата.

– Не мога да установя точния калибър – продължи Спилзбъри, – но наистина е ловен тип куршум. По входната рана изглежда, че трупът се е извърнал с лице към планината малко преди куршумът да го улучи. Жалко, че вие човеците сте конструирани с толкова мек епидермис, за разлика от по-умно устроените същества.

– Мда. Адски жалко – каза Стен. – Лейтенант, имате ли някаква представа що за твари ловят в този резерват?

– Опасен дивеч.

– Какъв по-точно?

– Ще се обадя в управлението им. – Пръстите ѝ зашариха по токъра на колана.

Стен прехапа устна. Хайнис заизрежда списъка на дивеча, предлаган от резервата. На два или три пъти Стен трябваше да я спре и да разпита за особеностите на едно или друго животно. Лайза привърши списъка и зачака. Стен ѝ кимна и тя прекъсна връзката.

– Опасен дивеч – каза той. – Планиран е да е много ефикасен.

Лайза изглеждаше озадачена.

– Ефикасен, точно както каза техът. Космат, люспест, брониран или каквото е там. Зверчета, с които здравата ще се изпотиш, докато ги убиеш.

Хайнис продължаваше да не схваща.

– Когато се опитваш да спреш нещо едро и гадно, особено нещо с кожна броня, използваш голям куршум – обясни Стен. В неговата кариера в „Богомолка“ му се беше случвало да се натъква на въпросните едри гадории при изпълнение на служебния си дълг и трябваше да ги сваля. – Голям куршум – продължи Стен, – направен от твърда и плътна сплав. Куршум, който се сплесква като гъба, щом се удари в кожната броня, няма да ти свърши работа.

Лайза взе плика от ръката му.

– Значи няма да искаш малко и меко плужече като това. Освен ако не си се накарал да чукнеш някое животинче с мека кожа.

– Като човек – довърши Стен.

– Това не ми харесва, Стен. Адски не ми харесва.

Стен трябваше да се съгласи.

– Знаеш ли какво ще кажат шефовете ми – продължи Хайнис, – когато докладвам, че такт-командир Крюгер е бил замесен в тази конспирация? Че е поставил едно такт-отделение на пост, като е знаел какво ще последва – и че след това са пръснали гърдния му кош вместо възнаграждение?

Стен я погледна и разбра, че не това тревожи детектива от отдел убийства. Щом е бил намесен един старши офицер от полицията, дали щеше да е единственият?

– Нещо ми подсказва, че шефът с отрязаната опашка няма да се окаже само един – каза Стен.

– Дракх, дракх, дракх! Капитане, хайде да се върнем и да видим какво още ще ни скапе тоя шибан ден.

Глава 16

– Динсман е шантавият ни майстор на бомби – каза навъсено Лайза.

Стен се зачуди защо не се радва, но това беше по-маловажно от необходимостта да се увери, че полицейската идентификация е вярна. Знаеше, че ще е много по-добре да представи на Императора „нулев рапорт“, отколкото погрешен.

– Над най-вероятен заподозрян ли работим, или сме го ковнали това копеле?

– Никой не е „ковнат“ преди да си признае. Но не виждам никой друг освен Динсман, подходящ за номинацията. Първо, той е единственият неосчетоводен професионален бомбаджия на Първичен свят.

– Как осчетоводяват шантавите бомбаджии? – попита с любопитство Стен.

– Хората, които гърмят разни неща за прехрана, обикновено ги следим изкъсо – каза Хайнис. – И тъй като имат свойството да се самоелиминират, не са чак толкова много.

– Приемаме, че бомбаджията е от Първичен свят?

– Трябва да започнем отнякъде – плюс това от една година на Първичен свят не е дошъл нито един пришьлец, който плаща наема си по

този начин.

– Нататък.

– Този Динсман специализира в застраховките. Използва военни експлозиви.

– Гръмналият „Ковенантър“ е използвал военен.

– Второ, този шут никога не е бил на външен свят. Няколко цикъла преди Алейн да стане на хамбургер – продължи Хайнис – е затынал до гуша в дългове към всяка лихварска акула наоколо. След това си плаща дълговете и е на зелено. После се накусва с пзаврите... не си прави труда да питаш: дребни гущери и още по-дребни мошеници. Изведнъж плаща всичко и обещава още по-големи купони. И всички лихвари пак са му приятелчета – тъй като се е разплатил, кредитът му е добър. След което изчезва.

Стен прехвърли наум подаденото му от Лайза. Отиде до парапета на „домолодката“ и замислено се загледа към гората долу.

Тъй като жилищното строителство на Първичен свят беше в недостиг и стриктно контролирано, тук бяха създадени доста изобретателни домове. Лайза живееше в един такъв. Земевладелецът ѝ беше дал под наем гора, на чийто терен по закон живеенето беше забранено. Никой обаче не казваше нищо за отгоре. Ето защо се предлагаха домолодки, заредени с Маклийн, закотвени над гората. Строяха се в разнообразни стилове и се даваха под наем на висока цена. Обитателите им разполагаха с висока степен на уединение и лукс, освен при по-силен вятър.

Домолодката на Хайнис се състоеше от просторна единична стая, с кухня и охладител, разположени при кърмата в отделни отсеци. Лайза разделяше стаята с помощта на подвижни паравани, което ѝ даваше възможност да си я преустройва с минимум усилие всеки свободен следобед.

Обзавеждането включваше еднообразна редица стенни закачалки плюс ниски масички и възглавници, които служеха за столове, кушетки и легла.

Стен като цяло нямаше да има нищо против да живее тук, без да променя нищо. Върна се към работата.

– Имаш още.

– Аха. Значи Динсман е отишъл на пристанището и е светнал маслото на ченге от охраната, което е пазело яхтата на някакво богаташче. След две минути яхтата отпрашва.

– Откъде се е научил Динсман да кара космически кораб?

– Твърде дълго сте били военен, капитане. Яхтите се строят за хора

с повече пари, отколкото мозък. Трябва само да пхнеш карта с курс в компютъра и корабът прави всичко останало. Така че корабът е направил всичко останало и Динсман е духнал от планетата.

– Страхотно.

– Да. Имам още нещо. Включително накъде е заминал Динсман.

– Тогава защо сме намусени?

– Намусени сме заради наистина лошата новина. Биография, Стен. Когато започнах в „Убийства“, ми хрумна, че някой път може да ми се доще да запиша нещо, до което никой да няма достъп. Затова си сложих код в компютъра. И просто за да е малко по-подличко, поставих клопка. Ако някой бръкне във файловете ми, поне да знам, че е станало.

– Дракх! – изруга Стен. Предчувстваше какво следва. Закрачи нервно из стаята.

– Сипи и на мене още едно. Така. Някой е влязъл в компютъра ми. Някой знае всичко, до което съм се добрала.

Хайнис изгълта чашата си на екс.

– И сега най-лошото. Тръгнах по следата на взлома. Капитане, този, който е пробил файловете, се намира в Имперския дворец!

Глава 17

– Само това ми липсваше – заяви някак прекалено спокойно Вечният император.

– Да, сър – съгласи се Стен.

– Моите поздравления, капитане. Вършите си работата чудесно. Адски съжалявам, че ви назначих.

– Да, сър.

– Давайте нататък – продължи Императорът. – По блясъка в очите разбирам, че сте се докопали до нещо още по-лошо от малката подробност, че тук в двореца има шпионин.

– Да, сър. Този Динсман е откарал яхтата, докдето е стигнало горивото му, след което е изоставил кораба.

– Имате ли следа?

– Докладът на лейтенант Хайнис гласи, че Динсман е подписал на товарен кораб в едно пристанище – Холистър – и се е прехвърлил.

– Как в името на пъкъл е получил каюта? Не ми казахте, че тоя смотаняк има някакъв опит в дълбокия космос.

– Няма. Но товарният, според регистъра, не би трябвало да е

особено придирчив. Кара силнозапалими горива.

– Аха. Продължете.

– Тъ... Еднократната цел на гемията е била Хийт, сър.

– Вие сте истинска торба с подаръци, капитан Стен.

Хийт беше столицата на световете Таан.

– Капитане, пили ли сте?

– Н-не, сър. Още не.

– Крайно време е да започнем. – Императорът сипа две дози и гаврътна своята.

– Капитане, сега ще ви дам пример за разсъждение тип Вечен император. Или (А) таанците *наистина* носят отговорност за размазването на Алейн – тонът на Императора се промени – плюс някои... други, и въртят цялата тази операция, или (Б) всичко това се превръща в най-скапаниния шибан продължаващ кошмар.

– Д-да, сър. Н-не знам, сър.

– То пък една полза от вас. Добре, капитане. Добре. Сипете още по едно, не ми заставайте мирно, бъдете в готовност за заповеди. Ще започна с извода, че мога да разчитам на вас. Прекалено адски млад сте, младши и нов на службата, за да се замесвате в това, което става. На гурките разчитам. Между другото, колко добър е вашият старши субадар? Лимбу ли беше?

– По-добър не може да се намери, сър.

– Искам да предадете охраната на него. Вие минавате на самостоятелна задача. Ще бъде съвсем изричен, защото помня от времето ви в „Богомолка“, че понякога... интерпретирате заповедите прекалено свободно. Вие трябва да намерите този Динсман; трябва да го доведете тук непокранал; той трябва да е в състояние да отговори на всеки въпрос, който може да ми дойде на ума. Не искам отмъщение, искам проклетите му отговори, капитане. Ясно ли е?

– Да, сър. – Стен допря стъклото до устните си. – Ще ми трябва поддръжка, ваше величество.

– Капитан Стен, съставете си ордера. Можете да разполагате с всякакви скапано нещо, което ви трябва, чак до, и включително, гвардейски дивизион, стига да прецените, че ще помогне. Искам го този Динсман!

Глава 18

Порталът се плъзна зад гърба на Тарпи и се затвори. Той

инстинктивно се отмести встрани и опря гръб на стената, докато очите му се приспособят към тъмното. Зениците му се разшириха и вече можеше да види светлите петна от звезди и космически кораби.

Сцената в полусферичната зала изведнъж се промени и вече беше ден, слънцето заплува по небосвода към зенита, имперската десантна сила увисна „под“ него, над малко по-голямата точка, която представляваше планетата.

През всичко това се движеше черният опорен лъч, крепящ контролното кресло, и Тарпи различи в седалката фигурата на Хаконе.

Сцената отново рязко се промени и сега бойните кораби и щурмови транспортъори се понесоха над планетарната повърхност, която се разгърна от двете страни на залата. От смрачаващите се висини започнаха да се спускат тактически кораби и към тях се присъединиха далечни сателити.

Пет бойни кораба се отделиха от главните сили, двигателите им „Юкава“ ги изтласкаха към полюса, докато транспортъорите плавно се спускаха към мястото на десанта.

Тарпи превъртя в главата си всевъзможни битки и се изкикоти, когато позна. Разбира се. Сарагоса.

Така и не можеше да разбере защо военните не могат да се отърват от миналото. За него сраженията, които бе водил, бяха без значение. Даваха му единствено повишение, може би по някой медал, както и никога непризнаваното удовлетворение от убийствата в близък обсег.

Сарагоса. По негово мнение битката беше не само отдавна загубена, но никога не можеше да бъде спечелена. Мъките на Хаконе да намери някакъв виновник нямаха никакъв смисъл. Но се овладя. Нямахме смисъл да се търси причината, щом някой плаща сметката. Извади пура и без да засланя пламъка, я запали.

Хаконе видя отражението в циферблата пред себе си и завъртя ръката в ръката си.

– Ти ли си?

Тарпи не си направи труда да отговори. Не можеше да се занимава с глупости – никой от слугите на Хаконе нямаше достъп до бойната зала. Следователно този, който е влязъл, трябваше да е точно този, когото очакваха.

Лъчът се плъзна надолу, извън купола и на нивото на пода на залата. Хаконе слезе, отиде при него и ръката му описа пълен кръг. Осветлението се включи и „битката“ горе замря.

– Императорът ни е спестил проучванията – каза Хаконе. – Сега

имаме следата на този бомбен специалист, който е използвало приятелчето ни.

Извади от нагръдния джоб на гащеризона си шепа фишове и ги подаде на Тарпи.

– Избягал е в световите на Таан.

Тарпи се усмихна.

– Сигурно ще му е трудно да стъпи там.

– Разполагаш с всички необходими ресурси. Ако искаш, вземи няколко от преторианските дезертъори за подкрепление.

– Има ли значение как ще го направя?

– Никакво. Дребен престъпник, натикал се в едно много сурово общество. Никой няма да пита.

Тарпи опря длан на ключа за изход и порталът се отвори.

– Между другото... Императорът също изпраща свой човек да го издири.

– Да се притеснявам ли?

– Не. Нищо особено – някакво си капитанче, казва се Стен. Срещнах го. Доста немарлив за имперски войник.

– А ако се пречка?

Хаконе сви рамене.

– Заложено е много по-голямо от живота на един имперски касик, Тарпи.

Тарпи излезе, затвори и си замина.

Трета книга Мутон

Глава 19

Щабен старши сержант Алекс Килгър, самостоятелна секция „Богомолка“ към Първи имперски гвардейски дивизион, изгледа навъсено широката си, скроена с вкус червено-синя куртка и панталоните, а след това павираната улица, пресичаща училищния двор. На двора някакъв униформен попрестарял таански офицер тренираше осемгодишни пикльовци в нещо като строево упражнение. „Кат' даваш на рожбите пики преди да е почнала войната – кисело си каза Алекс, – по-добре помисли как да няма бой.“

Упражненията, които наблюдаваше обаче, стояха в дъното на списъка от неща, които го въбсяваха. Имаше много, много други. Докато чакаше Стен, той си ги запремята наум.

В това, че го прехвърлиха на специална задача, нямаше нищо лошо. Напоследък в дъното на съзнанието на Алекс се беше заформило някакво смътно чувство за морал. Беше прекарал достатъчно време в „Богомолка“, за да си дава сметка, че рано или късно тиктакащият часовник ще спре. Просто напоследък Алекс долавяше, че собственият му часовник започва да забавя.

„Но това – възрази той ядосано на себе си – не е основната причина. Влязох в гвардията като войник. И ето че, кой знае защо, съм на някакъв странен свят, облечен като сводник. Някой еон, сигурно като се уволня, ще разправя на Императора цялата си история и к'во съм служил. Горкото момче, трябва да го научи.“

„Странният свят“ беше Хийт, столицата на световите на Таан. Алекс и Стен бяха дошли под прикритие. Килгър обаче приемаше много уклончиво прикритието им – Стен беше измислил, че двама сводници с тлъста пачка кредити няма да бъдат разпитвани за истинските им мотиви.

Каквото и да беше очаквал Алекс в дългата си кариера, специализирана във внедряването в чудати култури, Хийт се оказа много повече.

Таанската култура включваше устойчиви, стратифицирани субкултури. На върха стояха бойните вождове, оземлени наследствено

политико/пълководци. Под тях стояха лейтенантите – тактически водачи и воители. След това идваше търговската класа, а накрая – селяните. Селяните вършеха цялото дракхско бачкане – от носенето на копие в раздутата таанска военщина до земеделието и прислужничеството.

„Това не ме дразни мене – мислеше си ядосано Алекс, – ама на тия вмирисани тъпащи май изобщо не им пука, че са крепостни. – Преди хиляда години от Алекс Килгър сигурно щеше да се получи доста приемлив революционер. – Остави това, ами и храната им не е за цивилизован човек. Океанска плевел, храна от няк'ви зверчета, дет' лаят по дъното и ядат дракх, т'ва не е храна за хора...“

Той се оригна.

Алекс не беше от хората, които ще се троят дълго с мрачни размисли, и тъкмо се утешаваше с мисълта, че поне таанската бира и алк са достатъчно силни и винаги на разположение, когато Стен цъфна до него.

– Мамчето те облича бая смешно – изкоментира Килгър.

Облеклото на Стен беше още по-екстремно – което сред низшата култура на Хийт означаваше по-малко забележимо – от това на Алекс. Дългият му до коленете смокинг беше на оранжеви и черни райета, а латардът отдолу – черен. Бяха го уверили, че това е върхът на модата сред акулите, плувачи в изтънчения свят на проституцията.

Стен само изсумтя на подигравката и също зяпна към училищния двор. Таанският военен беше открил някаква грешка в представянето на един от питомците си и в момента систематично го позореше пред приятелите му. Стен кимна и двамата се отдалечиха – запътиха се към квартала с червените фенери, където се бяха настанили.

– Намери ли го нашия шантав бомбаджия? – попита Килгър.

– Хм.

– Май не щеш да ми кажеш. По-лошо е, отколкото мислех.

– Още по-лошо – отвърна ядосано Стен. – Скапаният ни идиот го е направил пак.

Лий Динсман наистина беше идиот. След като бе скочил на кораба за Хийт, си беше намерил дупка, в която да се завре, пиене, жена и ядене, които бяха погълнали всичките му останали кредити, беше пуснал приказка из субкултурните барове, че е експерт по бомбите и „изцяло на разположение“. Една малка банда с големи амбиции бързо го беше наела да гръмне таанското кредитохранилище. За първи път в кариерата на Динсман работата бе станала без фал и дебелата задна циментно-стоманена стена се беше сринала. Бандата обрала плячката, взела Динсман на

запивката си и за да отпразнуват удара, се натряскали до самозабрава. Понеже не били тъпащи, съобразили, че на таанската „полиция“ (всъщност паравоенни части, заделени от армията за специални задачи) ще й трябва виновник, и натопили Динсман.

– Значи момчето ни е в кафеза – каза Алекс.

– Още по-лошо.

– Ех, момко, момко. Все по-лошо ли ще бъде? Знаеш ли, Стен, докато се оправях с оня тъп музей, си мислех дали да не напусна. Замъкът на мама в провинция Рос Гейлън е най-хубавата част на планетата Единбург. На едно езерце, езерото Оуен. Можех да си ида там, вместо да кисна тук с тия варвари.

– Млъкни, по дяволите. – Стен не беше в настроение да слуша бяновете на Алекс. – Динсман не е в затвора – продължи той. – Транспортирали са го тоя скапаняк.

– Ужас. – Алекс разбра.

– Знаех, че ще разбереш, беглец от престъпен клан такъв. Транспортирали са го. На една шибана каторжническа планета.

– Трябва ми пиячка.

– Много, много пиячка – съгласи се Стен. – Докато измислим как по дяволите да кажем на Императора, че няма начин на тоя свят да измъкнем Динсман от гадната наказателна колония на световите на Таан.

И тогава Алекс спаси остатъка от деня им, като забеляза един бар, който тъкмо отваряше. Двамата свърнаха и се забиха вътре.

Глава 20

Тарпи също бе проследил Динсман. Неговото прикритие за път изобщо не беше толкова умно като на Стен. Той и петимата преторинански дезертъори с него се бяха маскирали като пътуващ отбор по бойни изкуства. Но тъй като пристигнаха незабелязани, продажбата на билети не тръгна добре, което осигури достатъчно време на професионалния убиец и хората му да потърсят изчезналия бомбен специалист.

Тарпи завъртя в ръцете си чашата с горещ чай и съжали, че не си е сипал нещо по-силно за отпразнуването. Но си имаше правила – абсолютни правила, които го бяха опазили жив близо седемдесет и пет години, правила, които никога не се нарушаваха. Едно от най-строгите от тях гласеше: никакви мозъчни алтернанти по време на работа.

Той сръбна от чая и махна на помощника си, бившия ефрейтор

Милр, да продължи.

Милр го направи и топлата вълна, която обля Тарпи, не дойде само от чая.

Много рядко беше поемал задачи, които не изискват жестокост, мъки и леене на кръв. Но сегашната по всичко показваше, че ще се окаже проста, безболезнена и добре платена.

Тарпи огледа бегло данните от фиша на затворническата планета. Прахоминидна. Всички каторжници – осъдени до живот. Средна продължителност на живот за каторжник – пет години, местни. Брой избягали – нула.

За разлика от повечето хора, убиващи за прехрана, Тарпи вярваше в една стара поговорка: „Убивай без радост“. Беше продължил поговорката с още една стъпка напред: „Не убивай, без да има нужда“.

Шансовете на Динсман да се върне в имперските светове клонеше към нула. „Тъпи хора – помисли Тарпи. – Тичат насам-натам, кроят какво ли не и никой не разбира, че боговете винаги се погрижват за тези, които си играят с огъня.“

Стана, извади фиша от четеца и отиде до мивката на хотелската стая. Изплакна чашата си, отвори шкафа и извади бутилка чист спирт. Наля на себе си, после се сети и напълни чаша и за Милр. Милр изгълта алка, без да си прави труд да се чуди над необявеното отменяне на „правилото“.

Тарпи пресуши чашата.

– Събирай екипа, ефрейтор. Прехвърляме се за Първичен свят и оттам на следващия, който ни е подръка.

Динсман вече не беше фактор, както и имперският офицер. След това Тарпи се замисли колко точно от комисионата ще трябва да шитне на експреторианците, за да не се чувстват изиграни.

Глава 21

Една горчива шега на Хийт гласеше, че огромната река, течаща през столичния град, е единствената река, която някога е горяла.

Горя с дни и сериозно опърли укрепените с камък и бетон брегове. Но дори след като пожарът на замърсения канал затихна, таанските лордове не направиха нищо, за да се почисти, въпреки гръмогласните им и чести твърдения, че страшно обичат простотата на дивата природа. В края на краищата лордовете си имаха своите безупречни градини, из

които да се разхождат и да съчиняват таанската си свръхстилизирана поезия. Селяните можеха – и понякога го правеха – да ядат дракх.

От друга страна, тъй като бреговете през цялата история бяха изглеждали по един и същи начин, пожарът сигурно можеше да се смята за моментално подобряване на градската среда. Не че скоро около „реката“ не избуяха същите кланици.

Хаг беше типичен пример. Популярността му бе двупосочна: не само че се намираще близо както до водния транспорт, така и до космодрума, но човек можеше да намери на пристанището всеки тип, занимаващ се с незаконни неща.

Двамата мъже в бара изцяло се вписваха в това определение – като се изключеха прогизналите им униформени дрехи и панталоните, натикани във високите до коленете рибарски ботуши. Бяха въоръжени, но такъв беше почти всеки в Хаг. Оръжията им – шокови палки, зашеметители и газови спрейове – висяха на кожените им колани „Сам Брауни“. Единият – Кийт – гледаше с подпухнали като на бухал очи билетния пакет на бара пред тях.

– Последен ден, партнер. Последен.

Спътникът му, Олсн, кимна.

– Знаеш ли, мислех за нашия проблем, Кийт.

– Имаме си ги доста. Определено.

– Не бих казал – продължи Олсн. Беше в онзи стадий на пианство, когато на човек му хрумват гениални идеи и все още е достатъчно трезвен, за да вложи известен смисъл поне в част от тях. – Проблемът ни е, че сме хем помежду, хем – никъде.

– Не чаткам.

– Пий. Ще чатнеш. Седим значи цели три планетарни години и какво ни се ще повече от всичко?

– Да си приберем задниците у дома.

– Което показва що не сме от военната класа. Щото е тълпо.

– Много тежко го подкара.

– Не бе. Виж само. Там горе имаме власт, нали? Колко пъти си връзвал някого в чувала, щот' мутрата му не ти харесва? Колко пъти ти е идвал в квартирата някой съсипняк, който е готов на всичко, само и само да не замине с пукналите?

– То си е част от работата, Олсн.

– Точно така. Виж ни сега нас двамата. Ние сме селската класа, нали? Ама когато сме на службата, три години си я караме по-добре от всеки воин или вожд, когото знам.

– Това назначение е ново. Може да излезе купчина дракх.

– Айде бе, човек. Помисли само. Работата си е същата, правим я от толкова години – как по дяволите двама като нас може да се уредят по-добре?

Кийт прецени. Част от преценката се изрази в изпразване на гарафата със спирт пред тях в чашите им.

Точно този момент бяха чакали Стен и Алекс. Седяха на една масичка на три метра зад двамата мъже. Стен махна с ръка и получената преди малко приличен бакшиш келнерка бързо се озова до тях.

– Ония двамата – посочи с глава Стен. – Купи им още една. – Пъхна ѝ достатъчно кредити и погледна Килгър.

– Уви, да – съгласи се Алекс с неизречения въпрос. – Това са наш'те момчета.

Пред Кийт и Олсн кацна нова гарафа и те попитаха барманката кой плаща. Кийт се обърна и ги погледна объркан. Стен надигна халбата си и се усмихна. Кийт и Олсн се спогледаха, прецениха набързо рязко намаления си фонд пиячка и дойдоха при тях на масата. И двамата бяха силно невпечатлени от Стен и Алекс, които грееха нежно в сутеньорските си костюми.

– Не обичам да ме черпи някой, дете не го познавам – каза намръщено Кийт.

– Ние сме братята Кембъл – кротко каза Алекс.

– Да бе. И знам к'ви сте.

– В нашия бизнес рекламата си струва – каза Стен. – Не получаваш момичетата, ако не ти личи, че можеш да си ги позволиш.

– От сутеньорите полза няма – изръмжа Олсн. – Трябва да видите к'во става с тях там горе.

– Тоя опит мисля да го пропусна – каза Стен и им напълни чашите.

– Айде, изплуй си дракха – каза Кийт. – Знаете к'ви сме. Няма да ни купувате, само щот' мутрите ни ви харесват.

– Няма – съгласи се Стен. – Обаче имаме проблем.

– Бас слагам, че имате.

– Мислехме да се погрижим, преди да е станало по-кофти.

– Чакай да се сетя – рече Кийт. – Заложили сте някоя от ваш'те курви. И са я прибрали.

– Тоя човек направо ми чете мислите – подхвърли Стен на Алекс.

– Знаеш правилата, хиено. Заминат ли – не се връщат. Освен ако не се вдървят. Тъй че не си прави труда да ни купуваш, за да си отгървеш дупката. Не става. Никога не е ставало.

– Не си тъп – каза Алекс.

– Тогава що черпите?

– Виж, наш'та приятелка – почна колебливо Стен – е готино парче. По-сладко от гамаша на кларф. Обаче взе, че се клепна с един там горе. – Стен вдигна палец – универсалния знак в Хийт за всяка класа над твоята или на хората, с които си имаш работа. – На третата му жена не ѝ хареса. Накрая приятелката ми я обърнаха на приемач.

– Кофти – съгласи се Кийт.

– Докарваше добри пари – въздъхна Стен. – И значи искам да се погрижа някой да я пази. Тя е от деликатния тип.

Кийт и Олсн се спогледаха.

– К'во точно търсиш?

– Някой, който да се грижи за нея. Не искам да я видя да свърши където не трябва.

– Искаш някой от нас да я гушне под крилцето?

– Схвана.

– Няма логика. К'во ви пука? Никога няма да се върне.

– Инвестиция. Виж, Дин си има сестри, които растат. И са дори по-сладки от нея. Тъй че ако се погрижа за семейството...

Олсн изпръхтя доволно. От негова гледна точка, той водеше наддаването.

– Добре бе, хиено. Ще се погрижим за нея. Но к'во слагаш за нас? Сега? Тука?

Алекс измъкна от джоба си пачка таански кредити.

– Дракх – изсумтя Кийт. – Т'ва трябваше да ни удари по-рано, не на тръгване. Ник'ва работа няма да ни свърши през следващите три план-години горе, нали?

– Пусни оферта.

Кийт вдигна билетния пакет.

– Това говори, че взимаме кораба след осем часа. Значи, ако искате да ни купите, трябва да излезете с нещо, което да свършим между тогав и сега. И нещо, което няма да ни оклепе. Което значи, не ни пробутвайте нещо, което е във вашия ресор.

– Човек кат' седне да порка, почва да мисли за други работи – обади се Олсн.

Стен се опули.

– Ей, прощавай. Не загреях. Прав си.

– Брато – добави Килгър. – Можем да им бутнем всяко писе. Но тия господа май ни вдигат мизата на квадрат. К'во ще кажеш за сестрите на

Дин?

Кийт облиза устни.

– Взели ли сте ги вече?

– Че как – отвърна Стен. – На тъпите роднини не им пука. Гледат ги като к'ларф. Чакаат да ударят десет и ги шиткат. За месец дадоха две. Вкрахме ги в пътя.

– Значи се разбрахме – каза Кийт. – Плюс от вас яденето и поркането... и да хванем транспорта навреме.

И четиримата се засмяха, а Стен махна за още една гарафа да полеят сделката.

Отвън соленият въздух удари Стен в главата и моментално го отрезви. Беше пил достатъчно, за да помисли сериозно дали да не каже на двамата мъже в сиво какво предстои да им се случи и защо. Но вместо това изостана на половин крачка зад Кийт и спусна ръката си. Свитите му пръсти освободиха мускула, задържащ ножа в ръката му, и оръжието се намести леко в дланта му. Той кимна на Алекс.

Алекс се завъртя, замахна, стегнатите му на възел 3-г мускули изхвърлиха юмрука му право в гръдния кош на Олсн. Пръснаха се ребра и светкавичният удар премаза сърцето.

Олсн умря преди да е разбрал, с бликнала от устата кръв.

Смъртта на Кийт беше малко по-чиста, но не по-малко внезапна; след като ножът на Стен се хлъзна в основата на черепа и преряза гръбначния стълб.

Старите рефлексии от „Богомолка“ си казаха своето. Двата задържаха трупове, докато падаха, и ги положиха върху дървения кей.

Убитите набързо бяха лишени от въоръжение, униформи и лични карти. От една подпорна греда наблизко Алекс измъкна пуснатите с тежести преди това във водата чували и натикаха трупове в тях.

Само минути след като умряха, двете тела цопнаха в залива, за да потънат безследно и да се разтворят много бързо. Десет часа и от тях нямаше да остане нищо освен гнусна каша за съдебните специалисти.

Алекс събра униформите на вързоп и ги награби под мишница.

– От всички грехове, които имам на съвестта си – каза шотландецът, – никога не съм мислил, че ще замърся океана с таквиз като тях.

– Алекс, помощ – жално каза Стен.

– Минутка, момко. Момент. Ей сегинка затварям.

Алекс действително беше доста зает в тесния порутен апартамент, който бяха наели. Килгър тикаше лични карти, лични снимки и други такива от Кийт и Олсн в един от новите уреди на „Богомолка“, който си бяха взели. Машината копираше картите и личните данни от двата оригинала, след което ги променяше така, че в документите се имплантираха снимките на Стен и Алекс, както и физическите им характеристики.

– Старши сержант Килгър, все още съм по-старши от вас, мамка му!

Последната снимка показваше Кийт прегърнал някаква свенлива женска, която трябваше да е била любовта на живота му. Новата снимка обаче показваше Стен в ролята на изкусителния любовник. Килгър се ухили доволно и щракна клавиша. Машинката засъска... след по-малко от минута оригиналните документи в машината, както и самата машина щяха да се превърнат в неанализируема буца пластмаса. Той се обърна да види какъв е проблемът на Стен.

– Аз не съм – твърдо заяви той – някаква си шибана шивачка. Аз съм капитан в Имперската гвардия. И не знам да шия. Не знам как да прекроявам униформи дори с шивашко лепило и с този шибан нож. Знаем само как да си залепя шибаните пръсти.

Килгър изцъка, наля си пиене и тъжно огледа Стен.

– Как по дяволите успя да си залепиш *двете* ръце? Дори мама знае как да се справи с толкоз лесна задача.

И преди Стен да измисли начин как да го халоса, Алекс реши проблема просто като изля чашата алк върху дланите на Стен, за да разтвори шивашкото лепило, което Стен доста непохватно беше използвал, за да прекрои униформите на Кийт и Олсн. После бързо пак я напълни и я връчи на Стен, който я изгълта наведнъж.

– Видя ли – мъдро изтъкна Алекс, след като Стен престана да се дави и изтри сълзите от очите си. – Ето че доказва поговорката.

Стен само го изгледа убийствено.

– Както шиеш, така ще плачеш.

Килгър, реши Стен, определено надскачаше ранга си.

Глава 22

Със стенещи мускули, стегнал инстинктивно краката си срещу дърпащата го мазна вода, Динсман загази през оттеглящия се прилив. Все още беше твърде нов в играта и не се беше научил как да оставя силния

морски напор навътре да му помага да върви. Същото беше и по време на „Тритона“, когато денят свършваше официално при звука на морския рог. Тогава трябваше да се върви с идващия прилив и да пазиш равновесие. Динсман все още се бореше с него. И наказанието бяха безсънните нощи на ужасни болки, когато краката му се стягаха на възли и се схващаха.

Към проблемите му се добавяше и острото като хиляда ножове морско дъно, осеяно с назъбени камънаци и остри като бръснач раковини. Само тънките пластични обувки предпазваха стъпалата му.

– Скапано!

Грешна стъпка и една раковина отхапа късче месо. Той спря и се повлече назад срещу отлива. За миг се огледа и сърцето му заблъска диво. Почти усети как кръвта се процежда през малкия разрез, представи си всички онези неща, които душат за кръв, скрити в раковината, и потръпна.

С усилие успя да потисне паниката и да се овладее. От двете му страни други четиридесет каторжници напиреха през вълните като бавно пляскащи криле. Стъпваха предпазливо във водата и оглеждаха за издйническите мехури от уплашени молюски.

Динсман никога не беше вършил толкова тежка работа, нито помнеше да е бил толкова уплашен. По-скоро беше готов да обезвреди някоя мърлява бомба, отколкото да лови хитри молюски. Наистина не го биваше в ръцете, дори когато работеше над деликатните механизми, каращи нещата да правят „бум“; седемте му останали пръста бяха предимно изтръпнали, безчувствени израстъци. Беше преживявал в занаята си дотолкова, доколкото беше или предпазлив, или му работеше късметът – „к'вото ще става, да става“.

– Динсман! – стигна до ушите му ревът откъм брега. – Размърдай си задника или ще навра ботуша си в него.

Ревът го удари като шокова палка и Динсман тронаво залитна напред, стиснал донякъде в готовност забивачката за молюски.

Като повечето задачи на Дрю това, в което се бе натикал Динсман, беше свързано с изключително екзотичен, скъп и смъртоносен продукт. Крехкият молюск се ценеше в много звездни системи заради невероятния си вкус и митологичните си качества на афродизиак. Организмът беше мутирало същество от семейство бивалвия от Старата земя, съдържащо около едно кило възхитително на вкус месо, предпазвано от остри като бръснач раковини с диаметър от около половин метър.

Беше селектирано до сегашното си вкусно състояние в

продължение на много столетия. Проблемът за ловеца бе в това, че същите гени, които го правеха толкова едър и вкусен, го снабдяваха и с високоефективна система на мобилност. Твартата обитаваше тинята и предпочиташе студа в гъмжащите със скариди и планктон морета. Когато се хранеше, разтваряше грамадната си горна раковина като ветрило, насочвайки по този начин микроорганизмите в стомашно-филтърната си система. Моллюскът не можеше да вижда, но преценяваше околната среда за чифтосване или за опасност с помощта на високоразвита обонятелна система. Което, за допълнително удобство, беше причината, поради която ловците на моллюск работеха по време на отлив. На теория миризмата от гниещия крайбрежен живот трябваше да маскира миризмата на приближаващ се ловец. Но само до последния момент, когато ловецът се озове на около метър от животното. Тогава моллюскът надушваше ловеца, побягваше и се заравяше по-надълбоко в тинята, като оставяше след себе си дيريا от кипнали мехурчета. Точно тогава ловецът го хващаше. Или в случая с Динсман – опитваше се да го хване.

Също като останалите ловци, Динсман беше въоръжен със забивачка. Оръжието се състоеше от две дръжки, дълги малко повече от метър и половина, съоръжени с два много остри, надупчени като сито и заредени с пружина лопатки. Забивачката се държеше в готовност, докато храбрият ловец газеше през вълните и зорко следеше за мехури, издаващи изпадналите в паника моллюски. С прицелен връх към мястото, където мехурите изчезват, с леко отклонение заради пречупването на светлината, инструментът се забиваше в тинята точно в подходящия момент и спусъкът на пружината се натискаше. След това забивачката на моллюски се издърпваше над повърхността, плюейки кал и вода, и уловената твар се хвърляше в надувния сал, теглен на буксир от ловеца.

Динсман беше може би най-калпавият в цялата тази работа. Все не можеше да налучка вярно мехурите и почти на всяка смяна обръщаше сала си, докато газеше към брега. Това означаваше, че преживява на много, много оскъдни дажби, защото на Дрю поеманата от каторжника храна, както и всички останали луксове, бяха в пряка зависимост от представянето му. Само месец след като се озова на Дрю, ребрата на Динсман изпъкнаха от празния му стомах под ъгъл от около трийсет градуса. В добавка към щетите, понасяни от глада, всеки път щом се издънеше, Четунд, хипопотамът, който играеше ролята на шефа злодей, слагаше лапата си на врата на Динсман и го караше да прави онова, което наричаше „пилето“.

Динсман отново закричи мудно напред и стъпалата му заопипваха

неравностите по дъното. Изведнъж по повърхността се изстреля низ от мехури и Динсман почти изпадна в паника. Заби слепешком забивачката за молюски надолу и натисна спусъка. От дъното кипнаха хиляди мехури и Динсман вече се смееше почти истерично, докато надигаше уреда с едрия молюск. Натисна лоста за освобождаване и хвърли плячката в са-ла. Ето! Най-после бе почнал да се справя. Закрачи напред с много по-голяма увереност. Но много скоро старите съмнения и страхове отново изпълзяха – всички разкази за нещата, които чакат човек и най-вероятно ще го нападнат точно когато е обзет от измамна самоувереност.

Динсман още не бе виждал с очите си такова нападение, но вече беше виждал трупове, извлечени на брега от Четуйнд и неговите слуги. Разправяха, че в тези води имало много, много неща, от които човек трябва да се бои, но две от тях в частност бяха източник на непрекъснати разговори, както и на студена пот посред нощ. Второто по опасност същество, което *също* ловеше молюски, беше морий. Формата му беше малко като на змия и то тласкаше триметровото си тяло през морето с помощта на непрестанно движещите се ребра – с изпъната като кормило назад опашка, или още по-страшно – навита и с насочен напред връх при атака.

Морий имаше огромна глава с челюсти, които можеха да се разтварят като на панти, което му позволяваше да разкъса на мръвки жертва много по-едра от обиколката на тръбестото му тяло. И като на повечето обитатели на дълбоките води, плътта му беше много здрава и му придаваше прекомерна дори за размерите му сила. Свидетели разказваха как един морий захапал провиснал небрежно от една лодка крак и завлякъл и крака, и лодката и всичко останало под водата. За щастие, успокои се Динсман, морий рядко се хранеха по време на отлив. Ловците се безпокояха от тях чак на връщане в селото, когато вълните отново започваха да ги бият в гърбовете.

Най-ужасно от всичко обаче беше гурионът. *Това* същество винаги беше гладно и ловуваше непрекъснато. Динсман забеляза, че водата му е до кръста – най-предпочитаната от гуриона дълбочина, когато се промъква към плячката си. Никога не беше виждал гурион и беше адски сигурен, че държи нещата да си останат така. Очевидно приличаха донякъде на земната морска звезда, но неизмеримо по-големи – над два метра в диаметър. С помощта на многобройните си крака можеха да се издигат над водата в триметров прилив. Един гурион можеше да тича през водата толкова бързо, колкото човек на сушата. Беше невъзможно да му избягаш. Бяха почти неприлично бели, покрити с дебела пъпчива кожа.

Огромните им смукателни дискове по краката можеха да разкъсат млюск, след това да обърнат стомаха си, покрит с няколко редици остри като игли зъби над плячката, да захаят меката плът и да я издърпат в тялото си, ръфайки и смилайки живия организъм едновременно.

Динсман изобщо не държеше да срещне жив гурион.

Общо взето след като го осъдиха на Дрю, Динсман не беше сигурен дали нямаше да му е по-добре, ако бе изгърпял правосъдието на Първичен свят. Имаше чувството, че никога не е бил добре оценен, но на Дрю талантите му се оказаха съвсем безполезни. За себе си мислеше като за личност, която може да се приспособи във всяко общество. От предразсъдъци не страдеше. Искаше само да го оставят да върши онова, което можеше най-добре – да гърми разни неща, – и после да се радва на компанията на своите съпрофесионалисти в някой бар, след като проклетата задача е изпълнена.

Четуинд бе променил всичко това. Динсман не обвиняваше таанската система за сегашното си положение. Беше направил погрешна стъпка и го бяха хванали. Винеше само лошите си приятели. Всичко останало можеше да се очаква.

Четуинд беше само един от многото старши каторжници, които управляваха изолираните села, пръснати по повърхността на Дрю. Таанците като истински фашисти бяха създали затворническата колония на Дрю с една-единствена цел: да затварят там престъпници, както политически, така и криминални. Дали ще обереш банка, или ще драснеш някоя псувня към властите на стената, за таанците беше все едно. Но фашисти или не, те бяха съвсем практични. След като трябваше да има затворнически свят, то той също така трябваше да си изплаща разходите. Още по-добре, ако носеше приходи.

В района на Динсман таанците бяха засадили просторен развъдник на млюски. Двайсет грама млюска плът вървеше срещу цяло състояние сред висшето общество на Таан. По-навътре в сушата по пустинния пейзаж се търкаляха мускусни тръни. Тъй като те освен това пръскаха около себе си концентрат на сода каустик, щом някой ги спре, обирането им струваше живота на много каторжници. По цялата повърхност на Дрю земеделски и скотовъдни ферми и рудници произвеждаха стоки, струващи колкото зестрата на един боен главатар на цената на „нищожния“ живот на осъдените.

Динсман беше разбрал системата още преди да го транспортират в селото на Четуинд и беше решил на всяка цена да се опази жив. С Четуинд планът му почти бе на път да се изпълни.

Преди да го пратят тук, Четуинд се беше подвизавал като организатор на труда на главния космодрум на Таан. В донякъде колоритното му минало имаше повече от достатъчно убийства, грабежи и погроми. Но когато бе повел събачкаторите си на вече съмнителен откъм полза-риск удар, включващ чувствата на току-що завърнали се от дълбокия космос миньори, на таанците им бе дошло до гуша, сложили му бяха прангите и му бяха казали, че в бъдещето му има много, много, *много* молюски.

Докато Динсман се появи на сцената, огромното чудовище, наречено Четуинд, си беше присвоило цялото село. Обличаше най-добрите дрехи, конфискуваше всички луксове за себе си и приятелчетата си и беше събрало малък харем по-засукани каторжнички. Дамите бяха там, трябваше да се отбележи, повече заради неговия чар и дарби, отколкото заради относителните му богатства като старши главорез.

Самият Динсман беше обсебен от обаянието на великана, когато го смъкнаха от планера и го зачислиха към работната чета на Четуинд. Едрият мъж вече беше поровил в едно откраднато копие на досието му.

– Бомбаджия, а? – беше казал той. – Ти трябва да си скапанякът, който все ми трябваше на Хийт.

Четуинд моментално беше възложил на Динсман да започне да прави бомби. Наличният материал беше крайно неподходящ, но Динсман адски се натегна да ги направи, като не спираше да мрънка какви чудеса на взривната техника можел да постигне с подходящи материали и инструменти.

Изобщо не попита Четуинд за какво са му притрябвали бомбите, тъй като явните цели – охраната – щяха да наложат хиляда пъти по-сурово възмездие, ако някой от тях бъде дори одраскан. В края на краищата Динсман успя да сглоби едно взривно устройство с детонатор, задействащ се от дъха от наркобирата, който като че ли винаги излизаше от устата на пазачите на Дрю. Изпитанието се оказа нещастно за него. Проблемът беше, че Динсман допусна малка грешка, свързана с феромонния спусък, и когато Четуинд вдигна купон в чест на първия гръм, парфюмът, предпочитан от последната страст на Четуинд, взриви бомбата много преди графика.

Динсман очакваше да го претрепят на място. Но Четуинд само го поразмаза и след дълга конференция със слагачите си го зачисли към главната работна група с молюските. Докато газеше през вълните и очакваше първия пукот на морий или появата на гурион, Динсман изпитваше смесени чувства относно помилването.

Вляво от него се разнесе вик. Динсман се обърна в паника и видя

как от двете му страни работната сила пърха отчаяно във водата, за да се добере до брега. Вдясно проехтя нов вик и Динсман веднага разбра, че е закъснял. Другите вече отстъпваха, а той се беше унесъл в личните си проблеми, забравяйки всичко наоколо.

Опита се да накара стъпалата си да се задвижат, но вместо това зяпа стъписано черните фигури, които плющяха през морето право към тях. Морий! Шибан ад, цяло стадо морий! Обърна се някак и започна да свива и разтяга колене, но почти не можеше да се отлепи срещу напора на отлива. Сърцето му блъскаше като чук, мускулите му се изпъваха, но това все пак не беше достатъчно; вече почти усещаше зейналите челюсти, приближаващи се към краката му във водата. Краката му бяха толкова тънки и крехки... След това се оказа на брега и някакви хора го издърпваха на плажа, и той си поемаше дъх, и се смееше, и се насираше от страх. Издърпаха го и затичаха обратно. Динсман чу писък и се извъртя да погледне.

Четуинд стоеше сред вълните – якото му тяло се беше изпънало срещу някаква чудовишна дърпаща назад тежест – и стискаше под мишниците един от ловците на молюски. Тялото на ловеца се тресеше на бързи и ужасно болезнени тласъци. Човекът пишеше и пишеше, и пишеше. Но Четуинд го държеше здраво. Продължаваше да дърпа и най-накрая това, което бе останало от мъжа, се отскубна. Четуинд залитна с него назад и рухна на пясъка, поздравен от рехавите викове на останалите. Самият Динсман едва не изрева от облекчение, докато не видя нещото, останало в ръцете на Четуинд. Морий беше спечелил. Под кръста нямаше нищо. Работникът се из-хили на Четуинд, очите му се извъртяха и от устата му бликна кръв.

Динсман се обърна да повърне.

Глава 23

– Един за вас, господин Олсн.

– Прието, господин Кийт!

Подкаран от палката на Стен, затворникът затича от бялата тебеширена линия, опъната по бетона през двора към Алекс. Килгър отдаде чест с изпъната напред длан по таанския обичай, след което посочи на затворника през вратата, към света на Дрю. После затръшна желязната порта, заключи я с тройната ключалка и затича с високо вдигнати колене към своя партньор. Отново си размениха по един „хайл“ и тръгнаха

към квартирите си.

– Какво ли не съм бил за Императора, млади ми Стен – изпръхтя Килгър, – но ти ме натика в роли, които изобщо не знам. Не бях зле като шартиран войник, когато се занимавахме с ония побъркани таламеини. Ама тоя път първо ме правиш на сводник, а сега на гадняр. Мама нямаше да те хареса.

Килгър хленчеше, откакто се качиха на охранителния транспорт за Дрю. Самоличността им дори не бе поставена под въпрос. Очевидно дори чувствителните към сигурността таанци не можеха да разберат защо човек, по каквата и да е причина, ще иска да отиде на каторжния свят Дрю.

Не че в живота на охраната липсваха удобства. Значителен процент от луксозните стоки на Дрю се филтрираха през базата на охраната. И разбира се, не липсваха чисто човешки удоволствия, тъй като всички затворници, осъдени на каторга на Дрю – особено затворничките, – бързо разбираха, че продължителността на живота им значително може да се удължи, ако доброволно споделят леглото на някой от охраната.

Стен и Алекс бяха избегнали ситуацията с обяснението, че на тръгване и двамата са спали с една и съща жена, от която са хванали една и съща болест, която много бавно реагира на лечението.

Олсн се бе оказал прав – за мъже и жени от селската класа на Таан, рутинно наемани като тъмничари, животът наистина изглеждаше сладък.

– Млади ми Стен – прошепна Алекс, след като излязоха през вратата към спалните помещения на охраната, – *сигурен* ли си, че трябва само да натоварим тоя луд бомбаджия? К'во ще стане, ако мушнем една наша бомбичка в тая казарма преди да духнем?

– Добра идея, старши сержант. Не става.

Килгър въздъхна и двамата влязоха в квартирата си.

Алекс изчака, докато машината привърши цикъла, вдигна пластичната вратичка и отнесе двете халби наркобира на масата, на която седяха със Стен.

Всички стаи за отдиш в казармата бяха едни и същи – отрупани с мебели и плюш помещения, които се опитваха да копират показваното на видеофилмите обзавеждане на жилищата на военни вождове. С някои екстри. Като автоматите за наркобира. Алекс потръпна и отпи. Дошъл от свободен свят и с биография на имперски военен, той никога не беше

опитвал съмнителното удоволствие, предлагано от наркобирата. Стен на свой ред беше изгълтал порядъчно количество на света-фактория Вулкан.

– Тия таанци не само че не ядат като хората – изпръхтя Алекс, – но не познават и бирата.

– Това не е точно бира.

– Аха. Пикнята на камила е по-добра за ейл от това, което правят таанците.

– Това е някакво ферментирало зърно. Плюс около пет процента опият.

Алекс изплю изпитото обратно в чашата си.

– Майтап ли си правиш?

Стен поклати глава и отпи. Вкусът се оказа по-гаден, отколкото го помнеше.

– И к'ъв е ефектът?

– Ставаш гроги, разбира се. Плюс леко физическо привикване. Трябват ти... е, може би един-два цикъла студено потене, докато се отърсиш.

– Върхът. Първо съм сводник, после гадняр, а сега ставам скапан наркоман. Императорът нивга няма да научи какво съм изтърпял за него.

Стен обаче забеляза, че информацията изобщо не попречи на Алекс да пресуши чашата си. По-нататъшните оплаквания бяха прекъснати от гръмките, хрипливи възгласи на другите тъмничари, които посрещаша две гостенки в стаята за почивка – Стен и Алекс не ги бяха виждали през триседмичното си пребиваване на Дрю.

– Сестрите Фърлз!

– Как отиграхте удара?

Малко по-възрастната и по-набита от двете жени махна за тишина и всички от охраната млъкнаха.

– Искате доклад? Дообре. Покойният каторжник – нашият обичен к'во му беше името – успешно си взе възнаграждението и го рециклираха.

– Майната му на тоя скапаняк. На кой му пука?

– Двете с Кей намерихме нов начин да си прекараме времето на Хийт.

Пазачите явно показаха голям интерес.

– Вие значи използвате откарването на труповете, за да го ударите по курортите. Аз да ви кажа, има нещо по-добро. Набират за флотата и е

фрашкано с новобранци. Младички. Държат на службата. Двете с Кей се сетихме, че имат кредити и няма по кого да ги харчат.

– Харчиха ги по нас, щото решихме да си ползваме правата и изкарахме в базата, в тиловия център – обади се другата.

– Добре сте си прекарвали – изкикоти се някой.

– Казвам ви – продължи жената. – Там е по-добре. Лягат с теб, щото го искат, а не щото има натиск. На жените, да ви кажа една малка тайна – тя се ухили – им е много по... яко така. Освен това те плащат масата.

Един сержант стана и церемониално махна към тях с халбата си.

– Радваме се, че се връщате. Както изглежда, историите ви ще са върхът. Но следващия път като завъртим лотарията, ако пак я вземете двете, някой ще умре. Вие двете за трети път от две години се връщате на Хийт.

Стен и Алекс се спогледаха. Нямаше нужда да обсъждат. Взеха нови наркотици от машината и се включиха в общата веселба.

Проблемът, който така и не бяха решили досега, беше след като намерят Динсман, как да го измъкнат – и себе си – от планетата. С опита си на оперативни под прикритие винаги бяха приемали, че все ще се намери начин. Но за трите седмици още не бяха успели да измислят такъв. Дрю беше обкръжена от охранителни кораби, както с екипажи, така и на автоматичен режим. Единственият начин да се качне тук или да отлепиш от планетата беше или със затворническия транспорт, или с товарните кораби роботи, превозващи луксозния експорт. Затворническите кораби се охраняваха от тежки контингенти и дори Стен и Алекс не се чувстваха достатъчно компетентни, за да завземат кораб, пазен от сто души. Всички експортни кораби бяха замразени и заредени с азотна атмосфера. Виж, „лотарията“ звучеше интересно.

И наистина, системата Таан много се гордеше с Дрю. Затворническата планета не само че оперираше на черно, но се използваша самите затворници, дори след смъртта им.

При стрес животинската питуарна жлеза на човека произвежда обезболяващ болката наркотик. Колкото по-голям е стресът, толкова по-голямо е производството. Тъй като повечето каторжници на Дрю умираха при изключителен стрес, телата им бяха пълни с дрога. Проблемът беше да се съхрани тялото и да се замрази преди да е започнало гниенето. Затворници на Дрю умираха много често – но твърде много от тях загиваха при условия, които правеха рециклирането на трупа невъзможно. Това бе една от причините затворници, изпращани в „Изоляцията“,

да не се появяват повече, освен в чували.

Едно „добро“ тяло, както разбраха Стен и Алекс, заминаваше от планетата обратно за Хийт. Рециклирането не се извършваше на Дрю по две причини: трудността да се намерят опитни техове, съгласни да ги назначат в един кучи гъз, каквато беше Дрю, както и фактът, че екстрактът от питуарната жлеза представляваше, като повечето обезболяващи, много весел опиат. Таанският военен вожд, комуто беше хрумнало да се използват затворниците за опиати, се бе оказал достатъчно умен, за да не допусне един тревожен свят като Дрю да има достъп до свръхнаркотик. След като достатъчно затворници загинаха и бъдеха своевременно замразени и прибрани в чували, трупове се ескортираха извън планетата от двама пазачи. Това беше единственият начин да се напусне Дрю, освен нормалния полагаш се отпуск след тригодишния договор. А придружителите се избираха с лотария.

Към края на вечерта Стен и Алекс вече кръстосваха очи над наркобрата. Но бяха намерили изход. За Динсман, както и за себе си.

Глава 24

Първата стъпка беше историята на Алекс.

– Аа – прозя се той с насмешка. – Няма и един месец на Дрю, и вече чух най-добрите ви истории.

– Ти май имаш по-добра, Олсн – присмя се един от пазачите. Тумбестият шотландец вече се беше доказал като образ и беше станал фаворит сред тъмничарите. Особено след като гореше от желание сам да си плаща бирата и да черпи.

– Щом кат' плащам аз, няма ли да си затворите устата?

Настъпи тишина.

– Ще ви разправа една история за Старата земя. Още преди Императора. Още когат' шотландците тичали на воля и с боси крака по едно малко тревисто островче.

– Но още тогаз, преди Императора, имало една империя – продължи той. – Римляни се викали. И щот' много ги било бѣз от шотландчетата, дигнали си една голяма сива стена през целия остров. С нас от едната страна и тях – от другата. Адриановия вал се казвала.

– Но и тогаз още бизнесът си бил бизнес. – Той се засмя. – Тъй че, разбира се, по тоя вал имало порти, да си щъка народът насам-натам. И разбира се, на портите имало стража. Та въпросната вечер на вала имало

двама стражи, Марк и Флавий...

Втората стъпка беше Стен.

Първото нещо, което им трябваше, бе да намерят Динсман. Третото, от което имаха нужда, беше да се оправят с лотарията.

И двете задачи зависеха от това да разполагат с терминал и достъп до централния компютър на Дрю.

Пазачите нямаха лични терминали, а съществуващите такива бяха грижливо контролирани и гласово криптирани от съответните упълномощени власти.

Стен обаче беше открил, че игралните машини в стаята за почивка са доста сложни. Ако някой тъмничар спечелеше на тях, можеше веднага да му се плати в наркобири (доставени през слота) или в кредити, добавени към държаната в банка заплата. Стен се беше ухилил до ушите – машините се оказаха точно като онези, с които бе отраснал на Вулкан – и точно като онези, които екипът „Богомолка“ бе прецакал на фабричния свят.

Така че докато Алекс занимаваше пазачите, Стен се беше навел пред една от машините. Всъщност използваше достъпа ѝ до централния компютър. Инструментите му бяха един един микрочип, който бяха донесли контрабандно на Дрю, вторичен източник на енергия, който също бяха вмъкнали контрабандно, и подритващият от време на време машината крак на Стен.

Когато игралният екран светна, Стен плесна няколко клавиша и се изключи от веригата. Устройство против достъп, но съвсем просто. Той помисли бързо и пробва с променен код. Нова стъпка напред.

– И значи имаме Марк, който бил на островчето вече от много години. Но горкия Флавий е там само отпреди месец. И бедния момък много го е бърз. Храната не му харесва, климатът нещо не му допада и най-важното – цапа си хубавата туника с мърлявите шотландци.

– Не се шашкай – вика му Марк. – Към девет часа ще чуеш голям вой, рев и тупурдия. Т'ва са само шотландците, дет' излизат от дюкяните с грог. Няма к'во да се притесняваш.

Обаче Флавий се притеснява...

Стен също се притесняваше. Погледна през рамо. Всички очи в стаята като че ли бяха приковани в Алекс с неговата история. Стен измъкна

микроотвертка от джоба си и я пъкна отзад в машината. Отвертката зави. Стен тикна жака на дръжката на отвертката в един извод на микро-чипа си и натисна клавиша „АНАЛИЗ“. Чипът забръмча угрижено.

– Та значи вече става към девет и, разбира се, почва се вой, рев и тупурдия. И ей на, откъм улицата към наште римляни намира една голяма тъпла шотландци. А те са космати, мръсни, облечени в кожи и носят големи брадви и клеймори. И Флавий разбира, че ще умре тук, на тоя гол остров, на светлинни години от своя роден красив Рим. И затуй почва да се тресе и да трепери. Но Марк, нали е печен, се хили радостно на тая ужасна тъпла, дет' залита право към тях, и вика:

– Добър вечер.

– Скапани римляни – чува се рев и някой вади меча.

– Добре изглежда тая вечер – продължава Марк.

– Скапани римляни... – Само т'ва идва в отговор и шотландците приближават още, и Флавий вече им надушва вонящия дъх, и е жив умрял.

– Лека ви нощ – продължава да ги реди Марк.

– Скапани римляни – викат им пак.

Флавий вече е затворил очи, щот' не иска да види как мечът му корми червата и прочие. Обаче т'ва не става: 'сичките тез космати и страшни чудовища минават през портата.

А Флавий още си е жив.

И тогаз той се отпуска. Вдишва много дълбоко веднъж-дваж, ухилва се на Марк и вика:

– Прав си. Шотландците не били толкоз лоши.

– Тъй, момко. Учиш се – отвръща му Марк. – Но след час, когат' и мъжете им се напоркат, може би ще си имаме малка неприятност...

Както винаги, когато Алекс довършеше някоя от историите си, настъпваше тишина на пълно неразбиране. Нарушена от две неща:

Игралната машина светна правилния код – Стен вече бе проникнал в главния компютър – и:

Микроотвертката му явно беше прекалила, защото надписът „Плащане“ започна да мига и от слота започнаха да падат наркотици. Стен бързо прибра микрочипа и отвертката, а стражите стреснато се обърнаха при „тряс-дрън-туп“ от падащите по подноса за сервиране пълни халби. Около машината моментално се струпа жадна тъпла.

– Ега ти късмета! – изруга един от пазачите. – Тая игра я връткам от една година и най-много съм спечелвал по две бири. Гледайте бе! – На екрана „Плащане“ светеше „387 наркобири“.

– И к'во по дяволите да правя с всичко това? – зачуди се Стен.

– А бе, господин Кийт – каза един от пазачите. – В училище за тъпаци ли си ходил? Ще ги изпием, какво друго да ги направим?

Стен и Алекс се спогледаха, след което се стегнаха за това, която явно щеше да се окаже една дълга, дълга нощ...

Глава 25

Едрият мъж се излежаваше на брега и мързеливо наблюдаваше ловците на молюски в плиткия развъдник. Беше заобиколен от пет-шест сладурчета, които се печаха на слънцето, но го държаха под око да не би да има нужда от нещо. Четуинд едва се размърда, когато чу вдигащия горе зад него пушилка планер. И се направи, че не забелязва воя на спиращия двигател, а след него – ботушите, заскърцали по пясъка.

– Четуинд?

– К'во?

– Стани, когато ти говоря!

Четуинд бавно извърна огромната си глава и се направи на изненадан, че вижда двамата охранители. Също толкова бавно надигна тромавото си туловище и се изгърби в подигравателно-почтителна поза.

– Съжалявам, мистър... Не знаех... – проточи той с престорена нервност. – Не очаквахме посещение.

– Мда, адски лошо. Много мразя да притеснявам един толкова важен гадняр като теб. – Стен претегли наум туловището с име Четуинд. Издаваше го само наглостта в погледа. Всичко останало се беше присвило толкова почтително, колкото всеки охранител можеше да пожелае от един престъпник на Дрю. Много опасен тип.

– Търсим един престъпник – отсече Стен.

– Дошли сте на подходящото място, мистър – избоботи Четуинд.

Стен пренебрегна скритата в репликата му грубост.

– Казва се Динсман.

– Динсман... Динсман... – Четуинд се направи на озадачен, след което очите му светнаха. – А, да бе. Все още е жив. Имаме един Динсман тука.

– Къде е?

Четуинд посочи и Стен се обърна и видя обекта им на брега – почитваше един плоскодънен скиф.

– Безполезен кретен, ако нямате нищо против, мистър. И един скапан ден не може да свърши свята работа. Щях да го сложа да мие тенджерите, ако не ме беше страх, че ще изтрови всички ни с немарливостта си.

Стен и Алекс забравиха Четуинд, закрачиха през плажа и ботушите им заскърцаха в пясъка.

На Динсман почти не му остана време да ги види. Още докато вдигаше главата си, Алекс го спипа за врата и го надигна от земята.

– Престъпник Динсман?

– Аз-з-з-з, мистър.

– Искам да говоря с теб, момко.

Алекс метна дребосъка в малката лодка, хвърли един бърз поглед към Стен, улови кимването му и се качи след него. Хвана греблата, а Стен отвърза въжето и също се качи. Алекс загреба навътре в морето.

– Честна дума, мистър – заскимтя Динсман. – Нищо не съм направил... – После, във внезапен изблик на вдъхновение, посочи обвинително с пръст към смаляващата се грамада, наречена Четуинд. – *Той* ме накара да направя бомбата!

– Така ли? – каза Стен. – Значи си майстор на бомби, а?

Динсман изпадна в ужас. Може би не знаеха... Мамка му, в какво се беше набутал пак?

– Я ни разкажи за това, момко – успокои топката Алекс.

– Ами, значи... той ме попита и... и... казах, че имам малко опит с експлозиви и...

– Млък – изсъска Стен. – Един дракх не даваме за скапания ти Четуинд.

Динсман само го зяпна опулен, загрял, че ще му се случи нещо ужасно.

– Разкажи ни за „Ковенантър“ – отсече Стен.

– О, боже! – изпъшка Динсман.

Алекс го перна с опакото на ръката си.

– Не произнасяй всуе името Господне.

– А бе – каза Стен. – Я просто да го убием още сега. Да приключим с него.

Стен присви пръстите си и тънкият като игла нож се намести в дланта му. Динсман го видя и започна да се поти от ужас.

– Н... не знаех, че е политическо. В политическа работа никога не

се бъркам. Питайте когото щете. Питайте ги, ще ви кажат. Аз съм само един... само... – Погледна Стен в лицето и се разрева. – В политически не се бъркам – захлипа дребният специалист по взривове.

Стен се чувстваше като пеликан, уловил голям рибок.

– Мамка му, Алекс! Това е човекът ни. Оправи го, моля те.

Алекс кимна и бръкна в джоба на униформата си.

Динсман изпищя и се надигна на колене. Беше най-смразяващият звук, който Стен бе чувал – въпреки огромния му опит в слушането на човешки писък тип „олеле ще умра“. И в този момент осъзна, че Динсман не пищя заради тях.

Стен извърна глава.

Към плитката лодчица през водата тичаше нещо със скорост от близо петнайсет възли, приближаваше се толкова бързо на вретеновидните си крака, че като че ли просто вървеше по водата.

Динсман изпищя отново.

– Това е гурион!

Алекс отчаяно се помъчи да обърне скифа, но той нямаше кил и просто се завъртя свободно около оста си. Стен награби пръта за изтласкване и точно когато съществото се надигна в пълния си ръст и разтвори ужасния си стомах-уста с пълни с кръв жили, чу зад гърба си друг писък.

Каквото и да беше *това*, трябваше да го остави за Алекс – и той заби пръта право в зейналата паст на гуриона. Върхът на дългия кол проби през няколкото реда зъби и се прекърши в меката плът. Гурионът нададе вой, но продължи устрема си, надигна скифа като кибритена кутийка и го преобърна.

На Алекс му остана още по-малко време да реагира. Секунда след писъка на Динсман той видя другия гурион, връхлитащ откъм неговата страна. Замахна неуверено с едно от греблата, след това усети как масивната вълна го надигна, небето се изсипа надолу, след което той вече гълташе солена вода. Някаква дебела ръка беше обвила тялото му, стискахе все по-здраво, и едно пипало дереше униформата му. Той се помъчи да намери дъното с краката си – водата не беше много дълбока – и замаха отчаяно с ръце да докопа проклетото животно...

Гурионът теглеше Стен към зейналата си уста. Той замахна с ножа си и с един удар преряза деликатните стомашни мембрани на чудовището. То го отхвърли назад и нагоре и той се превъртя във въздуха и цопна във водата. Беше му до кръста. От гуриона изригна гейзер кръв. Стен моментално го заличи от ума си, рязко се обърна и се огледа за Алекс...

Дробовете на тежкопланетянина бяха готови да се пръснат, но той бе успял да докопа един фронтален лъч, а с другата ръка – острия назъбен ръб, щръкнал от гърба на гуриона. Други лъчи се гърчеха около него и цилиндричните смукала по тях се свиваха и отпускаха в усилие да се долепят до тялото му. Под водата Алекс видя кървавочервената паст само на сантиметри от лицето си. Напъна се с цялата си мощ и малкото останал в дробовете му въздух изригна в огромен мехур. Бавно, много бавно, започна да тика огромния гърчещ се крайник към стомаха-уста на самия гурион. Иглестите зъби рефлекторно налетяха напред, усетили приближаването на сочната плът. Най-сетне, с един последен мощен замах, краят на пипалото влезе в устата.

Пронизителният вой едва не скъса тъпанчетата на Стен. Гурионът, който беше стегнал Алекс, се надигна над водата в пълния си ръст и Алекс се измъкна с мощни ритници от прегръдката му. Едно от пипалата на гуриона се беше навряло в собствената му паст и сега той го поглъщаше и врещеше от болка, докато собствените му стомашни сокове и зъби разкъсваха собствената му плът. Животното се самопоглъщаше; и шантавата му физиология – особено ритмичното движение на редиците насочени навътре стомашни зъби – не му позволяваше да спре.

Стен усети как нещо изтупа до него и бръкна под водата за Динсман. Дребосъкът махаше истерично с ръце и крака. Стен опипа за каротидната артерия, стисна и след миг Динсман се отпусна. Стен започна да го влачи към брега.

– Има още! – изрева Алекс.

На около четвърт клик навътре от водата се бяха надигнали още три туловища и с бясна скорост се носеха към тях. Алекс вече се бе добрал до него и двамата награвиха Динсман за металния пръстен на шията и загазиха на живот и смърт.

На брега Четуинд и останалите бяха наблюдавали битката с огромен интерес. Четуинд видя как пазачите на Дрю отърваха дребния бълъо Динсман и лениво погледна към лодките на плажа. Само една дума и хората му можеха да скочат и да спасят и тримата.

Стен дори отдалече можеше да прочете мислите на Четуинд; виждаше другите лодки, кротко полегнали на пясъка, многото ловци и многото подръчни оръжия и още преди да е станало, разбра какво ще направи Четуинд.

Смехът изригна сякаш чак от петите му и разтърси цялото му грамадно туловище. Четуинд никога не беше виждал нещо толкова смешно. Той рухна на пясъка и зарева от смях. Останалите затворници също

доловиха смешното в цялата случка. Ако не се притечаха на помощ, па-зачите щяха да загинат. И нямаше начин Четуинд и приятелите му да бъдат обвинени. Целият бряг се разтърси от смях.

Стен и Алекс се напънаха в последно усилие. Водата зад тях закипя от приближаващия се гурион. С последно усилие двамата издрапаха последните няколко метра и рухнаха на брега.

Стен лежа така дълго. Чуваше смеха наоколо. Изчака, докато си поеме дъх, затворил очи. Накрая настъпи тишина. Той се обърна по гръб и погледна. Четуинд се хилеше, застанал над него.

– Мога ли да помогна с нещо, мистър? – каза той нагло.

Стен се вгледа в присвитите му в насмешка очи. Усети в дланта си тънката дръжка на ножа и си помисли как ли ще се почувства, ако...

– Какво, да му... – изхриптя Стен.

Но ядът го остави и Стен избухна в смях. Трябваше просто да погледне на събитията с очите на Четуинд.

Въздуховозът се плъзна над голия пейзаж. Алекс беше на пулта. Динсман беше натикан безопасно между двамата и курсът беше програмиран към щаба на охраната. Чу се стон и Алекс погледна към размър-далия се бомбаджия.

– Трудно умира момъкът.

– Слушай, я да приключим с това. Дай.

Килгър бръкна в джоба си и извади тънката хипоспринцовка. Подаде му я и Стен започна да навива ръкава на Динсман. Дребният бомбаджия отвори очи, видя какво прави и се опита да се дръпне. Стен го натисна надолу и опря хипото в плътта му.

– Сладки сънища, скапаняк. – И заби иглата.

Глава 26

Стен мислеше, че ще е много лесно. Максивариативният чип в централния компютър на Дрю, предопределил изхода от лотарията за ес-корта, се оказа почти от каменния век, генераторът му, работещ на принципа на случайните променливи, се контролираше единствено от един датчик, измерващ магнитния поток от слънцето на Дрю и на още две планети в системата.

Колегите му тъмничари не мислеха така.

– Шибан ад. Казах ви, че тоя човек е късметлия – удиви се на глас

един от пазачите. – Няма и два месеца служба и взехте товара с чувалите.

– А, това е партньорът ми, господин Кийт – замаза положението Алекс. – На карти е пълен загубеняк, а залаганията му на надбягвания с разните зверчета са направо ужасни. Но дай на момчето игра на чистия шанс и винаги прави удар.

Сменният им сержант беше повече от раздразнен.

– Господин Кийт. Господин Олсн. Смятам за твърде безпокоително това, че вие двамата, току-що назначени, извадихте този късмет.

– Да, сър – отзова се отривисто Стен. Двамата с Алекс, в официалните сиви униформи, се бяха изпънали в стойка „мирно“.

– Имайте предвид следното, господа. Докато придружавате тялото на затворника до Хийт, смятам да проведа пълно разследване.

– Разследване? За к'во? – учуди се Алекс.

– За... е, нека да го наречем просто за късмета. Но подозирам, че когато двамата се върнете тук, ще има големи изненади.

– Да, сержант – бодро отвърна Алекс. – Когато се върнем, ще е фрашкано с изненади.

Преди Алекс да успее да продължи, Стен го срита по кокалчето да млъкне, отдаде чест и двамата се обърнаха кръгом и напуснаха.

Веднага щом напусна атмосферата, корабът робот автоматично изключи двигателите „Юкава“ и стартира двигателя АМ2 на междузвезден режим.

Алекс и Стен вече бяха разбили херметичния люк към контролната кабина и стояха над пилота.

– Таанците не са толкоз печени, колкото се мислят – заяви Алекс. – Тоя автопилот е толкоз лесно да го препрограмираш, колкото да нарежеш гъска. – И Алекс се наведе над контролния пулт, за да смени курса на кораба. – Искаш ли да размразим малкия Динсман?

– Що да се занимаваме – каза Стен. – Мъртвият гадняр не ти създава главоболия.

– Тъй де. Има време да възкресим това лазарче преди рандевуто.

Рандевуто беше с един свръскоростен имперски разрушител, дебнеш малко извън сектора Таан с указания да следи определена вълнова честота за позивна. След като Алекс и Стен се прехвърлеха, корабът робот щеше да бъде пренасочен на стария си курс към Хийт. Но на пътя

към бъдещото му лежеше някакъв космически боклук. Корабът робот никога нямаше да стигне до целта си.

– Имаме си нашия шантав бомбажко, живи и здрави сме, к'во повече може да иска човек?

– Едно добро, здравословно питие – измърмори Стен и тръгна към обитаемия отсек да провери дали някой е проявил достатъчно човечност да скъта един-два литра алк.

Глава 27

Плоският син екран на бюрото на Ледох започна да мига. Ледох моментално изключи несъществен разговор, който водеше с имперския комисариат, плесна клавишите, които заключваха входа към офиса му, и изключи светлинния надпис „ЗАСЕДАНИЕ“. Прекоси прага към императорските покои, почука с нокът и влезе.

Императорът беше завъртял стола си и гледаше навън към парадните плацове. На бюрото му имаше две пълни бутилки, едната с онова, което Императорът наричаше „скоч“, а другата – Ледох потръпна, щом я позна – чист медицински спирт.

Без да се обръща, Императорът изрмъжа:

– Пие ли ви се, адмирал?

– Ъъ... не особено.

– И на мен. Кое е най-лошото, което се е случило по време на смяната ви?

Ледох порови наум в списъка неприятности.

– Главният секретар на посолството на Таан изрази неудовлетворението си от срещите.

– Смята, че *той* е неудовлетворен!

– Да продължа, сър. Неудовлетворението му е предадено по съответните канали на владетелите на Таан. Аз... ъъ... имам отговора им.

– Продължете. Съсипете деня ми докрай.

– Комюникето е на бюрото ми, ако искате точните думи – каза Ледох. – Не? Накратко, предвид положението на Гранични светове, владетелите на Таан биха искали да се срещнат с вас.

– Това ли е всичко?

– Не съвсем. Заради смъртта на Алейн те не желаят срещата да е тук, на Първичен. Канят ви да се срещнете на неутрален терен в дълбокия космос, като допълнителните условия, включващи полагащите се

мерки за сигурност и за двете страни, ще бъдат договорени. Настояват срещата да се проведе до една първична година.

– Шибано. Шибано, и пак шибано. И ми тикат всичко това в лицето?

– Да, сър.

– Какво става с вълненията на Гранични светове?

– Четири столици са превзети. Никакви сведения от провинциалните столици. Поддържащи гвардейски части се придвижват на позиции. Жертвите? По наши изчисления около дванайсет хиляди. От двете страни.

– Знаете ли – каза замислено Императорът, – по едно време си въобразявах, че с всеки проблем, пред който се изправя, ще мога да се справя или с благоразумие, или с гвардията, или с достатъчно алкохол, за да се гипсирам. Оказва се, че съм грешил, адмирале. Сегашната ситуация, изглежда, ще се окаже по-сложна. Ще резюмирам. Да видим дали сте съгласен. Факт А: световите на Таан използват смъртта на Алейн, за да ме притискат. Искат Империята да отстъпи от Граничните светове. Прав ли съм?

– Напълно възможно – каза Ледох.

– Изтеглям се – при което онези заселници, които се набутаха тъпи, дебели и щастливи от допускането, че Империята ще ги защитава векови веков амин, биват издухани от вятъра. Шибано невъзможно, дори да успее да убеди онези тикви да си вдигнат задниците и да се преместят.

– Факт Б – продължи той. – Дисидентите на Алейн, които изобщо не са чули, че обединението им със световите на Таан най-вероятно означава тяхното спонтанно изпаряване или най-малкото рухването на всичко, за което се борят, са също толкова без капка мозък. Поправете ме, адмирале.

– Доколкото разбирам, не грешите, сър.

– Следователно единственото решение, което имам, е да открива кой уби Годфри Алейн – и дано да не се окаже някой имперски, – след което да отида и да се срещна с таанците. На техния торф. И да изям прилично количество дракх. Това ли е единственият изход?

– Без коментар, сър.

– То пък една помощ от теб. Махони поне щеше да измисли нещо. – Императорът изгледа с яд адмирал Ледох, после изражението му омекна. – Извинявай. Това беше глупаво. Просто когато все още бях корабен инженер, имах друго решение на нещата.

– Много ми е интересно да го чуя.

– Да изпоркам всички алк, който ми се мерне пред очите, след което да разбия всички мутри наоколо.

– Много хумористично – каза Ледох.

– То пък една скапана помощ от тебе! – изръмжа Императорът, стана и тръгна към вратата за личните си покои.

Преди да напусне, Ледох грижливо прибра двете бутилки в бюфета.

Глава 28

Гурионът се спусна право към него, кървавочервеният му стомах забърса лицето му и остави дияр stomашен сок, който прогори първия слой на кожата. Динсман изпищя в ужас и се хвърли назад. С крайчеца на окото си видя как пазачът заби прът в устата на съществото – и тогава лодката се преобърна от тежестта на гуриона, съчетана с паническият опит на Динсман да избяга.

Той задрапа с ръце и крака по дъното. Беше изпаднал в пълна истерия, дъхът излизаше от дробовете му, но беше прекалено уплашен, за да посмее да се покаже на повърхността. Напипа някаква остра като бръснач издатина и ръбът се вряза дълбоко в дланите му. Въпреки болката се задържа така, колкото можеше. Водата наоколо се беше размътила и кипеше ужасно, и той усети ръждиво-сладникавия вкус на кръвта. Нещо твърдо го докосна и Динсман изпищя отново, загубил последната си капка здрав разум. В дробовете му нахлу вода и той замаха с ръце да излезе на повърхността. Въздухът го перна през лицето с оглушителното си *вuuuиши* и Динсман видя приближаващия се към него пазач, с кръвта, капеща от сребристия блясък в ръката му. Протегна в паника ръце към мъжа. Като в забавен каданс, ръката-нож се изпъна към него. Динсман беше безпомощен, видя онемял от ужас как ножът се хлъзна в процепа под ръката, и тогава дланта изсвистя над главата му. Последва внезапен натиск между плешките и врата му и Динсман усети как... умира... умира... умира...

Тялото му се тресеше, стегнато в кожените колани за масата. Появи се огромен плавник, докосна съвсем леко плъзгача и седативът потече във вените му. Тялото на Динсман отново се отпусна.

Лицето на Рюкор представляваше портрет на съзерцание-размисъл. Тя издуха мокрите си мустаци и придирчиво ги забърса с един от предните си плавници. После въздъхна и се отпусна в гравикреслото си. Бот-механизмът изпищя недоволно, мъчейки се да се настрои към

грамадното ѝ туловище.

– Трудно е, млади ми Стен. Човекът преповтаря едни и същи шаблони на паметта си.

Рюкор беше един от главните психолози на Империята, специализирала в имперската военна система. Подспециалността ѝ, която никога не се споменаваше публично, бе да проучва кандидати за Гвардейски корпус „Меркурий“ – разузнаването – и за секретните екипи на „Богомолка“. Освен това поемаше и извънредни проекти, като мозъчното сканиране на Динсман в момента. Но мозъкът на Динсман беше блокирал от травмата и настоятелно се връщаше към миговете близо до смъртта.

Стен хвърли бегъл поглед към безпомощния специалист по бомби, почти неприличен с голотата си, отрупан с всевъзможни сонди и синхронизирани проводници. Беше видял вече десетина пъти как Динсман преживява отново и отново въпросните мигове, но до този момент нищо не стигаше по-назад от нападението на гуриона. Дори мигът, в който се беше събудил на планера, изглеждаше някак призрачен и се връщаше моментално, отново и отново, към ужасното преживяване с гуриона.

Стен се надигна и се приближи до Рюкор. Тя протегна гальовно плавник и нежно го погали по лицето.

– Ти винаги си бил един от моите... специални хора – каза му тихо.

Стен сложи ръка на буцата, която трябваше да мине за рамото ѝ.

Умът на Рюкор се откъсна от масата с Динсман.

– Още ли държиш онзи нож в ръката си? – попита тя внезапно.

Стен само се ухили и продължи леко да я потупва.

Рюкор изведнъж се надигна и гравистолът под нея изстена.

– Трябва да влезем по-дълбоко. Да разбием травматичния блок.

– Важно е – каза Стен. – Други хора умряха.

Рюкор кимна и се отпусна в пълен покой. Съсредоточи се изцяло върху мозъчното сканиране и плесна тежко плъзгача. Динсман изплака.

Екранът над него отново оживя. Отначало беше черно-бял, след това се изпълни с вихрушка от цветни пръчки. Пръчките се сляха в едно и оформиха картина. Отначало мекота, после за миг гурионът се появи застрашително, но постепенно рухна в някакво устойчиво жълто петно. И Стен загледа как Динсман преживява отново живота си, в пълен цвят.

Високият слаб мъж с гъстата, високо подстригана сива коса подаде през масата халба наркобира. Екранната ръка на Динсман се протегна и я хвана.

– Следващият тост е за мен – отекна гласът на Динсман.

Мъжът в екрана се усмихна на „Динсман“ и от емпатичните петна на монитора Стен разбра, че Динсман не се доверява особено на тази усмивка. Всъщност беше доста уплашен.

– ... ако не възразявате, доктор Кнокс – продължи Динсман с леко треперещ глас.

Гурионът протегна дълго пипало към Динсман и той заврещя и усети как студеното мокро въже се стяга около врата му...

– Стоп! – извика Стен.

Рюкор хвърли разсеян поглед към замръзналия ужас на екрана и опря плавника си на плъзгача. Тялото на Динсман се отпусна на масата. Рюкор зачака указанията на Стен.

– Кнокс – каза Стен. – Увеличи.

Мозъчният видеоекран избеля, после се размъти и се реверсира към Кнокс. Задържа се там, докато Стен огледа фигурата.

– Това е нашият човек. Съвпада с описанието от болницата. Какво друго можем да открием за него? Миризма? Някакъв специален аромат, който използва?

Рюкор превключи обонятелните сензори.

– Нищичко – каза тя. – Твърде необичайно за човек, който явно държи много на външния си вид. – Прокара за пример курсора по грижливо подрязаната му коса.

– Впрочем – каза тя, след като огледа мониторите си, – у този човек няма нищо – освен външния му вид, – което би могло да привлече каквото и да било същество... миризма, без регистър... глас, твърд, но без регистър... налягане на аура, без регистър...

Обърна лениво главата си към Стен.

– Този човек не го отличава нищо. Много подозрително. Телесно-двигателна емпатия... вербална... не. Всичко е нула, нула, нула.

Стен се вгледа в замръзналата фигура на доктор Кнокс. В момента Кнокс изглеждаше като изрязан от снимка. Никой, освен суперпрофесионалист, не можеше да е толкова двуизмерен. После Стен забеляза нещо: нещо смътножълто на лявата ръка на Кнокс.

– Увеличение. Ръката.

Ръката изпълни екрана на мозъчния скенер. Смътно-жълтото се оказа пръстен, с много ясно очертана емблема, впечатана в плоската му повърхност. Стен примижа и се вгледа в нея; знаеше какво ще се окаже,

но все още бе неспособен да го повярва. Впечатаната емблема представляваше крак, удължен при петата. А на петата...

– Увеличи.

От петата разцъфнаха две крила.

Стен изпъшка и се отпусна в стола. Нещата ставаха по-лоши, отколкото бе очаквал.

Дори Рюкор беше малко уморена. Тя подсмръкна шумно.

– Корпус „Меркурий“ – издуха психоложката през влажните си мустаци.

– Мда – каза Стен. – И се моля на бога дано да е само някой ренегат.

Огромното пипало на гуриона се уви около врата на Динсман... отпусна... и после с внезапна сила го придърпа към себе си. Динсман усети как дробовете му се пръскат и видя как последният, скъпоценен дъх изригна навън. И след това ножът-ръка... на Стен?... замахна пред очите му и...

– Още напред! – разпреди се Стен.

Плавникът на Рюкор се спря на плъзгача. Тя погледна мятащото се на масата тяло на Динсман – нещастникът отново и отново преживяваше ужаса си. Емпатичните й жлези пълнеха очите й със сълзи.

– Не знам дали ще мога – изпъшка тя.

– Направи го!

И Рюкор натисна плъзгача до края. Мозъчният скан рязко се втурна напред.

Холографът от едната страна на екрана, изобразяващ мозъка на Динсман, приличаше на увил се червей. По основното му тяло мигащи сини, червени и жълти точки картираха участъците, които Стен и Рюкор вече бяха проучили. Гурионът беше отбелязан с единственото червено петно. Сините точки бяха свързани с капилярно розово. Докоснатите вече сини петънца примигваха срещу тях.

– Къде? – настоя Стен. – Къде?

Рюкор огледа холографа. Безброй сини петънца, през които трябваше да се премине... емпатия... емпатия...

– Тук – изпъшка тя. Заплака и се занули към връзката.

Картината с бара – бившия „Ковенантър“ – изпълни екрана. Лазерните светлини на табелата бяха погълнати от мъглата, придошла от

близкия космодрум. Динсман не знаеше какви са научните причини за това, но нощем много километри около главния космодрум се загръщаха в мъгла. А тази нощ беше специална. Той чакаше...

„Тъпашка издънка“, изшепнаха мислите на Динсман от екрана към Стен и Рюкор.

Динсман не се беше чувствал толкова неуверен в себе си. Изведнъж екранът се изпълни от огромно изображение на длан. Изпъкнаха пънчетата на два липсващи пръста.

– Хайде – нетърпеливо подкани Стен. Рюкор изви лоста.

Екранът трепна и след миг Динсман гледаше как двамата мъже си разменят поздравии пред бара.

– Усили звука! – изръмжа Стен.

Алейн изгледа мъжа в инженерския гащеризон, направи преценката си и каза:

– Инженер Рашид?

Стен и Рюкор видяха как двамата влязоха вътре, след това по екрана смътно пробягаха ръце, когато Динсман включи бомбата и зачака финалния миг. Липсваше звук от таймера на бомбата, но Динсман чуваше тиктакането в ума си. Ключът бяха думите „инженер Рашид“. Беше измерил и отброил секундите, които ще са им нужни, докато Джанис ги поздравии и ги настани в сепаре В.

Динсман отброи в ума си последния миг от живота на няколко души. Не сега... почти сега... сега... и залата за мозъчен скан се изпълни с мътнобяла светлина и пукащи тъпанчетата експлозии.

После екранът се превърна в гурион, чиято стомахо-уста пулсираше към лицето на Динсман. Той се изпъна в стегите си и отново изкрещя.

Рюкор го гледаше с пълни със сълзи очи.

– Какво да правя с него? – попита тя.

Стен сви рамене. Рюкор избърса очите си. Протегна плавника си и натисна плъзгача докрая. Динсман изведнъж съвсем се усмири. Стана изключително кротък, за пръв път в живота си.

– Вярваш ли в призраци? – попита Рюкор.

Стен помисли малко.

– Знам ли? Може би... но не в неговия.

Рюкор се замисли над това, а след това натисна бутоните, които заповядваха на креслото ѝ да я отнесе обратно в удобния, дълбок и пълен с хладка вода аквариум. И малко преди да изчезне сред водните пръски и шумния плясък, Стен я чу да казва:

– Оптимист си, млади ми Стен.

А Стен си представи гръмкия смях, изригващ от цистерната. После излезе от залата, зачуден какво бе искала да каже.

Глава 29

Стен премести обемистата папка от едната ръка в другата и застана търпеливо на прага към работната зона. Наблюдаваше с удивление Вечния император, наведен над странния, приличащ на кутия предмет, който държеше нежно. Присвитите пръсти на дясната му ръка дръннаха по струните отначало предпазливо, а после – с малко повече увереност.

Мъжът пред него запя с тих, леко пресипнал глас:

– Заредих с куршум магазина
и сега ще разкрия злото.
А на кмета устата му зина
и той му прибра златото...

Една от струните бръмна, запънала се в грифа, и Императорът отчаяно възкликна:

– Скапано!

Тресна инструмента на пода и кутията издрънча, съпроводена от ехото на изпънатите струни. Той зяпна продължително странния предмет, след което го изрита към купа подобни. Едва тогава забеляза Стен. Намръщи се, после бръчките изчезнаха и той изръмжа:

– *Никога* не се опитвай да правиш китара!

– Не съм и помислял, сър – отвърна Стен и пристъпи в работната зона.

Хвърли поглед към купа шартирани инструменти и се огледа из помещението. Тук-там по стените и таванските греди бяха провесени други опити. Някои бяха отчасти довършени. Други включваха само изрязаните по шаблон гърбове. А по пода се търкаляха пръснати парчета дърво с различна големина, приготвени за грифове. Стен подуши ужасната воня на нещо лепкаво, къкрещо в едно котле над открития огън.

– Извинете ме, сър, но какво е „китара“?

– Музикален инструмент – каза Императорът. – Или поне така го е нарекъл някой сатана, когато е изобретил това нещо с грифа.

Стен кимна замислено.

– Оо, значи това правите. – Вдигна една от захвърлените китари и я

огледа с любопитство. Надникна през струните в дупката.

– Не виждам интегрална схема. Как го карате да работи?

– С шибана трудност – каза Императорът, стана и дръпна един от окачените голи дървени гърбове. – Подай ми гласпапира. Шкурката.

Стен се огледа, зачуден какво има предвид Императорът. После свърза: Шкурк. Скръц. Нещо грапаво. Нещо за шлифване. Бръкна в боклуците на пода и изрови нещо, което според него отговаряше на изискванията.

– Всичко е във вътрешната форма – поясни Императорът. – Нещо свързано с отскачането на звука от кутията. Бедата е, че в онези дни никой не е описал научно как точно се прави гърбът. – Взе шкурката от Стен и започна да търка дървото.

– Правеха го по усет – продължи Императорът. – Малко тук... – Започна да трие по извития ръб. – Малко там... – Започна да търка някакъв петънца лепило.

После с внезапен изблик на отвращение остави изделието на пода. Стен обаче забеляза, че този път беше много внимателен, докато го полагаше върху дебелия постелка. Императорът видя погледа му и поясни:

– Ливански е. Два квадратни метра от въпросния народец. Само не ме питай колко струва.

Въздъхна и продължи.

– Окей. Искаш безопасно място за разговор. Това е то. – Обгърна с ръка ателието, пълно с инструменти и материали. – Това е най-сигурно място, което знам. Чистя си го лично.

Стен се подсмихна, надигна дебелия папка и изтърси от нея малко тънко устройство.

– Току-що изчистих и аз, сър – каза той и посочи засичащото „бръмбари“ устройство.

Императорът го погледна.

– И?

Стен вдигна китарата, която Императорът беше хвърлил преди малко като лошо качество, и поклати глава.

– Може би това е накарало... ъъ... китарата да бръмчи. Съжалявам, ваше величество.

За миг Императорът се замисли дали да се ядоса. След това се ухили, взе едни щипци, бръкна с тях в котлето с лепкавото вещество и мазна с него по счупената китара. После вдигна глава към Стен.

– Е?

Стен погледна детектора си и поклати глава.

– Чисто е. – След това отвори папката и пръсна съдържанието ѝ на бюрото с жеста на свалящ картите си комарджия. – Готов ли сте, сър?

Императорът го изгледа.

– Искаш да кажеш дали внимавам?

– Да, сър.

Императорът отново вдигна недовършената китара и започна да заглажда страните ѝ.

– Давай.

Стен издърпа една снимка от бюрото.

– Това е нашият човек.

Императорът огледа лицето на Кнокс и сухо каза:

– Главният.

– Ако под това имате предвид, че е главната фигура, която стои зад това нещо, не, сър, не мисля. Той е бил само възложителят на Динсман. За наш късмет, не е бил доволен само от тази роля.

Стен подаде друга снимка.

Императорът присви очи към фотото с дясната ръка на Кнокс. Веднага разпозна емблемата.

– Корпус „Меркурий“!

– Да, сър. Не само това. Знаем със сигурност, че този човек – засега нека го наречем Кнокс – е бил лекар. Това означава, че вероятно е бил медик, трениран в корпус „Меркурий“.

– Бивш или действаш?

– Бивш, надяваме се. Не знаем. Наредих на лейтенант Хайнис да провери.

Стен помълча за секунда. Императорът седеше кротко и търкаше с шкурката по дървото. После бръкна в един от джобовете си и извади малък предмет. Стен се взря по-внимателно. Предметът като че ли беше метален и раздвоен. Шефът му го намести в ръката си и леко чукна с него по едната стена на инструмента. Чу се нисък, приглушен тон... който се задържа дълго във въздуха. Императорът го притисна до бузата си и тонът затихна.

– Хармонията все още не е добра. Продължете, капитане.

Стен вдиша дълбоко. Това, което му предстоеше да каже, го поставяше в много опасно положение.

– Мога ли да говоря свободно, сър? – попита Стен с пълното съзнание, че въпросът му е глупав. Никой не говори свободно пред началник. Но рискът трябваше да се поеме.

– Давай.

– Голяма част от този пъзел липсва. Точно от средата.

– Какво ви трябва, за да го намерите?

– Откровен отговор.

– Някой го крие?

– Да, сър.

Императорът беше схванал намека отдавна. Въпреки това обичаше да отиграва нещата.

– Този някой да не би да съм аз?

– Боя се, че да, сър.

– Питай – каза Императорът и лицето му странно омегна.

Стен въздъхна.

– Благодаря, сър. Но позволете най-напред да изложа останалото. След това ще попитам.

– Окей, както искаш. Но ми подай туткала.

Стен го погледна озадачено, след което си даде сметка, че Императорът сочи котлето с гадната миризма. Вдигна го и го подаде на шефа.

Императорът се пресегна към един пращен рафт и измъкна оттам четчица с дървена дръжка. Топна я в котлето с лепкавата течност и вдигна от пода горната част на китарата. Почука я с кокалчетата на пръстите си. След това прокара по рамото камертона и се заслуша напрегнато. Кимна доволно.

– Това може би е добре.

Извади четката от горещата смес до краката си и започна да маже с лепилото ръбовете на китарата.

– Най-напред – заговори Стен, – има нещо като кодова фраза, която е задействала взривяването. Жизнените функции на Динсман подскачаха с около дванайсет пункта всеки път, когато я превърташе в ума си.

– Коя е тя?

Императорът слушаше внимателно, без да спира работата си. Намести горната част на китарата към кутията и я притисна на мястото ѝ.

Стен погледна в бележките си.

– Рашид. Действието трябваше да започне, когато някой произнесе името Рашид. По-точно, фразата беше „инженер Рашид“.

Лицето на Императора потъмня от гняв.

– Продължавай – подкани той Стен почти шепнешком.

– Следващата фраза беше „сепаре В“ – каза Стен. – Динсман е трябвало да задейства бомбата, когато чуе някой да пита за сепаре В.

– Стоп – каза Императорът. Каза го тихо и това бе най-ясната

команда, чута някога от Стен. – Значи аз я убих – промълви на себе си Императорът. – Аз.

– Сър?

Вместо отговор Императорът извади изпод стола си бутилка. Отпи дълга, нервна глътка и я подаде на Стен.

Стен просто изчака, зяпнал в него. Ако изобщо съществуваше начин да се оправи с този човек, Вечен император или не, Стен се надяваше да е сега.

– Инженер Рашид? – каза Императорът. – Мда. Това съм аз. Една от многото ми маски, капитане. Когато ми се доше да се поразходя сред хората.

След това признание за Стен всичко си дойде на мястото.

– От това, сър, следва, че вие сте били целта на атентата. Няма нищо общо с Годфри Алейн. Нито с емисаря, който е отишъл да се срещне с него вместо вас.

Императорът се усмихна тъжно.

– Да. Той трябваше да се идентифицира като инженер Рашид. Вместо на бара, трябваше да помолят Джанис за сепаре В.

– Джанис ли? – попита Стен. – Кой е Джанис?

Императорът само му махна да продължи. И Стен продължи да свързва доказателствата във верига.

– Чудесно. Значи ето как е било замислено да стане. Динсман е насочил бомбата към сепаре В. Била е поставена така, че да унищожи бара и да избие останалите посетители, но само да зашемети ключовия посетител. Тоест вас. Останалото е лесно. Линейката е трябвало да ви закара при доктор Кнокс.

– А след това са смятали да ме задържат под свой контрол – каза Императорът. – Тъпи скапаняци. Това вече е опитвано.

Понечи да отпие от бутилката, но тръсна глава, затапи я и я тикна под стола.

– Понякога не се харесвам. Ти чувствал ли си се така?

Стен прецени, че е по-добре да пренебрегне въпроса и да натисне напред.

– Сър – каза той колкото можеше по-предпазливо, – струва ми се, че таанците нямат нищо общо с това. Някой – вероятно един от най-доверените ви хора – иска да ви замести като Император. Таанците просто са въввлечени в тази афера заради Алейн.

Изчака за реакция, но Императорът остана мълчалив, потънал в собствените си мисли. Стен реши, че сега е моментът да зададе

ключовия си въпрос.

– Коя беше тя, сър?

Императорът вдигна към него старите си/млади очи.

– Джанис. Просто Джанис. Бяхме любовници. Преди доста години. Когато се чувствах... Майната му, кой го интересува как съм се чувствал... Разказах ѝ няколко истории. Какъв задник съм бил. Колко богат съм щял да стана. А тя... тя... По дяволите, момче, тя ме слушаше.

– Но вие сте Императорът – тихо отвърна Стен.

Императорът поклати глава.

– Бях инженер Рашид. Мечтател. Лъжец. По дяволите, тя ми вярваше. Прескачах до града доста редовно – веднъж на година-две. После започнах да се повишавам. Ето, вече съм капитан Рашид, мадам. Капитан Рашид.

– Но това е било отдавна – предположи Стен.

Вечният император кимна.

– Престанахме да бъдем любовници. Но останахме приятели. Аз дадох кредитите за бара. Трябваше да съм много дискретен партньор. Освен сепаре В. Поисках ѝ да го поддържа само за мен или за хората, които изпращам там. Разполагах с най-доброто антиподслушващо оборудване в цялата ми Империя.

Той замълча за момент, после продължи:

– Годфри Алейн не беше първата секретна среща, която съм уреждал там. Странно какво прави човек със старите си любовници.

Той помисли, после пак издърпа бутилката изпод краката си и отпи малка глътка.

– Какъв е вашият съвет, капитане?

– Знаем, че има изтичане, сър. – Стен закричи из ателието. – Трябва да запушим всичко. Някой, сър, съвсем определено иска да ви убие.

Императорът се усмихна със странна усмивка. Отвори уста да заговори, но се спря и Стен адски съжали, че не каза каквото му беше на ума. Какво ли още криеше?

– Окей. Вие сте мишената. Не знаем с колко заговорници си имаме работа. Така че не се доверявайте на никого. Продължавам по следата Кнокс. А вие, сър...

– Да, капитане? Какво точно ми препоръчвате да правя?

Стен се овладя и се зачуди дали не е отишъл твърде далече.

Императорът вдигна ръка в подигравателен войнишки поздрав.

– Не се безпокойте за мен, капитане. Нищо няма да ми се случи. Макар че понякога ми се ще...

После вдигна последната си шкартирана китара и пръстите му изтъргнаха от струните един много сложен акорд.

Дори за необучения слух на Стен прозвуча съвсем добре. И като изрична подкана да напусне.

Глава 30

Кай Хаконе разтри дланите си и сухите тютюневи листа се посипаха на късчета върху листото долу. Той внимателно го напръска с вода, след което нави листа около късчетата, сгъвайки краищата навътре в рулото. Огледа доволен пурата, после я топна в чашката със земен коняк пред себе си. Доволен, сръза единия край и с клечка кибрит запали пурата, отпусна се в креслото и огледа помещението. Беше частна стая в един от най-скъпите клубове на Първичен свят, където приятелите му можеха лесно да се събират, а самият Хаконе да се отърве от досадните наблюдаващи устройства.

Останалите мъже в помещението – петдесетина – бяха на възрастта на Хаконе или по-стари. Индуриалци, пенсионирани висши сановници, известни предприемачи. За някой друг от тези личности може би лъхаше воня на много пари. За Хаконе те миришеха на смърт.

Но за Кай Хаконе тази пърлеща ноздрите миризма, като агнешко, като препечено свинско, бе миризмата на неговия живот. И на неговото творчество.

Някои личности се оформят единствено от опита.

Такъв беше Кай Хаконе.

Почти от самото си раждане той беше искал да лети. Да лети в пространството. Светът, на който бе роден, беше удобно уседнал, както и родителите му. Майка му имаше една велика идея – че е възможно да се създаде магазин, в който хората да влизат, да се наместват в кабинки, после да избират някой модел и след няколко минути да си имат скроечно за клиента облекло. Тази идея направи Хаконе много богат и много доволен.

Родителите му не проявиха никакво разбиране – но и никакво несъгласие – с желанието на сина си да замине; и така Кай Хаконе се оказа назначен като лейтенант, командващ сондажен съд в началото на Войните на Мьолер.

Беше взел присърце всички уроци в Академията и искрено се стараше да ръководи, да вдъхновява и да бъде авторитарният приятел на

тридесет и осемте души екипаж на малкия кораб. Но корабът беше взет за близка поддръжка на десанта на Сарагоса. Същия ден загинаха екипажите на пет имперски бойни транспортъора, заедно с повечето бойци от Седми гвардейски дивизион. Сред единия милион мъртъвци, избълвани в смазващия дробовите космос или падащи цяла вечност върху твърдата скалиста планета, бяха и мъжете и жените от кораба на Хаконе.

Неговият сондажен кораб беше загинал бавно, накълцан на лентички от ракетни заряди, блискообхватни лазери и накрая от зенитните оръдия. Лейтенант Кай Хаконе беше единственият оцелял. Бяха го изровили от развалините на кораба и бавно сглобиха отново психиката му.

След поражението във Войните на Мьолер Императорът сметна, че е съвсем уместно ако някой на имперска служба иска да се маха, да се маха. Кай Хаконе се оказа млад цивилен, с повече от прилична кредитна компенсация на сметка, без желание да се връща на родния си свят и с вонята на смърт в ноздрите си.

Тази воня го беше довела до сегашната му кариера на писател.

Първата му видеокнига – повест, описваща една касапница около нарушенията на правата за свободен транзит – хвърли бомбата. Втората му книга, трезв анализ на Войните на Мьолер, се превърна в бестселър, след като бе публикувана десет години след края на войната, в най-подходящия момент за ревизиране на оценките. Оттогава трудовете на Хаконе – всичките мрачни, всички обагрени от миризмата на смъртта – се приемаха като творби на голям майстор.

Шестата му книга, връщане към документалистиката, трезво анализираше провала в битката за Сарагоса. Той възприемаше скандалната гледна точка, че младият полеви адмирал е бил изкупителната грешка за гафовете на Императора. Трудът, разбира се, беше написан с внимателно подбрани изрази, за да се избегне всякакво подобие с политическа клевета.

Но това доведе до поредния обрат. Това беше причината той да се ди сега в богатшкия клуб, да мирише живота на богатите особи и да се чувства като призрак на пиршеството. Хаконе потисна тази мисъл, точно както потисна вечното си чудене какво ли щеше да се случи с Кай Хаконе, ако битката за Сарагоса се бе оказала имперски триумф.

Той почука с нокти по масата за внимание и залата се смълча.

Отново огледа петдесетимата мъже в помещението. Ако беше малко по-умен, сигурно щеше да се замисли защо никой от присъстващите бивши военни няма по-висок ранг от една звезда, защо всички индустриалци са хора, наследили своя бизнес от предците си, и защо

присъстващите предприемачи са точно тези, които печелят от най-съмнителните сделки. Но в естеството на всеки заговор лежи принципът да не се задават излишни въпроси.

– Господа – започна той с тих глас, в пълно противоречие с мечешката му фигура. – Преди да започнем позволете да ви уверя, че това помещение е защитено против всякакви електронни устройства за подслушване и всякакви камери. Можем да говорим съвсем свободно.

Един от мъжете стана. Хаконе го идентифицира като Соу Тойър – човек, увеличил богатствата си, снабдявайки гвардията с униформи.

– Времето изтече, сеньор Хаконе – обвиняващо каза той. – Ние – смятам, че говоря от името на всички тук – проявихме повече от щедрост. Очаквахме... да се случи нещо след Деня на империята. Както обещахте. Но, с което не искам да настоявам за никакви тайни, не се случи нищо. Най-малкото нищо, което да забележим. Ако не бях толкова ангажиран, сигурно щях да попитам да не би кредитите ми да са изсипани в някоя черна дупка.

– Точно това е целта на срещата – отговори Хаконе. – Да ви уведомя какво е станало.

Хаконе не можеше да навлиза в подробности. Че опитът Императорът да бъде отвлечен се е издънил. Че убиецът е успял да напусне Първичен свят. Че неговият възложител и техен оперативен доктор, Харс Стинбърн – „доктор Кнокс“ – е изчезнал. Но че, доколкото знаеше Хаконе, развързаните краища на този заговор или са очистени – например убийството на такт-шефа Крюгер, – или сами са се отрязали. Но той знаеше, че тайната на успеха е в това никога да не се безпокоят с дребни проблеми тези, които дават парите.

– Първа фаза, както казахте, се провали. Но, както ще забележите, без никакво подозрение от страна на Императора, освен че назначи един от личните си офицери да разследва. Както ви беше гарантирано, не оставихме никакви следи. Има обаче един проблем. И той е, че нашият обичаен източник на разузнавателни сведения е пресъхнал. Вече нямаме никакви данни за следващите ходове на Императора.

Хаконе угаси пурата си в коняка и отново я запали, изчакайки бръмченето в залата да затихне. Тези хора така и не се научиха, че винаги остава още един километър, който трябва да извървиш. Така, отговори оптимистичната му половина, човек отдавна е разбрал, че трябва да бяга с това, което си е взел на гърба.

Хаконе отново почука за тишина. Страхът в залата се беше усилил, бръмченето също. Той намокри пръста си в коняка и започна да го търка

по ръба на чашата. Пронизителният звук накара присъстващите да утихнат.

– Благодаря – каза Хаконе. – Каквото било, било. А сега добрата новина. Нашият координатор е изключително доволен от развитието на нещата.

– Защо? – Той не можа да прецени откъде дойде ръмженето.

– Защото въпреки нашите действия и въпреки мерките на Императора провал няма.

– И какво ще правим по-нататък – намираме дупки и почваме да ги теглим след себе си ли? – Каза го Бан Люсьри, един от малкото индустриалци, които Хаконе уважаваше.

– Твърдо не. Нашият координатор – и аз с цяло сърце съм съгласен с неговото решение – заяви, че се придвижваме към Втора фаза, или това, което означихме като „Операция Заара Варид“. Успокойте се, господа. Дните на този непоносим имперски контрол са преброени. Няма начин Втора фаза да се провали.

Глава 31

Човечетата закачаха с куки трупите в езерото, издърпваха ги до верижната макара, а пияницата седеше срещу купчината обелени дънери и врещеше от възторг. Наик Раи и старши субадар Читаханг Лимбу гледаха одобрително.

Стен изключи кутията си за моделиране и фигурките моментално изчезнаха, макар да беше сигурен, че на „пияницата“ му остана достатъчно време да удари една глътка от бутилката, преди да изчезне.

– Не е добре – каза наик Раи. – Как да запомни човек какви чорапи да носи?

– Сигурен ли си, че е правилно? – включи се Лимбу на гуркали.

– По дяволите! – изруга Стен. – В нищо не съм сигурен, старши субадар. Знам само, че съм назначен на имперска служба. Знам само, че ти трябва да командваш гурките. И знам само, че ако ме посрамите, на Дашера няма да има заклани волове, а отрязани топки. От мен, старши субадар.

Лимбу започна да се смее, после отдаде чест.

– Капитане, представа нямам какво става. Но имам чувството, че на никой от нас няма да му липсва Мокса.

– Благодаря за увереността ви, Читаханг. През оная работа ми е за

„чувството ви“. Това е всичко. Свободни сте.

Двамата гурки отдадоха чест и излязоха. Стен продължи да си събира нещата. На вратата отново избръмча и Стен опря длан на индикатора да отвори.

Беше Лайза. Държеше в включен детектор на „бръмбари“. Вратата се затвори и той реши, че първото му служебно задължение е да целуне Лайза.

Накрая се пуснаха и тя му се усмихна.

– Всичко се скапа.

– Говориш като Вечния император.

– Ти заминаваш.

– Да не обсъждаме повече това. Знаем. За да е мирна къщата.

– Не – каза Хайнис. – Имам предвид, че *заминаваш*. С онзи търбух.

– Хм.

– Намерихме нашия прословут доктор Кнокс. – Хайнис хвърли един фиш на масата.

– И?

– Истинското име на доктор Джон Кнокс е Харс Стинбърн. Изхвърлен от корпус „Меркурий“. Военният съд е резюлирал, цитирам: „по служебни съображения“, край на цитата.

Стен изпита първата вълна на облекчение: поне конспирацията не включваше действащи имперски военни.

– Изглежда, че доктор Стинбърн, който винаги е бил типичен военен, поне от негова гледна точка, е бил зачислен като полеви медик в умиротворяващ екип. На някакъв свят – има го във фиша, – който Империята си направила труда да постави под контрол.

– Местните точно на тази планета не искали кой знае какво – продължи Лайза. – Освен стоманени оръжия. Доктор Стинбърн уредил по някакъв начин остриетата за копия и други такива да са високо радиоактивни. Всъщност така ли действат наистина вашите хора?

– Стига глупости, Лайза.

– Извинявай. Денят беше тежък. Все едно, туземците ритнали топа – женските, защото планетата била матриархат. Продължителността на живота станала толкова кратка, че докато Стинбърн с екипа му качнат, планетата била разчистена за заселване. За съжаление някой изпял и доктор Стинбърн бил осъден.

Стен вече беше пхнал фиша в слота на настолния екран и слушаше Хайнис с половин ухो.

– Изритан. Без затвор... трябвало да го духнат... няма данни за

работа...

Той изключи екрана и се обърна към Лайза.

– Няма данни – повтори тя. – Но ние го намерихме. Не е на Първичен.

– А къде?

– В една малка скришна дупка, планетата Кулак. – И му подаде друг фиш.

– Как го намери толкова бързо?

– След като ми изтъкна, че доктор Кнокс изглежда малко егоцентричен, се зачудих дали не е също така достатъчно тъп, за да продължи кариерата си, вместо да изчезне като гласоподавател. Сега новото му име е Уилям Блок, лекар на договор на Кулак.

Стен напъха новия фиш, изчете диагонално общото описание и пребледня през няколко оттенъка на бялото. Кулак беше малък планетоид с отровна атмосфера и убийствена околна среда. Местоположението му беше приблизително между Края на галактиката и Никъде. Единственият му интересен белег бяха кристалинните метали на планетата, живеещи собствен живот – растяха като растения. Един от тези метали беше невероятно лек и в същото време много по-здрав от всеки метал, познат на Империята. Химическите му свойства и описание бяха включени във фиша.

Но Стен беше твърде добре запознат с това вещество – тъкмо от него беше „изградил“ ножа, скрит в ръката му, още на Вулкан, в „Адския свят“ – наказателния сектор за робите работници на Вулкан. Работната зона – Зона 35 – беше дублирала съвсем точно средата на Кулак чак до стопроцентовата смъртност на осъдените там работници.

А сега от него се искаше да се върне в „Зона 35“. Никога в живота си не бе изпитвал по-голям ужас.

Стен накара разбушувалия си стомах да млъкне и продължи да сканира. След откриването на планетоида Кулак бе изоставен от откритата го компания, но години по-късно беше преоткрит от независими миньори, корави мъже и жени, доброволно решили да натресат поселението си на Кулак. Тъй като Кулак не се смяташе за луксозно място за работа, техният кооператив с охота бе прегърнал възможността да се сдобие с истински професионален лекар, особено такъв, който е готов да подпише договор за две И-години. Тъй като много от самите миньори бяха избягали от имперското правосъдие, никой не се интересуваше особено какво е направил този доктор „Блок“ – Харс Стинбърн. На Кулак имперската измяна беше приравнена с неплащането на детска издръжка.

Стен коригира физиономията си и издърпа фиша.

– Да, чувал съм за Кулак.

– Уговорила съм тактически кораб. Чака ви. Направлението е утвърдено даже за пилота. И поръчах подходящи за средата костюми.

Никой от отговорите, които моментално хрумнаха на Стен, не изглеждаше подходящ... и точно тогава Килгър нахлу през вратата. Размахваше ядосано един фиш.

– Млади Стен – каза той. – Да знаеш само къде се опитва да ни прати сега онова гламаво моме.

– Знам.

– Извинете, лейтенантке. Ни ви видях отпърво.

– Няма нищо, сержант. Вашият безстрашен командир не изглежда по-щастлив от вас.

– Стен, трябва ли да го правим т'ва? Не можем ли да пратим едно батальонче гвардейци да измъкнат оня пор?

– И да побегне отново ли?

– Ех, момко. Да. Прав си. Не съвсем, ама си прав. Е, и къде ни води т'ва?

– Изглежда – отвърна сухо Стен, – че право в селенията отвъдни.

– Не си прави майтап с това как говоря – каза Алекс. – Да не кажа на мама.

Стен отново се зае с прибирането на багажа.

Глава 32

Джил Шерман беше единственият закон на Кулак. Беше избрана от кулакския кооператив, за да осигури някакво подобие на ред в еднокуполното селище, представляващо единствения дом и база за миньорите. Беше поне толкова зла, колкото всеки от миньорите, общо взето, по-умна от миньорите, и отношението ѝ към прилагането на закона беше „остави всеки да прави каквото си иска“. Имаше само три правила: никакви оръжия, които могат да сринат купола, никакви шашми в хазарта и всеки миньор честно да си отчита кристалите.

Шерман беше намерила за целесъобразно да приеме договора като единствения закон на Кулак, след като предишното ѝ назначение бе приключило донякъде ефектно. Беше заместник-шеф на полицията на една планета, разкъсвана от непрестанни вълнения – разбираемо, след като въпросният свят беше изцяло съставен от малцинства, всяко от

което слагаше крака си на шията на по-малко щастливите, след като вземеше властта. В един момент Шерман реши, че се е нагледала на достатъчно вълнения, и хвърли една миниядрена. Експлозията не само издуха от властта управляващата в момента партия, но отпрати и самата Шерман малко пред цяла вълна от обвинения – в убийство, в злоупотреба със служебното положение и в опит за геноцид.

Тя хвърли поглед на акредитивите на Стен, след което погледна двамата мъже, които още се съвземаха от морската болест при кацането.

– Доктор Блок върши чудесна работа тук. Защо трябва да помагам на вас, двама имперци, да го отведете?

– Няма да ви чета прокурорската заповед втори път – каза отегчено Стен. – Но има някои дреболии като измяна, масово убийство, заговор, бягство от правосъдието – нали знаете, обичайните неща.

– Това е Кулак, приятелче. Тук *не ни пука* какво е направил някой в цивилизацията.

– Моме – подхвана Алекс. – Я дай да те почерпим и да обсъдим...

– Достатъчно, сержант – срязва го Стен може би неразумно, но стомахът му продължаваше да прави лупингите с тактическия кораб, който с мъка се бе добрал до площадката за кацане на Кулак. – Тук оперирате под имперската харта. Хартата може да бъде отменена само с едно мое обаждане по кома и имперският поддържащ ще тръгне насам. Готова ли сте за ескалация, офицер Шерман? – Ако червата на Стен не бяха заседнали в гърлото му, сигурно щеше да намери по-различен подход. Определено събка, както подчерта едва прикрития стон на Алекс.

– Извинете, ъъ, капитан ли бяхте? Доктор Блок можете да го намерите в сектор В, офис 60.

Тогава Стен направи втората си грешка – кимна отривисто, хвана Алекс под мишницата и го поведе към изхода.

Шерман, разбира се, изчака, докато двойният люк към офиса и се затвори, след което включи кома си.

Дори улиците в града под купола бяха примитивни. Имаха терморегулация и бяха оксидирани, но това не пречеше на кондензацията под купола непрекъснато да се сипе на сива мъгла, да вали и да създава голяма мръсотия под краката.

– Издъни се, момко – мърмореше Килгър, докато двамата със Стен газеха през калта. – Това моме беше чудно. Само един час и щях да я накарам да яде от ръката ми.

Стен изръмжа на Алекс, сигурно защото беше уплашен – уплашен от планетата, уплашен от онова, което тя му беше донесла в миналото, и уплашен от многото възможни начини да умре бавно, които му беше показала Зона 35.

Възможно беше да е уплашен и от костюмите, които носеха. На Кулак всички носеха костюми, дори и в купола, освен ако неизбежните физиологически нужди не предполагаха друго. Костюмите бяха интересни – широки, бронирани, толкова обемисти, че дори гъвкав човек като Стен трябваше да се поклаща в тях. Една от причините да са толкова обемисти бе в това, че всеки крайник притежаваше елемент за изолиране. Ако крайникът на костюма се пробиеше, носещият го можеше да изключи въпросния сегмент, с което моментално да ампутира и опърли пострадалия крайник.

Стен беше толкова уплашен, колкото не се беше плашил от години.

Д-р Харс Стинбърн/д-р Джон Кнокс/д-р Уилям Блок бе получил сигнала от Шерман. Той припряно завърза стегите в костюма си и се снаряжи с обичайния дълъг, злокобно извит полумеч и „инструмента за жътва“.

Когато някой миньор жънеше „узрела“ буца от метала, който растеше извън купола, той използваше пушката-лопата, стрелящо с натягаща се пружина оръжие, което изхвърляше около един метър дълго копие с широк, остър като бръснач и с форма на лопата връх. Скоростта на оръжието доближаваше петстотин метра в секунда, което го превръщаше в доста опасно сечиво.

Стинбърн беше очаквал нападение – не от имперското правораздаване, а по-скоро от някой главорез от обкръжението на Хаконе. И в двата случая не се сърдеше, тъй като чувстваше, че една секретна операция на полицията в дадения случай е съвсем законно нещо. В края на краищата нали тъкмо затова беше избягал от Първичен свят.

Пак по същата причина неговият офис/квартира беше със задна стена близо до самия външен купол, и по същата причина Стинбърн беше устроил вратата на кабинета си като херметичен люк.

Стинбърн затвори лицевия предпазител и провери данните. Изтичания нямаше. Той изхвърли атмосферата в кабинета си обратно в купола и задържа ръката си над клавиша. Очите му бяха на видеоекрана над входа, видеоекрана, показващ външния му кабинет.

Щом вратата се отвори и той видя двамата влизачи мъже, ръката

му посегна към червения ключ и моментално задната стена и външният люк на купола изригнаха навън, като изхвърлиха Стинбърн на повърхността на Кулак.

Стен и Алекс усетиха трясъка от декомпресията на вътрешния кабинет, инстинктивно щракнаха фасетите на костюмите си и зачакаха.

Стрелките на уредите, налични във всяка стая и всеки кабинет под купола, се килнаха на една страна, след което се съвзеха.

– Момчето ни духна – каза Алекс по кома на скафандъра.

Стен не си направи труд да му отговаря – вече бързаше обратно през входа към най-близкия изходен люк.

Но разкаляната улица отвън се оказа изпълнена с миньори. Водеше ги Шерман. Стен спря и вдигна лицевия предпазител.

– Ние решихме – започна без предисловия Шерман, – че вие си имате вашия закон, а ние – нашия. Трябва ни доктор. И си го имаме. И ще си го опазим.

Стен не можа да измисли достатъчно смислени заплахи.

– Ще понесем всичко, което ще последва, когато последва. Ако последва.

– Което значи, моме – вметна тъжно Алекс, – че нямате намерение да ни пуснете да си излезем ли?

Шерман кимна.

Скафандърът на Стен грубо дублираше същия тип, който носеха миньорите и Шерман. Но тъй като беше имперски дизайн, включваше някои малки екстри. Стен отчаяно се надяваше, че една от тях ще им е непозната.

Той измъкна от колана си малък плосък контейнер, затвори лицевия предпазител и отвинти капачката. От бутилката изсъска тънка, видима струя. Стен хвърли контейнера сред тълпата от миньори. След това щракна бутона на кома си на пълна мощност и изрева:

– Газ! Това е корозивен газ! – И побягна.

В първите няколко секунди миньорите бяха твърде заети с търсене на укрытие от плоския контейнер, който съскаше, бръмчеше и подскачаше посред улицата, за да се безпокоят накъде търчат Алекс и Стен.

Докато външният анализатор на Шерман прецени, че контейнерът не е нищо повече от резервен въздух – втечен за по-голяма компактност, – Стен и Алекс вече бяха до външния люк на купола.

– Ох – изстена Алекс и избута Стен във вътрешната камера. – Аз

ше съм момъка, дет' ги държал на моста.

И преди Стен да успее да отговори, Алекс затвори люка, като го остави без никакъв избор, освен да излезе навън за Стинбърн.

После се обърна към препускащата тремаво към него като стадо слонове побесняла тълпа.

– Е, и сега, кой ще е първият?

Първият се оказа миньор, пред когото Алекс приличаше на джудже. Алекс блокира удара му, замахна, премаза ръкава на скафандъра му и отпрати чудовището през въздуха и в тълпата. Кулак беше свят с ниска гравитация, а Килгър – поданик от тежък свят. Тълпата настърхна, стегна се и настъпи, и ситуацията стана отчаяна.

Умерено отчаяна, тъй като ножовете, които носеха повечето от миньорите, бяха в скафандрите им, а нямаха достатъчно пространство, за да стрелят с пушките си – във всеки случай не и без да рискуват да пробият близката стена на купола.

Така че „Алекс на люка“ се унизи до груба улична патаклама. Във всяко друго общество действията му щяха да се нарекат брутална касапница, но на Кулак това беше просто бой, за който щеше да се разправя години наред, преди замесените личности да забогатееят достатъчно, за да се разкарат или да умрат.

А нямаше нищо, което да радва Килгър повече от уличния бой. В движение той приличаше на тежко бронирана топка, която рикошираше от входа на люка, за да се чукне с поредната цел, след което се претъркаляше обратно на позиция, бронирана топка, която крещеше някакви ужасни стихчета.

– Хорейшъс ревна им тогаз,

на портата им капитанът:

– За всеки мъж във този час

час сетен ще настане...

Фрасна лицевия предпазител на един миньор, после беше твърде зает, за да види дали мъжът е паднал – сграбчи замахналата, стиснала желязна кука ръка и набута куката в корема на трети миньор, взривявайки скафандъра.

– И на врата на Астър храбрият Хорейшъс
натисна здраво своята пета...

Миньорът изхърпи и се отпусна.

– И викна: „Лей се, кръв, о, лей се!“
И дръпна, та да му строши врата...

Миньорите се заотдръпваха, за да се прегрупират. Алекс включи кислорода на скафандъра си на пълна мощност и зачака.

Тълпата – вече само половината проявяваха интерес към боя – се разколеба.

– И никой вече не шеше да е пръв,
и гледаха го само.
И тез отзад крещяха: „Кръв!“,
а тез отпред заплакаха за мама!

Това вече беше прекалено и миньорите настъпиха във фаланга. Фалангата действа много добре, стига да не си в първия ред. Алекс легна в калта пред люка и се затъркаля като каца срещу връхлитащите миньори. Първата редица залитна и изпопада, блокирайки надлежно люка. А Алекс вече налиташе бясно откъм тила им. Таранът на неговия шлем бе също толкова ефективен, колкото краката и юмуците му, и тълпата се разколеба, обърна се и побягна по тесните проходи надалече от Алекс.

Той се съвзе, прекъсна кислородната батерия на скафандъра си, отвори лицевото стъкло и издиша дълбоко, за да изцеди донякъде еуфорията и адреналина.

– И ето го, сега стои
изваян върху моста,
със килт, с чорапи, и брои
неканените гости...
А долу с букви златни пише –
ела и погледни –
как храбро моста удържа
в ония славни дни!

Алекс се огледа с надеждата да види изпаднала във възторг публика. Такава липсваше – жертвите или бяха окончателно довършени, или хленчеха за медицинска помощ, или изпълзваха на бърза скорост. Но на Алекс му беше все тая.

– Т'ва – продължи той – е балада. Научих я на коляното на мама и на други нейни стави. – Погледна загрижено към въздушния люк зад себе си. – Е, малки Стен, дано да си спипал докторчето преди тия тъпаци

да разберат, че пазя люк, а не мост...

Прахта беше пълна с метални частици, издухани в жълтата мъгла, забулила външността на купола. Стен погледна за миг към взривените стени на доскорошните стаи на Стинбърн и тръгна по стъпките, оставени в прахта.

На всеки десетина метра те навлизаха сред онова, което можеше да се нарече хълмове, ако не се издуваха непрестанно, пулсирайки и рухвайки в развалини.

Следата заобикаляше една такава грамада. Прилепен към земята, Стен едва не умря – успя в последния момент да изпълзи настрана, когато грамадата нарасна, разцъфтя и изхвърли с взрив своите „спори“.

Подозрително лесно, предупреди го умът му. Стен се помъчи да види напред в жълтата мъгла, да проследи бързо чезнещите стъпки, изкачващи се нагоре, но те се скриха на повърхността на едно току-що „раждащо се“ скално плато. Ръката на Стен помете в кръг около последната стъпка и замря, сочейки като стрелка посоката на оставената диря.

Той погледна нагоре. Под скалната плоскост имаше малка пещера. Ветровете все още не бяха издухали металния прах по пода и Стен ясно видя отпечатъците, водещи надолу.

Запристъпва предпазливо. След три крачки всички системи светнаха в червено. Стара шегата: „Как можеш да познаеш човек от корпус «Меркурий»? По следите. Той винаги стъпва заднешком.“ Стен трмаво се извърта в скафандъра си тъкмо когато Стинбърн се хвърли към него от укритието си при входа на пещерата.

Лопатестото острие на оръжието на Стинбърн се насочи към лицевия предпазител на Стен, но смазващият му ритник отпрати Стинбърн на кълбо в жълтия прахоляк.

Стен се надигна тъкмо когато Стинбърн натисна спусъка. Вече имаше представа за оръжието и се извърна така, че да се окаже колкото може по-малка цел; бронираната му в костюма ръка успя да пресече траекторията на копието и да го отклони.

Двамата мъже, облечени в костюми, превръщащи ги в топчести карикатури на човешки същества, се озоваха лице срещу лице на сцена, изпълнена с метален прах, завихрен от жълтата вихрушка.

Стинбърн включи кома си.

– Кой си ти?

Стен не си падаше по драмите.

– Капитан Стен. На служба при Негово императорско величество. Имам заповед за задържането ви, доктор Стинбърн.

– Имате заповед? – отвърна Стинбърн. – Аз имам смърт.

– Всички я имаме, рано или късно – каза Стен. Търсеше точното място за удар.

– Ще ви кажа едно, капитане... Стен ли бяхте?

– Докторе, говорите като човек, който много държи да умре. Аз искам да ви опазя жив.

– Жив – отвърна замислено Стинбърн. – Защо? Очевидно всичко се е провалило. А може би не е...

Стен се ококори. Не за първи път се изправяше пред човек, който като че ли е луд, а думите на Стинбърн показваха точно това.

– Какво да се е провалило?

– Искате да говоря, нали?

– Естествено.

– Капитане, би трябвало да знаете какъв съм бил.

– Корпус „Меркурий“. Аз също – подхвърли Стен и пристъпи предпазливо към лявата страна на мъжа.

– В друг свят и по друго време можеше да сме приятели.

Стен преднамерено спря за миг, уж че размисля.

– Мда – отвърна той бавно. – Може би. Мамка му, винаги съм искал да бъда лекар.

– Но това щеше да е в друго време – каза Стинбърн.

Стен разбра, че му играят игри.

– Трябваше да кажа, че имам две смърти. Вашата и моята.

– Тогава вие сте на ход, докторе. – Стен се стегна в скафандъра си в поза почти за бой.

– Не така, капитане. Вие ще умрете. Тук и сега. Но ще ви кажа следното. Никой не бива да умира невеж. Ще ви дам едно обяснение. Заара Варид.

Стен включи микрофона си и в същия миг осъзна, че двете произнесени думи са достатъчно обяснение за Стинбърн. Видя го как се изви в скафандъра си.

Годините тренировки в „Богомолка“ бяха научили Стен на всевъзможните начини, с които един агент може да се самоубие, и сега той много добре разбра, че с гърчовете си Стинбърн се мъчи да свие раменните си плешки. Стен се задвижи мълниеносно, залегна и се превърта зад една от пулсиращите скали с надеждата, че живеят минерал ще устой, щом...

Първият трясък не беше чак толкова силен. Бомбата, имплантирана между раменете на Стинбърн, не се оказа толкова ефективна. Най-силният взрив дойде от съгъстения кислород в скафандъра на Стинбърн, който изфуча като огнено кълбо през пещерата.

И после нямаше нищо освен воя на вихрушката във външния приемник на Стен. Той се надигна и погледна няколкото парчета от скафандъра, търкалящи се по прашния под.

Заара Варид. Една следа. Стен беше съвсем наясно, че тази единствена следа няма да е достатъчна.

Тръгна обратно по пътеката, поведен от шлемокомпаса си към купола.

Първата му работа беше да измъкне Алекс. Стига все още да беше жив, това щеше да е лесно.

Защото следващото, което го чакаше, бе да се изправи пред Императора с почти нищо в ръцете.

Четвърта книга Деклик

Глава 33

„Синият бхор“ бе двуетажна, проточила се покрай брега на реката Вий дълга сграда. Построена преди около столетие, странноприемницата обслужваше местното рибарско население и дребните фермери, обитаващи поречието на Вий. Долината беше красива, с полегати скалисти хълмове, издигащи се към ниските сиво-синкави планини – място, където човек можеше да си уреди поносимо битие, като се отдаде на риболов, или непоносимо такова, като рови от земята камъните, които никнеха по-бързо от картофи. Все пак животът можеше да е приятен в това място, удобно за уседнал семеен живот.

Но след това любителите на спорта от Първичен свят го откриха. И рибарски сезон след рибарски сезон в долината започнаха да се изсипват хора, дошли да ловят хитрите, избягващи стръвта златни рибки, щъкаци из реката. Построиха се нови пътища. Бизнесът разцъфтя неимоверно и даже там, където преди съществуваша само единични ферми, изникна град – Ашли на Вий.

Долината просперираше, а с нея – и „Синият бхор“. Започна като един малък, не особено комфортен бар със стая за наемане на горния етаж. Собственик след собственик разширяваша хана, за да се справят с нарастващия бизнес, след което го продаваха. В един момент „Синият бхор“ се хвалеше с двата си бара, една разнебитена кухня с размерите на цяла къща и десетина стаи, всяка с камина с различен дизайн. Тъй като всеки нов собственик на „Синия бхор“ бе добавил по някоя стая, градина или камина, точно в този ден нямаше нищо особено в това, че над заведението кръжаха строителни грависледи и стоварваха материали и работници.

Посрещаше ги и ги насочваше най-новият собственик, Крис Фрай. Беше висок слаб мъж, който не разбираше много от баланси, освен от собствените си. Фрай бе закупил мястото с парите, получени при пенсионирането, но нещата не тръгнаха кой знае колко добре. Най-големите му проблеми бяха, че беше твърде щедър и имаше склонност да черпи тези, които му допадат; предпочиташе предимно да слага резето и

просто да отиде на риболов; а единствените хора, с които наистина се разбираше, бяха въдичари – сериозни въдичари като него, които рядко разполагаха с пари и винаги отсядаха на вересия.

Фрай тъкмо се беше накарал да зарече целия бизнес, да продаде имота и да прекара остатъка от живота си в риболов, когато се появи Стен. Дватама се знаеха само по име. Още при първата им среща се оформи моментално приятелство, възможно само между две стари пушки от секция „Богомолка“.

Фрай беше изкарал последните години от военната си кариера в секция „Богомолка“, ръководейки прехода на звездния куп Лупус от фанатично религиозна култура към търговска система, управлявана хлабаво от косматите бхори. Беше изкарал много цикли в пиене на стрегт с космати бхори, вдигайки тост за майчини бради и бащини замръзнали задници. Освен това беше слушал хиляди истории как се стигнало до това бхорите да управляват Вълчите светове. Общо взето историите не бяха за вярване. Всички се свеждаха до един и същи корен: някакъв младеж на име Стен. Стен, всички бяха съгласни с това, бил най-великият боец, любовник и пияч в историята на бхорите. Освен това те харесваха малкия скапаняк, нищо че беше човек.

– През цялото време, докато бях там – призна Стен на Фрай, – съм се натряквал само два пъти и изгубих почти всички битки, с изключение на последната.

– Точно тя се брои – каза Фрай.

– Може и да си прав – отвърна Стен, – но бях загазила доста. Скапаня работа! Не може човек да порка с бхорите! Освен ако не си свил някое хапче за отрезвяване – но и тогава лежах по гръб като гипсиран почти след всеки купон.

Фрай реши, че Стен е симпатяга. Разбираше, че е скапан лъжец, който си приписва личността на *истинския* Стен. Отдавна беше решил, че легендарният Стен трябва да е адски досаден. Кой по дяволите ще иска да пие със съвършеното същество, за което бхорите разправяха непрекъснато? Ето защо Фрай само се усмихна, когато Стен се представи, и прие без кикот името, което използваше за прикритие. Фрай допускаше, че името Стен се пробутва от поне петдесет различни личности. „Богомолка“ правеше такива неща.

След една дълга и гостоприемна нощ в стил „Синият бхор“ – което означаваше натежали плата с прясна риба, дивеч и най-различни други блюда, всичко от долината Вий – двамата се спазариха. „Синият бхор“ ставаше явката на Стен и Хайнис. Тъй като туристическият сезон беше

приключил, прикритието бе почти идеално. Фрай щеше да затвори за преустройство точно като всеки нов собственик на странноприемницата. А за да намали разходите по основния ремонт, щеше да приюти и строителния екип и да го храни.

Сделката беше добра и за двете страни. За да действа прикритието, те *наистина* трябваше да преустроят цялото място. Не само това, но трябваше да се плащат и сметките за стаите и яденето, в случай че някой бдителен ревизор започнеше да души наоколо. Това позволи на Хайнис да доведе доста внушителен екип експерти, които да работят по случая. Освен това ѝ позволи да домъкне възможно най-сложното оборудване, което ѝ трябваше, скрито между купчините строителни материали.

Сделката правеше за Фрай тази година най-успешната от всички – особено при положение, че сезонът бе приключил. Той дори мислеше дали да не се позадържа още няколко години – кредитите, които Стен бе наблъскал в сметката му, щяха да му позволят да се отдаде на въдилярството през следващите няколко еона.

Хайнис се дотътри в главния бар и се тръшна на един стол. Зад нея последната група работници разтоварваше последния гравислед с оборудване. Тя подуши офицерския си гащеризон и сбръчка нос.

– Мириша, все едно съм умряла от две седмици.

Фрай забърса още веднъж с парцала блестящия дървен тезгях, взе една висока чаша и я напълни с пенлива бира. Плъзна я пред нея, след което се наведе и я подуши предпазливо.

– На мен ми мирише на по-хубаво – ухили се той. – По-малко на полицаи и повече на добра, честна пот.

Хайнис го изгледа намръщено и изгълта здравословна порция от бирата. Това ѝ пооправи настроението, особено след като Фрай доля чашата.

– Не обичаш ченгетата, а?

Фрай поклати глава.

– Кой свестен човек ги обича?

Хайнис помисли малко, после се изсмя късо.

– Прав си. Дори ченгетата не обичат ченгета. Затова влязох в „Убийства“. Когато си вършиш работата като хората, никой не иска да си другарува с теб.

Репликата на Фрай бе прекъсната от тежки стъпки по дървения под. Двамата се обърнаха и видяха мъж с посивяла коса, с омачкано облекло и старомодни високи рибарски ботуши. Мъкнеше някаква архаична

рибарска екипировка.

– Барът е затворен – подвижна Фрай.

– Ремонт – подхвърли Хайнис.

Мъжът поклати глава, след което бавно отиде до тезгяха и седна на един стол.

– Не кълве. Такова невървене не съм виждал от години. Дай бира.

Няколко кредита дръннаха на барплота.

– И да е студена. Я чакай. Дай една проклета кана.

Фрай избута кредитите обратно.

– Не ме слушате, господине. Казах ви, барът е затворен. За ремонт.

Мъжът се намръщи.

– Е, няма да бия път чак до Ашли за една бира. – Хвърли поглед към изпотената чаша на Хайнис. – Тя има, значи трябва да сервираме. Тъй че дай ми една. Плащам двойно! Кранът нали работи? Какво ви пука, по дяволите!

Хайнис настръхна. Нещо не беше наред. Тя плъзна ръка в един от джобовете на гащеризона и напипа оръжието. После плъзна стола си встрани, за да покрива както непознатия, така и вратата.

– Не чухте ли какво ви казаха, господине? – Кимна към такъмите му до стола. – Заведението е затворено. Прибирайте си нещата и излезте.

Забеляза, че Фрай бърка под тезгяха за нещо.

– И? – отвърна мъжът с посивялата коса. – Ако не го направя, какво?

После съвсем небрежно надигна халбата ѝ и най-спокойно я изля в гърлото си. Тресна чашата на масата и ги изгледа. Хайнис вече беше извадила пистолета си.

– Лейтенант! – изрева глас зад нея.

Щом чу гласа на Стен, тя се извърна, без да изпуска госта от поглед. Той се ухили широко. Стен вече прибираше оръжието от ръката ѝ.

Хайнис беше готова да скочи, но зяпна, когато Стен мина покрай нея и застана мирно пред окаения стар въдичар.

– Съжалявам, ваше величество – каза Стен. – Очаквахме ви чак утре.

Брадичката на Хайнис започна да пада чак дотам, откъдето започваха гърдите ѝ.

– Няма нищо – каза мъжът. – Реших да намина малко по-рано. Да видя има ли риба и как вървят нещата.

– Лейтенант Хайнис – започна Стен, – позволете ми да ви

представя...

– Това е Императорът! – изграчи Хайнис. – Скапаният Вечен император!

Императорът се поклони, без да става.

– На вашите услуги, мадам.

Наложи се Стен да хване Хайнис за лакътя – на обръгналата лейтенантка от отдел „Убийства“ ѝ се подкосиха краката.

– Заара Варид – каза Императорът, сякаш ровеше в паметта си, и поклати глава. – Нищо не ми говори. Това ли каза само?

Стен въздъхна.

– Да, сър. Съжалявам, но откакто ме вкарахте в това, всичко е пълна каша.

Той придърпа бирата си, но след това я бутна настрана.

– Сър, наистина мисля, че трябва да...

– *Да напуснеш!* – избухна Императорът. – По никой скапан начин! Затегнал съм до гуша в дракх, а ти искаш да те освободя?

– С цялото ми дължимо уважение, сър – настоя Стен, – аз не успях да доведа никоя част от задачата до нещо задоволително.

Императорът понечи да скочи, но Стен вдигна ръка, позовавайки се на правата си на свободен индивид да прекъсне работата си, ако пожелае.

– Нищо не направих, освен че пропилях цял трюм кредити за нула информация. Единственото, с което все още всъщност разполагаме, е една купчина предположения и твърде много слухове. Ударих Стинбърн. Вдигнах врява до бога. Вероятно ще ви трябват поне две години, докато укротите онези миньори. И с какво се върнах? С една фраза, която никой изобщо не е чувал. Ако това беше операция на „Богомолка“, вие с Махони щяхте да ми вземете главата и да ме пратите на дълбоко замразяване освен това.

Вечният император се замисли за миг. Дали беше само за ефект, или наистина обмисляше кофти бъдеще за Стен, младият капитан никога нямаше да разбере. Накрая изсумтя шумно. И протегна чашата си към Стен да я напълни с нещо от най-доброто на Крис Фрай.

– Аз съм, *където* съм – каза той, – защото взимам бързи решения и ги изпълнявам последователно, независимо колко въшлива може да се окаже всъщност шарената дреха. Издънвал съм се от време на време. Но предимно печеля. Провери архивите и виж дали не съм се утвърдил

благодарение на това леко попресилено самочувствие, което си позволявам.

Стен реши, че няма да е никак дипломатично да обсъжда „леко попресиленото самочувствие“. Затова просто изгълта бирата си, пое си дъх и се наведе над масата.

– Добре. Чакам заповеди, ако обичате.

Императорът се поколеба за наносекунда, преценявайки колко всъщност е необходимо да каже на младия мъж пред себе си. Но забеляза как напрегнато го гледа Стен, как разбира колебанието му едно към едно, и се гмурна в дълбоките води.

– Значи нещата стават така. Таанците са се лепнали за царствения ми задник за някаква си там среща. Съветниците ми твърдят, че никоой с що-годе дипломатически статут никога не би признал одиозната им система, още по-малко да седне де разговаря с тях.

– Но – намеси се Стен – оставам с впечатлението, че сте съгласен, че трябва да има някаква среща.

Императорът въздъхна.

– Да, трябва да има. Опитвах се да шикалкавя. Щом толкова държат да разговарят с височайшата ми особа – може да разговарят, може да не разговарят. Това би било върховното признаване на техните военни водачи. Ще ми създаде безкрайни проблеми с останалата част от Империята. По дяволите, Вечният император не може просто така да седне и да си говори с всеки. Това скапва цялата система. Трябва да се отчита императорската ми загадъчност. И това, капитане, не е въпрос на егоцентризъм, това е лепилото, което споява цялата гмеж в някакво подобие на цялост.

– Значи шикалкавите – каза Стен.

Императорът се усмихна.

– Не е ли за това цялата дипломация? Или шикалкавене, или война. – Сви рамене. – Някои от високоплатените ми адвокати може и да не се съгласят, но винаги съм смятал, че съдебната препирня е по-евтина от войната.

Довърши бирата си и стана.

– А не мисля, че войната с Таан ще е дреболия.

Вечният император се обърна да си тръгне. Но се спря и удостои Стен с една от най-очарователните си усмивки.

– А бих могъл да използвам някоя едва жива виновна страна, за да се отърва още сега.

– Колко дълго можете да продължите да отлагате? – попита Стен.

– Все по-малко – каза Императорът. – Искам да изстържеш говната до дупка.

Стен кимна.

– Ще ви намеря човека, сър.

– Знаем. Знаем, че ще го намериш.

И Вечният император надигна рибарските такъми и се повлече към изхода. Стен го гледаше – и за миг си помисли какво ли ще се случи, ако „младият капитан“ се провали.

Дори ако беше операция на „Богомолка“, системата на безопасната явка, която Стен, Алекс и лейтенант Хайнис създадоха в „Синия бхор“, щеше да е истинско чудо. Дори само като начало тя включваше няколко различни отдела, обикновено неизпълнима задача при почти всякакви обстоятелства. Дори обикновено циничният Алекс бе силно впечатлен колко добре пасва на мястото си всеки от хората.

Като начало, сигурността бе абсолютно задължителна. Стен и Алекс трябваше да намерят няколко сигурни главорези, които да държат на мушка всеки, който би могъл да прояви интерес към стария хан.

Затова подбраха грижливо няколко стари приятелчета от секция „Богомолка“, които бяха или на щабно разположение, или в отпуск „по болест“. От тези хора човек не можеше да очаква зъбене и ръмжене. Те или ти се усмихват и те целуват, или се усмихват и ти прерязват гърлото.

След това идваха хората от имперската полиция. Хайнис внимателно беше избрала няколко благонадеждни ченгета.

Системата работеше така, че хората по сигурността патрулираха отвън, а групата на Хайнис управляваше отвътре, с временни припламвания по веригата при някоя неуместна намеса на Алекс и Стен. Талантите, включени в екипа, за съжаление гарантираха всеки потенциално да е стиснал другия за гърлото. Всички бяха главно ченгета. Но всички бяха суперспециалисти. Талантите варираха от хакери, през компютърни техове, архивисти и специалисти по шпионаж на комуникации. И всички бяха много умни, благонадеждни и приятели на Хайнис.

Едно нещо Стен бе длъжен да им признае – бяха адски добри. Бяха същите хора, които бяха проследили Динсман и накрая бяха локализирали Стинбърн.

А и начинът, по който го правеха, заслужаваше да се види. При подобна операция, ако я бяха възложили на „Богомолка“, възможно най-

сложният и изразходващ най-много енергия компютър щеше да преравя наведнъж милиони файлове. Големият проблем с Първичен свят бе в това, че всичко дори със средна промишлена мощност излъчваше червени сигнали във всички посоки. Първичен свят освен това бе столицата на цялата шпионска пасмина в Империята, в това число и промишления шпионаж.

Ето защо Лиз Колинс, полицейският шеф на компютърните техове, бе предложила да се оборудват с петдесетина малки компютъра, всеки с коефициент на интелигентност колкото на петгодишно дете. След това тя и помощниците ѝ ги бяха свързали в едно, получавайки по този начин може би най-сложната система на планетата. По-важното беше, че поради естеството на мрежата можеха да се гмурнат и да излязат от всяка информационна система, без да бъдат засечени и без да оставят следа. Като допълнително предимство Лиз бе организирала системата така, че да може да краде мощност. Един постоянен монитор – хранещ компютър – се промъкваше вътре и извън енергийни източници и крадеше достатъчно, за да може цялата система да работи, но не толкова, че това да се отрази сериозно на нечия лична сметка.

Алекс пък реши, че Лиз Колинс е жена, с която би могъл да се поближи. Тя беше малко по-висока от него и физическата ѝ конструкция бе снабдена с повече от достатъчно подходящи извивки, плюс много пулсиращи мускули. Алекс изпадна в екстаз, когато я видя за първи път, докато подреждаше оборудването си в „Синия бхор“. Един гравислед беше заседнал в тинята край брега на реката. Докато той реагира, Лиз се бе навела и с малко пукане на кокалите беше издърпала машината от калта и с едно подбутване я бе отпратила по вече гладкия ѝ път. Алекс можеше само да си представи тези яки ръце, увити около тялото му на гражданин на тежък свят. От много време не го бяха прегръщали истински.

Главното изходно устройство, което Колинс бе включила в компютърната система, се намираще в най-голямото помещение на „Синия бхор“ – апартаментът „Крал Джили“. Алекс пристъпи в помещението и се постара отчаяно да не се държи като животно и да държи погледа си по-настрана от мускулестия ѝ, оформен като ябълка задник. Над него фигурата ѝ леко се стесняваше, прецени той с пресъхнали устни, до подходящите дамски пропорции, преди да разцъфне пишно в най-великолепните възможни рамене и гърдна структура. Такава гледка можеше да накара един шотландец да се *сети* какво крие под карираната си пола. Тя бе най-красивата жена, която беше виждал.

Колинс се извърна от екрана и му хвърли поглед, който разтопи сърцето му, както и някои други участъци.

– Можем ли малко да поотложим пиенето? Всеки момент ще получа нещо по връзката.

Алекс беше готов да ѝ даде всичко на света.

– Ами то и аз май не съм много жаден, моме – изграчи с пресъхнало гърло. – Е, докъде стигнахме?

Лиз се обърна към компютъра, отново потънала в работата.

– В момента въртим два шаблона за търсене. Първият е най-труден.

– Заара Варид?

– Последните думи на Стинбърн. И дотук не означават нищо, където и да проверим. Тоест *навсякъде*. Минахме през няколко хиляди езика. През всяка енциклопедия. През религиозни трактати. През всичко.

– Може да е...

– Покриваме всички възможности. Бедата е, че „всички възможности“ означава адски много време, дори с тая система. – Тя се усмихна нежно на главния терминал на грижливо обмислената си компютърната мрежа.

Алекс се разтопи отвътре и съжали, че не е компютър.

– Моме, не мислиш ли малко да си отпуснеш малкото умче с малко ейлец?

Наведе се небрежно на масата, крепяща изходния екран, като внимаваше да не пусне ръка по приятно закръгления ѝ кръст. Лиз се усмихна през рамо и на Алекс му се стори, че стаята светна. Сърцето му винаги подскачаше при тази нейна рядка усмивка и кръглото му зачервено лице засия като на херувимче.

– Мисля, че скоро ще се доберем до нещо – отвърна Лиз.

Алекс примижа срещу думите и цифрите, извиращи по екрана. Трябваше да разсее мислите си, за да може да следи бързия бяг на данните. Накрая схвана.

– Май покойният доктор Стинбърн ви кацна на мерника.

Лиз кимна въодушевано. Алекс я обичаше още повече, когато е на лов.

– Да, кацна! Виж това. Регистрирал е няколко фиктивни фирми. Базирани на гранични планети. Всеки път, когато е получавал нова работа или консултантство, ги е прекарвал през една от фирмите.

– Просто данъчна шашмичка – каза Алекс.

– Точно. При това идиотостойчива. Докторска работа.

Той се окашля шумно и се върна към реалността.

– А второто търсене? Стинбърн, нали?

Лиз кимна.

– Това е убиване на времето, но по обратната причина. Вместо твърде много, получаваме твърде малко. Тоя тип е знаел всеки трик от учебника на корпус „Меркурий“.

– И ти си се сетила за бизнеса с фиктивните фирми – каза възхитен Алекс.

Лиз се изчерви.

– Помислих, че е гениално ударче.

Алекс едва се сдържа да не я потупа. Ами ако го приемеше погрешно? Или правилно? Или... Постара се да отвлече вниманието си от лавината числа по екрана. Окашля се отново.

– Нещо друго, моме?

Лиз му подаде тънка разпечатка.

– Не знам, но откакто измъкнах това, полицейският ми мозък киха.

Алекс прехвърли разпечатката – сухи доклади на полицейски жаргон за четири смъртни случая. Всички имаха две общи неща: всички бяха странно случайни и всички се бяха случили в околностите на двореца. Алекс отново прегледа първия случай: жертвата беше жена. Алкохолно отравяне. Задушена в собственото си повръщане. Малък оток на гърлото. Прескочи името и се спря на биографията ѝ. Дезертър от преторианската гвардия. Нещо трепна в ума му. Той бързо прелисти другите рапорти и отговорът му светна.

– Права си, моме, нищо, че си ченге.

И ѝ показа общата нишка.

– Всеки ритнал петалите е бивш правителствен – бързо схвана Колинс. – Ексчиновник. Екстех. Ексмузейна охрана. И всички с...

– Връзки в двора – завърши вместо нея Алекс.

Лиз се смъкна в стола си и въздъхна с досада.

– Убийства, убийства и убийства. О, шибано!

И в този момент, тъкмо когато депресията заплашваше да затъмни цялата стая, видеоекранът замига в червено. Лиз скочи и се втренчи в монитора. След хилядите компютърни часове първият сериозен пробив в случая я гледаше право в лицето. Най-после бяха пробили през умно замислената система от фиктивни фирми на Стинбърн.

– Мили боже – прошепна Алекс. – Тоя скапаняк е работил за Кай Хаконе!

Глава 34

– Никога не съм виждал такава – каза Кай Хаконе. – Може ли да я разгледам по-отблизо?

Стен му подаде имперската служебна карта. Имперската емблема на картата, настроена към индивидуалния пулс и порите на Стен замига, щом Хаконе я взе. Той я задържа за миг, после я върна на Стен.

– Всъщност, капитане, макар да нямам никаква представа какво ви трябва, смятам появата ви тук за щастлива.

– Така ли? Защо?

Хаконе се нареди да обясни, но думите му бяха прекъснати от мощния вой на един кораб, издигащ се на половин километър над главите им.

Имението на Хаконе бе разположено на най-високия хълм с изглед към „Соуард“, най-голямото космическо пристанище на Първичен свят. Беше построено като място за отпих след всеки пътен курс от капитана на някакъв товарен кораб, който смяташе да го използва за свой постоянен дом след пенсионирането си.

Пенсионирането на въпросния търговец така и не дойде, след като бе направил тактическата грешка да предложи лъскави топчета за игра на една примитивна култура, която повече се интересуваше от остри и опасни за живота предмети. Но тъй като повечето хора, без да смятаме онези, които можеха да си позволят цената на едно имение на Първичен свят, не бяха възхитени от звука и врявата на космическото пристанище, Хаконе бе успял да наеме просторната къща евтино. Бе довършил обаждането, добавяйки някои свои виждания, които включваха полусферичната бойна зала в задната част на имението.

Двигателят „Юкава“ се изключи и понесен от АМ2, корабът изчезна в пълна тишина.

– Искам да чуя за това, което пиша – последва полуобяснението на Хаконе, докато той водеше Стен през къщата. – Много ли е рано за по едно, капитане?

– Слънцето е изгряло, нали?

Хаконе се усмихна и го преведе през широките гостни, още по-широката дневна – и накрая го въведе в бърлогата си.

„Бърлогата“ на Хаконе – кабинет и работна зона – беше стилизирана като библиотека на Старата земя, с някои нововъведения. Видеолен-ти, доклади и даже старинни подвързани книги пълнеха рафтовете на

високите двайсет метра стени. Центърът на помещението беше зает от дълга плоска маса. Но оттам нататък приликата със Земята от XVIII век свършваше, тъй като масата беше затрупана с компютърни терминали, а достъпът до рафтовете беше роботизиран.

В единия край на голямата стая беше личният бар на Хаконе – простираше се по ширината на помещението. Стен хвърли поглед към бутилките, след като Хаконе посочи с жест да си избере.

– Аа... случайно да ви се намира скоч?

Хаконе се оказа подготвен.

– Усвоили сте вкуса на Императора! – каза той, смъкна една бутилка и напълни наполовина две чаши.

Стен допря чашата до устните си и я остави на плота. Хаконе също почти не отпи.

– Казахте „щастлива“, господин Хаконе?

– Да. Смятах да ви потърся, капитане. – Хаконе му посочи близкото кресло. – Случайно да сте гледали пиесата ми? Онази, която се постави преди Деня на империята?

– Съжалявам, бях на дежурство.

– Ако вярвате на критиците ми, сигурно сте извадили късмет. Все едно, сега съм между два проекта. И открих нещо много удивително. Знаете ли, че никой досега не е писал история на имперския двор?

Стен се направи на невежа, поклати глава и отпи.

– Не само за сградата, а и за хората, които са били назначавани в нея – продължи Хаконе с нещо като авторски ентузиазъм.

– Интересна идея.

– Така мисля. Издателят ми също. Особено ако лентата се занимава с хората, работещи в сградата. Искам да разкажа една история за хора, не за камък и технология.

Стен зачака.

– Както знаете – продължи Хаконе, – аз съм главно военен историк. Откровено казано, разполагам със свои, лични извори. Така че когато обмислях този проект, първото, което започнах да изследвам, бяха хората, които работят в двореца. Между другото, точно затова наблегнах да се срещнем на приема на Марр и Сенн. Вие сте особен човек, капитан Стен.

Стен изглеждаше средно заинтересован.

– Знаете ли, че сте най-младият мъж, назначаван някога за шеф на имперската охрана?

– Адмирал Ледох ми каза.

– Това е интересно. Ето защо си позволих да прегледам военната ви биография. Чудех се, честно казано, защо са избрали точно вас.

Стен не си направи труд да се усмихне – знаеше, че фалшивото му досие е защитено от нежелано изтичане на информация. Само щабът на „Богомолка“, самият Император и генерал Махони знаеха истинската му бойна биография.

– Вашето досие е съвършено. *Никакви* наказания в офицерската академия. Преминал през комисиите на тази и тази дата, всички изпити взети с отличен, всички старши офицери ви препоръчват най-горещо, подходящият брой геройски ходове за съответните награди.

– Някои хора имат късмет.

– Ако позволите да бъда откровен, капитане, вашият късмет може би е прекален.

Стен допи чашата си.

– Капитан Стен, какво ще кажете, ако ви споделя подозрението си, че цялото ви военно досие става за тоалетна хартия?

– Ако не бях в имперския бизнес, господин Хаконе, и в зависимост от обстоятелствата щях или да ви черпя едно пиене, или да ви платя на-залната трансплантация.

– Не исках да ви обидя, капитане. Просто допускам, че сте назначен на сегашния си пост заради предишни изяви или в корпус „Меркурий“, или в секция „Богомолка“.

Стен се направи на тъп.

– Корпус „Меркурий“? Съжالياвам. Никога не съм бил в разузнаването, а за „Богомолка“ изобщо не съм чувал.

– Очаквах този отговор. И изглежда, ви обидих. Сменяме темата. Какво ви води тук?

Хаконе отново напълни чашите.

– Преди време сте наели доктор Харс Стинбърн – каза Стен; пробваше подхода с шокския удар. Хаконе наистина реагира, но твърде явно – капачката на бутилката издрънча на пода.

– Какво е направил пък сега този имбецил?

– „Сега“? Господин Хаконе, длъжен съм да ви предупредя, че този разговор се записва. Имате право на адвокат и на медицинско наблюдение, което да гарантира, че не сте под никакво влияние, физическо или фармакологично.

– Благодаря за предупреждението, капитане. Но нямам нужда от това. Доктор Харс Стинбърн наистина е работил за мен. За период от четири месеца. В края на този срок го разкарах, без, подчртавам, никакви

препоръки.

– Продължете, господин Хаконе.

– Домакинството ми обикновено се състои от петдесет до триста индивида. Това бе причината първоначално да наема доктор Стинбърн.

– Единствената причина?

– Втората причина беше, че той, също като мен, беше ветеран. Служеше по време на Войните на Мьолер, битката за Сарагоса.

– Като вас.

– А, прегледали сте все пак лентите ми.

– Най-прецизно. Защо го разкарахте?

– Защото... не защото беше неефикасен или некомпетентен. Напротив, беше изключително добър доктор. Но защото се беше затворил в миналото.

– Бихте ли обяснили?

– Единственото, за което искаше да говори, беше времето му на служба. И за това как се е почувствал предаден.

– Предаден?

– Знаете ли, че е бил изхвърлен от военна служба? Е, той имаше чувството, че е изпълнявал точно изискванията на Империята и че е бил използван като юдейския козел, като изкупителна жертва, след като тези изисквания са били изпълнени.

– Империята обикновено не прилага геноцид, господин Хаконе.

– Стинбърн беше убеден, че прилага. Както и да е, тази негова мания взе да ми лази по нервите. Затова реших, че е по-лесно да го освободя след изтичането на първоначалния му договор.

Стен се канеше да зададе нов въпрос, но замълча. Хаконе беше свъсил вежди.

– Затворен в миналото, казах, нали така? – Хаконе пресуши чашата си. – Това сигурно ви звучи странно, капитане, след като сте прегледали лентите ми. Аз не изглеждам ли по същия начин?

– Не съм историк.

– Какво мислите за войната?

Първият отговор на Стен – досадна глупост – беше нещо, което, кой знае защо, имаше чувството, че Хаконе не желае да чуе. Затова си замълча.

– Някой беше писал – продължи Хаконе, – че войната е оста, която движи живота напред. Според мен това е истината. И за някои от нас войната е точно тази ос. За доктор Стинбърн – да бъде откровен, капитане, за мен също – това беше Сарагоса... Бих могъл да ви разкажа,

капитане. Но предпочитам да ви го покажа. – И той поведе Стен през вратата към своята бойна зала.

Войните на Мьолер, водени около сто години преди Стен да се роди, бяха класическо доказателство за това, което Стен мислеше за войната. Звезден куп Мьолер беше заселен много набързо и беше твърде отдалечен от Империята. Резултатът от всичко това бе липса на имперска подкрепа, неправилно трасирани и снабдявани търговски пътища и въпиешо невежество от страна на имперската бюрокрация, ръководеща тези светове.

А след това война – война, водена от различни светове, сражаваци се под едно общо знаме, което можеше да се нарече „Всичко, но не и проклетата Империя.“ Докато Императорът осъзнае, че купът Мьолер представлява снежна топка, затъркаляла се по стръмния склон, се бе оказало твърде късно да се реагира по друг начин освен с Гвардията.

Но имперската свръхекспанзия се беше отразила и на военната машина. Водените сражения бяха в основната си част на неподходящ терен, срещу неподходящ противник и в неподходящо време.

Императорът все още, когато се почувстваше малко по-самоуверен, можеше само да прелисти личния си дневник за Войните на Мьолер, за да посмали самочувствието си до нормалното човешко равнище. А от всички погроми, преди звезден куп Мьолер да бъде приведен в някакво приблизително състояние на кротост, най-тежкият беше Сарагоса.

Сарагоса изобщо не трябваше да бъде превземана. Нейната изолационистка култура трябваше просто да бъде пренебрегната, докато сарагосианците не помоят сами да се присъединят към Империята. Но вместо това там бяха включени цялата Имперска армада и Седем гвардейски дивизион. Нашествието трябваше да мине леко, тъй като включваше десант на една-единствена планета, разполагаща само с няколко нискотехнологични сателита за поддръжка.

Вместо всичко това операцията се бе превърнала в кошмар.

Великите адмирали, заповядали шурма, можеха да помислят защо първоначалното разузнаване съобщава за седем сателита около Сарагоса, а десантното разузнаване съобщава само за един. Но никой не се беше замислил, в резултат на което бяха загинали почти един милион бойци.

Планът за десант предвиждаше тотално вклиняване, затова гвардейските транспортъори и тежката поддръжка – пет бойни имперски

кораба – се придвижваха през йоносферата, когато се реши въпросът с липсващите сателити.

Те бяха взривени, при това много грижливо, така че отломките им да останат в планетарна орбита. След което всяко парче, по-голямо от бейзболна топка, беше яхнато от сарагосианци, които се интересуваха по-малко от живота, отколкото от това да задържат Империята по-надалече. Представете си как се опитвате да прекарате десантна сила през астероиден пояс, който стреля по вас.

Първият боен кораб беше надупчен и се оказа безполезен на повече от три планетарни единици в дълбокото пространство. Ръководещият десанта адмирал – флотски адмирал Роб Джейдис – се прехвърли навреме с останалото от персонала си на един команден кораб, за да може да види как другите му четири бойни кораба се взривяват.

В този момент се оказа твърде късно да бъдат върнати транспортъорите. Още преди корабите да разпръснат капсулите си, повечето от тях бяха унищожени. Десантните капсули, достигнали атмосферата без поддръжка, оцеляха само няколко секунди под опустошителния огън от повърхността на планетата.

Това, обясни Хаконе на Стен, докато развяваше холографските образи на кораби из залата, станало точно когато собственият му кораб бил унищожен. Така и не видял края на битката. Всичко свършило със заповедта на адмирал Джейдис – *sauve qui peut* – всеки да спасява каквото може. Една трета от шурмуващата флота успяла да се измъкне от Сарагоса.

– Една трета, капитане – повтори Хаконе и изключи бойната зала. – Над един милион жертви. Е, не е ли това „ос“, и още каква?

Стен се върна за миг в ума си към живиното, което бе преживял преди основното си обучение – геройската смърт на някой си гвардеец Хайме Шавала и веднага последвалото решение, че няма никакво желание да преживее такава битка, пренебрегна вътрешното си дълбоко съгласие и приложи същия тъп отговор:

– Не знам, господин Хаконе.

– Може би няма да го разберете. Но сега разбирате ли поне защо наех Стинбърн? Той беше преживял същия ад като мен.

Стен с интерес забеляза, че докато бе седял зад контролния пулт на залата, Хаконе беше преполовил шишето със скок.

– Между другото, капитане, знаете ли какво стана с адмирал Джейдис?

– Съвсем не.

– За това – цитирам обвинението на съда – изтегляне пред лицето на врага, той беше освободен от командването и принудително пенсиониран. Смятате ли, че беше честно?

– Честно ли? Не знам какво е честно, господин Хаконе. – Стен стана. – Благодаря ви за информацията, маестро. Ако нямаме повече въпроси един към друг, мога ли да приема, че сте готов да ни сътрудничите в бъдеще?

– Можете – отвърна хладно Хаконе.

Стен се канеше да използва коз и да попита дали фразата „Заара Варид“ означава нещо за Хаконе. Но вместо да го направи, само изключи записващото устройство, кимна и тръгна към изхода.

Ако беше излязъл няколко секунди по-рано, може би щеше да види как един от хората на Хаконе лепва под грависледа му малка пластична кутийка.

Хаконе излезе от бойната зала и се върна в библиотеката си. Полковник Фоли го чакаше. Изглеждаше определено недоволен.

– Смятате, че стреших – каза Хаконе.

– Защо му казахте всичко това, по дяволите! Той е следователят на Императора.

– Опипвах, полковник.

– За какво?

– Ако беше проявил поне ей тоничко разбиране – едно трепване за онова, което е важно – може би щяхме да можем да го привлечем на наша страна.

– А вместо това вие си отворихте устата и не получихте нищо.

– Полковник! Забравяте се.

– Извинете, сър.

– В крайна сметка установих, че капитан Стен е неизползваем. Към грависледа му е прикрепен следач. Пуснете след него екип дезертъори. Проследете машината му, докато не установим местоположението на тайния щаб, който използва за разследването си. След това го убийте. Това е всичко!

Фоли автоматично отдаде чест, обърна се кръгом и излезе, без изобщо да се замисли защо реагира толкова инстинктивно на командния тон на един човек, носил униформа преди почти сто години.

Глава 35

Видеоекранът в притъмнялата стая светеше. Компютърът в единия ъгъл държеше целта си: фразата ЗААРА ВАРИД. Останалата част от екрана беше запълнена с непрекъснати редове променяща се информация. В момента компютърът приемаше, че фразата означава някакъв вид търговски продукт. Претърсваше Имперския патентен отдел за всичко регистрирано от неговото основаване.

Лиз Колинс се взираше в екрана и търсеше каквато и да било връзка или съвсем смътно упоменаване. След като поредният ред се изпишеше, очите ѝ го проследяваха и после тя автоматично кликуваше за следващия. В момента преглеждаше каталог на домакински работи, всички излезли от мода преди сто години.

Трябваше ѝ голямо усилие, за да задържи ума си върху задачата. „Стегни се – помисли си тя. – Ако смяташ, че това е скучно, сети се какво следва.“ После изстена, защото се занизаха звездичките за край и дойде още по-лоша категория: Отбрана.

Въздухът зад нея се раздвижи и тя чу как вратата се отвори и тихите стъпки по пода. Обърна се и видя застаналия зад нея Алекс, с две халби пенлива бира в ръцете.

– Е, к'во ще кажеш за по чашка, моме? Няма да ти преча, нали?

– О, боже, да – отвърна Лиз. Имаше предвид пиенето. Забеляза по-сърналото лице на Алекс и се поправи. – Искам да кажа, не. Тоест... добре де, ще пийна.

Включи компютъра на автомат, с настроена аларма, и стана да вземе чаша от ръката на Алекс. Отпи една глътка и се сепна.

– Ама това не е само бира! – Ухили се и забеляза малката чашка, поставена на дъното на халбата.

– Малко загряващо – обясни Алекс. – Бира с хубав малък скоч, да смаже мехурчетата.

Лиз отпи дълга глътка.

– Мммм, нямам нищо против.

Отиде до покрития с кожа диван, кръстоса крака и започна да си придърпва униформената пола над коленете. Спря, щом забеляза изпълнения с копнеж поглед на Алекс, когато блесналото за миг бедро започна да се скрива. „Какво пък.“ Потупа мястото до себе си. Като събудил се изведнъж, Алекс поклати глава, направи няколкото крачки, за да стигне до дивана, и приседна колебливо до нея. Загледа се старателно в

отсрещната стена от страх да не срещне очите ѝ.

– Е – най-сетне отрони той, – мислиш ли, че ще я намерим тази ЗААРА или к'вото е там?

Лиз запази абсолютно мълчание. Само отпи още веднъж от чашата си.

– Щото като те гледам, хубаво работиш, прощавай, работиш здраво, ама толкоз много...

– Алекс – прекъсна го Лиз шепнешком.

Той се обърна и за първи път, откакто беше влязъл в стаята, я погледна в лицето.

– Да?

– Трябва ли да говорим?

– Ъъ... не, моме.

– Ами тогава...

Алекс най-после схвана. Протегна ръце да я прегърне и усети около себе си мускулестата ѝ, но някак съвсем мека прегръдка. Двата бавно потънаха в дивана.

И този път Лиз не се притесни заради блесналото бедро, когато униформената ѝ пола започна да се вдига високо, високо и...

Незабелязан от тях, компютърният екран започна да мига в червено. Машината зачака търпеливо – пулсираше, че го е намерила... намерила... намерила...

На екрана се беше изписало:

ВХОДНИ: Джейнс, Исторически архив. БОЕН КОРАБ:
ЗААРАД ВАРИД (конструкция клас 14).

Данните продължиха да се низат, покривайки размерите на кораба, екипаж, въоръжение, пускова дата и история; завършиха с информацията, че „Заара Варид“ е приключил бляскавата си кариера като флагмански кораб в шурма на Сарагоса по време на Войните на Мьолер. Корабът беше тотално унищожен, със загуба на 90 процента от екипажа...

За щастие на двамата любовници, щяха да минат много часове преди да прочетат данните. Защото случаят отново се затваряше в порочен кръг. „Заара Варид“ беше кораб, който отдавна не съществуваше.

Глава 36

Стен вдигна грависледа над имението на Хаконе и настрои курса

право към двореца.

След като излезе от очерганията на града, смъкна височината на гравишейната на петдесет метра. Дотук правеше точно онова, което бе предсказал Хаконе, и след това щеше да настрои курса към „явката“ в Ашли на Вий.

Но няколкостотин души – ако не си бяха заминали скоропостижно от този свят – можеха да посъветват Кай Хаконе никога да не предсказва действията на Стен.

Грависледът външно можеше и да прилича на стандартен имперски модел, но не беше. Човекът, поставил индикатора, би трябвало да забележи доста сложното му комоборудване. Но не го бе забелязал.

Така че докато Стен включваше контролния пулт на автопилот и въздушната кола увисна на бавна орбита над дърветата, той провери и себе си, и превозното средство за „бръмбари“. На 22.3 херца детекторът му зазвуча като прегрял бант. Стен откачи радара от пулта и обходи шейната. Трябваша му няколко секунди, за да намери следящото устройство.

Върна се на пулта и обмисли различните възможности. Взе решение, обърна ръчно следа и го издигна на хиляда метра. След това го настрои на нов курс, право към Великото южно море. По компас това беше на плюс 80 магнитни градуса, много далече от истинската дестинация „Синия бхор“. Стен нямаше представа с каква точно цел е поставен следачът, но реши да изиграе ръката си поне за няколко хиляди километра.

Не се наложи да чака чак толкова.

Прокс-радарът до него замига и го предупреди, че отзад бързо го приближава обект. Той се обърна и огледа през бинокъла на въздушната кола.

Ако се пренебрегнаха малките модификации, грависледът на Стен представляваше стандартна бойна кола: задвижвана с генератор „Маклийн“, с размери десет на пет метра, с места за четирима души, открита. Обектът, който се приближаваше към него, също беше стандартно имперско бойно превозно средство, около два пъти по-голямо от грависледа на Стен и предназначено за бойно отделение от дванадесет души.

Стен преброи шестима в шейната, която се приближаваше към него със скорост шейсет километра в час. Реши да ги улесни и забави собствената си скорост. Шейната отзад също забави.

„Тактическо мислене – прецени автоматично Стен. – Опитват се да ме проследят. Зададена мисия: откриват щаба и... шест души в шейната... очистват ме.“

Цъкна наум и шракна двойната предпазна система около себе си.

Натисна контролния лост напред до пълна скорост и изключи доплеровия радар. На нормалните бойни коли той беше непрекъснато включен, за да е сигурно, че какъвто и идиот да е пилотът, няма да се натресе на нещо в мъгла, пушек, дъжд или пияно състояние. Но колата на Стен наистина беше модифицирана.

Задейства се друга от модификациите, втори, също толкова тъп доплеров радар. Той фиксира приближаващия се към Стен отделен гравислед и показва скорост на приближаване от близо осемдесет километра в час. Много бавни реакции, реши Стен.

Преди пилотът на втората шейна да е разбрал какво е намислил Стен, той рязко изви контролния лост, после го вдигна в командно положение и отново рязко го издърпа назад, почти в скута си. Стандартните бойни коли нямаха такава маневреност. Вероятно това беше причината преследващият го пилот да зяпне, когато шейната на Стен се извъртя право нагоре в съвършен имелман, след което се спусна право над преследвачите.

Докато се гмуркаше точно над другата кола, Стен забеляза страха, паниката и раздвижването. Пилотът на отделенната шейна изключи двигателя и се спусна надолу тъкмо навреме, за да избегне привидно самоубийственото гмуркане на Стен.

Колата се наклони и се стабилизира. Откъм гладкия борд се отвори ха врати и стрелковите люкове зейнаха на мерник. Огън, дим – нагоре полетяха четири ракети въздух-въздух.

Стен вече бе обърнал шейната си на гръб. Когато няколкото g единици го шибнаха в лицето, ръцете му се свиха на аварийния пулт.

Многоцветните огнени топки изсвистяха. И съвсем послушно самонасочващите се към топлината ракети на преследвача се врязаха в тях. Четири ракети, взривили се едновременно, издават адски трясък, достатъчно, за да накарат отделенния гравислед да се плъзне извън контрол за миг и петимата му пасажери да се хванат за дръжките. А после от пушека надолу се гмурна бойната кола на Стен. Пилотът на отделенния транспортър изпадна в паника и следът му се завъртя около оста си. Отново късно, тъй като колата на Стен беше точно над него.

И тогава се случи последното, което шестимата главорези можеха да очакват. Стен плесна бутона на следа на автоматична орбита, откачи предпазния ремък и скочи през борда върху другия гравислед.

Превъртя се във въздуха и автоматично измъкна ножа, докато умът му оглеждаше за мек участък, където да стъпи.

„Участъкът“ се оказа първият мъж. Петите на Стен прекършиха гръбнака му и той падна на колене – под размахания като тояга улигън на втория, – изправи се и разперените му пръсти се врязаха през очните кухини право в мозъка.

При падането на втория труп Стен се развихри. Ножът му перна китката на третия, ръката отхвърча и кръвта блисна по шейната. Мъжът зяпна фонтана от кръв, залитна и потъна в забвение.

Стен така и не забеляза, че е на автоматичен пилот, понеже зърна замахналия към него дълъг гвардейски нож. Блокира го с кристалното си оръжие и острието му се хлъзна през твърдата сплав. Четвъртият мъж не успя дори да реагира, когато стоманената пета на Стен изхвърча нагоре и пръсна черепа му.

Въздухът се йонизира, Стен се хвърли по очи и се плъзна по металната палуба, а куршумът на улигъна изсвистя над главата му. Инерцията го отнесе напред и единият му крак се подхлъзна върху локва кръв.

Стен пое удара, но ръката му с ножа замахна навън. Широкото острие пое петия точно под колана и го преряза през гръбначния стълб. Живото все още тяло се сгърчи и рухна назад върху пилота, който се мъчеше да откопчае ремъка.

Стен се срина в седалката на помощник-пилота, запъна крака в пода и дръпна лоста нагоре.

Пилотът се беше измъкнал от сриналото се върху него тяло и се беше изправил. Стен посегна към него. Имаше намерение да вземе поне един пленник и да му зададе няколко много сериозни въпроса.

Но пилотът хвърли само един поглед към оплескания с кръв Стен и тънкото сребристо късче в ръката му, което беше самата смърт, изпищя и се хвърли през борда.

Стен посегна да го хване, но закъсня. Успя само да го изгледа как се върти с писък във въздуха.

„Стегни се... стегни се... – Състоянието на изключен ум приключи, бойната лудост заглъхна и Стен се изруга. – Дишай... дишай...“ Той се намести в седалката, без да обръща внимание на кръвта, събираща се на локви по палубата на грависледа.

Разумът се върна и Стен погледна петимата мъртви в шейната. „Хайнис може да открие нещо за тях“, каза част от разсъдъка му. „Не е толкова важно – отвърна друга част. – Не вярваш в съвпадения. Отиде при Хаконе. И ти предложиха песни и танци. На тръгване някой се опита да те убие.“

С имперските пълномощия, които му бяха предоставили, Стен

имаше достатъчно основания да арестува Хаконе и да приложи всички необходими средства, в това число мозъчно сканиране, за да разбере как Хаконе се е овързал в заговора за убийство на Императора.

Но това решение беше прекалено лесно.

Кой знае защо, му се струваше, че една толкова явна и речовита личност като Кай Хаконе не може да е главният инициатор, стоящ в дъното на заговора.

Глава 37

Мъглата се вихреше около дългия, брилянтно черен кораб, кацнал на площадката за приземяване, която бе само малко по-дълга от него. Мощните фарове осветяваха товарните кейове, по които мъже и жени товареха екипировката и се качваха.

Площадката се водеше в регистрите на Първичен свят като база за кацане и излитане на тактическия/авариен имперски флот, но всъщност се използваше само от Императора за пристигания и заминавания, които той не държеше да види лъснали на видеоекрана.

Самият кораб беше също така ненаатрапчиво скрит за любопитни очи. Според регистрите той беше конструиран като имперски търговски кораб (пътнически) „Нормандия“. Луксозен, свръхскоростен лайнер, прибран на склад след третия си курс.

Външно „Нормандия“ наистина приличаше на конвенционален лайнер, но беше построен само с една цел – да бъде транспортното средство на Императора, било за секретни мисии или за ваканции. Разполагаше с въоръжение на флотски унищожител и с двигател на флотски кръстосвач.

За поддръжката на „Нормандия“ бяха необходими по-малко от сто души екипаж – корабът бе автоматизиран по последна дума на науката. Това не означаваше, че е претъпкан, тъй като най-големият процент от вместимостта на „Нормандия“ беше зает за жилищния сектор на Императора. Подвижните стени и палуби позволяваха на Императора да уреди всичко, от частно събиране до заседание на висшия имперски съвет.

Тъй като корабът официално не съществуваше, не се налагаше да се безпокоят за съответните разрешителни. Щом се наложеше, не беше трудно „Нормандия“ да приеме една или друга идентичност на „събратята“ си.

„Нормандия“ беше може би най-голямото конструирано някога

съоръжение на плаща и кинжала.

– Марр, ти не си нормален. Тук не е възможно никакво замърсяване.

– А ти само говориш – изсумтя Марр. – Казвам ти, *надушвам* пушеците от двигателя.

Марр и Сенн бяха може би единствените доставчици на провизии в историята, получили достъп само след външен оглед.

Стояха недалече от „Нормандия“ и наблюдаваха как снабдителите им вкарват контейнерите в недрата на кораба.

– Е, добре, има замърсяване. Да ти имам деликатните ноздрички. Но какво значение има това за рибата? Тя е в цистерни, няма да умре.

– Само се притеснявам, че онези същества, таанците, могат да приемат храната ни за оскърбление – каза Марр. – Много ли ще ти харесат ние да се окажем виновни за провала на тази конференция поради лошо храносмилане?

Предутринното им дърлене бе прекъснато от приближилия се старши субадар Лимбу. Офицерът гурка беше в пълно бойно снаряжение, чак до уилигъна и ножа кукри, прибран надлежно в ножницата на гърба. Той отдаде чест.

– Тази риба – посочи гурката. – За моите хора ли е?

– Не е, Читаханг. Имам достатъчно дал, ориз и соястек да превърна всеки от вашите наици в балони, на какъвто започвате да приличате.

Читаханг инстинктивно погледна към корема си, но се усети.

– А! Добре. Но ще ви издам една тайна. Това издутото не е шкембето ми. Налага ми се да си навивам някои други органи над колана. – Ухили се, смигна и се върна да надзирава товаренето на хората си.

– Марр, мислиш ли, че ще се оправим с тези кафяви човечета?

– Едва ли. – Марр се обърна. – Нашият безстрашен водач пристигна.

До „Нормандия“ кацнаха пет големи планера и от тях заслизаха хора.

– Виж, онзи чревоугодник Суламора е с Императора – изсъска Сенн. – Той пък защо е поканен?

– Аз не съм Императорът, скъпи, но предполагам, че след като той е имперският търговец, сигурно е свързано с някакви търговски права с тези таанци... Сенн, сигурен ли си, че сме подготвени?

Марр и Сенн бяха предупредени да осигурят продоволствието

скоро след като бе уредена срещата между Императора и Таан. Веднага бяха проучили вкусовете на таанците и особено на техните „владетели“. За щастие в четиридесети век видеозаписите на екзотични кухни все още бяха популярни. Бяха осигурили всичко, от живи скариди до все още растящи зеленчуци. Плюс няколко изненади от тяхна страна, доколкото всеки снабдител смята, че може да изкуши клиента.

Затрополиха подковани подметки и преторианците на бегом се строиха. Полковник Ден Фоли ги прегледа и частта пое с маршова стъпка към борда.

– Имаме ли достатъчно? – обезпокои се Марр.

– Дали имаме достатъчно! Сто петдесет и пет преторианци! Нишестето и суровият протеин ще ни стигнат да ги направим щастливи за цяло хилядолетие. Трийсет гурки. Екипажът, с техните си дажби. Императорът – кой знае той какво ще иска... Суламора... Взех любимите му рецепти от неговия готвач. Достатъчно екстри за тези таанци, дори ако поискат да нахранят гладните си орди. *Готови* сме, любими.

– Да, но *ние* – ти и аз – какво ще ядем?

Мембранките на Сенн се сгърчиха угрижено. Бордовата аларма изкънтя.

Последните товари с продоволствие отидоха на борда и люковете се затвориха. Планерите се разчистиха от площадката, двигателите на „Нормандия“ засъскаха по-силно и тя се издигна във въздуха.

След като напуснаше планетата, „Нормандия“ щеше да се срещне с една ескадра унищожители и армада кръстосвачи. На тези имперски матроси бе съобщено само, че трябва да придружат един кораб, да предотвратят всякакъв възможен инцидент с този кораб, след което да се върнат в базата си. Нямаха никаква представа, че Вечният император е на борда, нито че срещата му с таанските владетели е единственият шанс да се предотврати евентуална галактическа война.

Глава 38

Групата седеше тихо около огромната маса – главната готварска маса на Фрай. Настроението беше потиснато. В другия край на масата Хайнис разсеяно шареше с очи по миниекрана си. Срещу нея седеше странно притихналият Алекс – от време на време поглеждаше изпод вежди към Лиз, която набираше няколко последни команди в неизменната си контролна единица.

Стен влезе с пачка разпечатки под мишница и забеляза вдигналите се към него, изпълнени с очакване погледи.

– Не – каза той, – нямам нищо... но мисля, че съставих нещо като шантата карта, от която всички можем да скочим.

Те се оживиха. Стен започна да раздава листовете.

– Нещо, което съм научил за оцеляването – когато затънеш много, направи си списък на онова, което знаеш. И на което не знаеш.

Усмихна им се кисело и сви рамене.

– Все едно, придава ти вид на много зает и важен.

Тръгнаха по списъка на Стен. Фактите бяха сведени до следното:

1. Първоначалният заговор е да бъде убит Императорът. Цялата информация говори за широкообхватна конспирация.

2. Заговорът продължава. Иначе защо ще са тези загадъчни смърти близо до Соуард – всички на бивши преторианци или дворцови служители? Също така, защо беше нападението срещу Стен? От бивши преторианци – предимно дезертъори. Подфакт: В изминалата И-година са изчезнали поне четиридесет преторианци.

3. Заговорът, изглежда, включва някой в самия дворец. Помислете за многобройните компютърни претърсвания и сканирания отвън, които водят в двореца и след това изчезват.

4. Да повторим: заговорът продължава и логично Императорът е все още основната цел.

– Като ченге – намеси се Хайнис, – със сигурност ще се чувствам по-добре, ако знаех, че целта е отстранена.

– Това поне беше решено – каза Стен. – Императорът е напуснал Първичен свят. Не мога да ви кажа накъде, но е в абсолютна безопасност и е с надеждни съветници и охрана.

Алекс въздъхна облекчено.

– Благодаря ти, боже! Не и от скапани римляни.

– Императорът уведомен ли е колко дълбоко сме нагазили в този дракх? – попита Лиз.

– Не – отвърна Стен. – Споразумяхме се за абсолютно мълчание по кома. Мога да го търся само по спешност. В двореца е установена пряка линия.

Изчакаха го да каже още нещо, но след като замълча, продължиха да четат.

5. Кай Хаконе очевидно е един от главните конспиратори. Ключовите индикатори тук са Стинбърн и многото други връзки с Битката за Сарагоса. Стен беше нападнат веднага след разпита на заподозрения.

6. „Заара Варид“ е друга връзка с Битката за Сарагоса. Въпрос: какво общо може да има един разрушен кораб с конспирацията?

7. Усложняващ фактор: Хаконе няма връзка с двореца, Той е известен противник на Императора и не е добре дошъл там.

– Кога ще го арестуваме тоя шибаняк, момко? Ще му усуча червата на шнурче и ще разбере какво знае.

– Невъзможно, Алекс – каза Стен. – За да се справим с това, трябва да изловим всички едновременно. Особено вътрешния човек в двореца.

– Ако спипаме Хаконе сега, се издънваме – съгласи се Хайнис.

Наведоха глави да дочетат останалото.

8. Трябва ли да проверим архивите за още данни за Сарагоса? Може ли да има други скрити връзки?

– Да разполагаш случайно с една година? – каза сухо Лиз. – Не знам дали има компютър в Империята, който може да направи този преглед за по-кратък срок.

– Тогава забравете тази точка – каза Стен.

– Това ли е всичко? – попита Хайнис.

– Да – отвърна Стен. – Освен Хаконе.

– В момента го обработвам – каза Лиз и посочи миниекрана пред себе си.

– Едно глупаво предложение към експерт – обърна се Стен към Лиз.

Лиз се изкиска тихо.

– Когато всичко останало се издъни, глупакът започва да работи с компютър.

– Трябва да си има щаб някъде – каза Стен. – Хаконе не може да посреща и изпраща заговорници в дома си, или да се среща с тях по уличните кръстовища.

– Някаква вила ли? – предположи Хайнис.

– Нещо отдалечено? – каза Лиз.

Колинс вече превключваше на претърсване на собственост. Използваше същата програма, която бе спретнала, за да пробие през фирмения

лабиринт на Стинбърн.

– Т'ва момче е военен фанатик – каза Алекс. – Там ще го спипаме, казвам ви. След като е написал тая своя адски велика книга за Войните на Мьо...

Преди да довърши думите си, отговорът изплува и си зае мястото на екрана. Предположението на Алекс бе улучило почти в центъра.

„Заара Варид“ – започваше текстът на екрана. „Регистр. № КН173. Кей 82. ЖЕЛАЕТЕ ЛИ ОПИСАНИЕ?“

– Да! – изрева Стен и Лиз набра командите.

Кай Хаконе беше собственик на малката и доста похабена космическа яхта „Заара Варид“, закотвена в едно частно пристанище само на сто километра от тях.

– Включи се към корабния компютър – отсече Хайнис.

– Не толкова бързо, лейтенант – каза Лиз. – А ако бордовият е на подслушване?

– Тя е права – каза Стен. – Твърде далече стигнахме, за да бързаме сега.

– Ще попитам компютъра дали корабът има нужда от сервиз – предложи Лиз. – Съвсем рутинно.

Отговорът бе отрицателен.

– Окей. Сега нещо официално, но ненабиващо се.

– Кога за последен път корабът е напуснал пристана? – предложи Стен.

Лиз набра клавишите.

– Преди повече от година. Идеално. Сега мога да претърся бордовия дневник. Но полека. Само повърхностна информация. Това ще задържи „Заара Варид“ на връзка. – Малкият съд започна да преравя дневника си, докато Лиз полека въвеждаше сондите си... като през цялото време се държеше леко встрани, прелитайки и бръмчейки като електронна муха.

– Погледнете това!

Лиз беше сканирала на бордовия интелект.

– Тази таратайка има компютър колкото за цял лайнер!

– За какво ще ѝ трябва на една яхта толкова голям компютър? – попита Хайнис.

– Ох... не така! Скапана „Заара“... – Лиз бързо изключи. – Освен това си има повече тъпи капанчета, отколкото бири можеш да изпиеш – обърна се тя към Алекс. – Ако задържа още, най-малкото, което ще направи, е да изтрие.

Стен се смъкна отчаян на стола си.

– Това ли е всичко, което можеш да измъкнеш, Лиз?

– Не, изработих я да ми даде ключовете си.

Стен се надигна и каза.

– Дай ми ги. Хайде, Алекс. Мисля да направим малък взлом.

Тръгнаха към вратата.

– А, капитане? – каза Лиз.

– Да.

– Може би трябва знаете още нещо.

– Давай.

– „Заара Варид“ явно има бомба на борда. Изглежда доста голяма.

– Благодаря.

– Няма защо.

Стен и Алекс излязоха.

Глава 39

На борда имаше само една малка каюта и също толкова малък ускорител. Въпреки че ускорителят беше средна категория, по някое време някой бе вложил доста труд и старания, поддържайки пластдървото на пода и стените и абаносовите вещи и принадлежности. Но сега цареше истинска бъркотия. По пода се въргаляха разхвърляни дрехи и хранителни контейнери, които сегашният обитател дори не си беше направил труда да изхвърли в отпадната система.

Тарпи се беше проснал на един нар, затворил очи. Усмиваше се. Беше затрупан с котки. В друг някой век сигурно щяха да ги нарекат улични котки и чистото им родословие със сигурност щеше да бъде оспорено. Тарпи ги наричаше пристанищни котки и те бяха с всякакви цветове и размери. Той галеше пухкавите им тела, които заплашваха да го погребат, и лениво следеше какво става на „Заара Варид“, ръждивия варел, закотвен на половин клик встрани.

Нещо измърка под лявото му рамо и Тарпи се надигна, колкото да може котето да се измъкне. То се присламчи към останалите, които сучеха от цицките на Мама. Мама се беше излегнала стабилно върху корема на Тарпи.

Котките бяха единственото, което помагаше на Тарпи да не полудее. Откакто бе поел този пост, около „Заара Варид“ не се случваше нищо, абсолютно нищо. Разполагаше с „мускули“, скрити от другата

страна на „Заара Варид“, но поддържаше с тях съвсем минимален контакт. Смяташе ги за тъпи скапаняци, чиято единствена стойност бе в готовността им да загинат на място.

За компания по време на този дълъг пост Тарпи предпочиташе котетата.

Усети лек гъдел в лявото си ухо и чу тихото „бип-бип-бип“. Сърцето му заблъска и Тарпи заповяда на пулса си да забави. Най-последно нещо се случваше!

Той се освободи внимателно от котките и седна на ръба на нара. Включи видеомонитора и започна да върти камерата около кея, на който беше закотвена яхтата.

Пристанището за космически яхти беше съвсем лесно за оглед. Приличаше на метално дърво, високо около два километра и с много клони. Стволът на дървото беше оставен за магазини, ресторанти, за поддържане и зареждане с гориво. Клоните бяха разделени на кейове с частни регистри, приютяващи какво ли не – от яхти с размери почти колкото лайнер до малки каботажни съдове.

Тарпи забеляза, че малко встрани от „Заара Варид“ нещо се движи. Фокусира движещото се петно тъкмо когато Стен и Алекс излязоха от сянката на закотвения на по-горния клон звездолет и небрежно закрачиха към яхтата. Щом ги позна, Тарпи се ухили и натисна алармения зумер, за да предупреди „мускулите“.

Стана от нара и надяна доспехите си. Тръгна към вратата, но спря за миг. Погледна отворените контейнери с храна по пода. Беше предостатъчно, за да са доволни приятелчетата му, докато работата приключи.

Вратата със съскане се отвори и Тарпи излезе.

Алекс набързо огледа още веднъж зоната около кея. Никой. Дори тех не се мяркаше.

– Да влизаме и да свършваме, момче, чисти сме като зъбките на кралицата.

Стен тръгна право към заключващия панел до входа на кораба, отвори го и започна да набира отключващия код, който му беше дала Лиз. Вкара първите три цифри и зачака компютърът да ги провери и да му разреши да продължи със следващата група.

– Приготви се да скочиш, Алекс. Не знаем какво има зад вратата.

Алекс кимна и погледът му отново се плъзна наоколо. Почти преди да забележи „мускула“, тежкопланетянинът усети как собствените му

мускули се стягат и по гърба му полазва мраз.

– Имаме си компания – изсъска той на Стен и бързо отстъпи страни.

Стен се извърна навреме и видя фигурата, която пробяга от единия ъгъл към другия. Двамата с Алекс изчакаха миг, после два, после три, бързо се огледаха, намериха прикритие и извадиха уилигъните от калъфите под туниките си.

– Там! – посочи с глава Алекс.

Стен бавно извърна глава към излезлия сам на прицел Тарпи.

– Нещо да помогна, приятел? – спокойно каза Тарпи и тръгна към тях. Стен забеляза, че небрежността му прикрива професионален ловък полукръг. Не идваше направо към тях, а се движеше странично.

– Горивната цистерна – прошепна Стен на Алекс.

Алекс кимна, забелязал, че Тарпи оставя огромната цистерна с гориво близо до себе си за залягане по корем. Чуха шумоленето на стъпки от заемащите позиция главорези на Тарпи.

– Още няколко плъхчета – тихо каза Алекс. – Колко?

– Четири. Може би пет.

Стен се усмихна насила на приближаващия се противник.

– Как те викат, приятел?

– Тарпи, ако на някой изобщо му пука.

Стен кимна и тъпата усмивка се задържа на лицето му.

– Имаш ли нещо общо с тоя ръждясал варел?

– Сигурно. Тоест, ако имаш работа с него, имам.

– Аха. Ние с моя авер търсим нещо евтинко. Нещо, което можем да шитнем.

Тарпи с ленива усмивка отвърна:

– Става. Трябва само да говориш със собственика. Да вземеш разрешение и така нататък.

– Сега! – изсъска Алекс.

Стен вдигна уилигъна и пусна къс откос към Тарпи, залегна и се превъртя зад купчината корабно желязо. Един куршум изтреща в корпуса зад него; отнякъде се чу болезнен вик.

– Прав бях, момче – извика Алекс от другата страна. – Определено бяха пет плъхчета. Сега са четири.

Тарпи се беше добрал до укритието. Стен заоглежда района за другите.

По плочата под тях се чува стъпки и той погледна надолу в празното между „Заара Варид“ и металното разклонение. Точно под него

имаше някаква голяма и много скъпа яхта. Един от катилите на Тарпи го дебнеше отдолу. Цялата ситуация приличаше на игра на триизмерен шах. Противникът можеше да ти излезе от всяка страна, а също така отгоре и отдолу. Стен даде знак на Алекс. Той държеше левия фланг, а Стен – десния. Първо трябваше да се погрижат за главорезчетата и след това за Тарпи.

Чу силно изтупване и видя как Алекс скочи десет метра надолу към следващия закотвящ гравиклон. Над Стен имаше стълба, водеща към по-горната палуба, полуприкрита от силните ветрове с извит метален заслон. Стен направи две стъпки встрани, за да може да стреля, след което скочи към стълбата и започна да се катери. Адски се надяваше да няма никой на стрелкова позиция. Присвил гръб под въображаемите мерници, той заскача като маймуна нагоре по металните стъпала.

Забеляза задника на първия почти моментално, докато се скриваше зад корпуса на закотвения гравипланер. Мъжът *наистина* се опитваше да заеме позиция. Стен го застреля право в червата.

После продължи нагоре – оглеждаше се за друг и съзнаваше, че вероятно все още играе играта на Тарпи. По тромавото им лазене личеше, че хората на Тарпи са неопитни смотаняци. Ако Стен беше на мястото на Тарпи, щеше да ги използва за параван: пушечно месо за него и Алекс. Това щеше да осигури на Тарпи пълен контрол. *Тогав*а щеше да излезе на открито.

Чу шепот малко по-нагоре и погледна. Тарпи? Едва ли. Изчака стъпките да стихнат. Който и да беше, намираще се до горивна цистерна. Една тръба водеше от цистерната към закотвения съд и Стен едва успя да различи ръбестите контури на робозареждача, наместващ тръбата. Стъпките се изместиха леко встрани и мъжът горе зае позиция.

Пристанищните правила забраняваха присъствието на борда преди зареждане. Стен се прицели внимателно в цистерната – молеше се собственикът на съда, който и да е той, да е спазващ законите гражданин. След което натисна спусъка.

Изригнаха пламъци. Стен направи крачка встрани и скочи надолу към „Заара Варид“. Превъртя се инстинктивно – очакваше ответен изстрел. Щом стъпи на пода, нещо черно и овъглено, и много малко човешко прелетя покрай него без никакъв звук – просто нещо черно, със зяпнала червена дупка на мястото на устата.

Поразтърсен от скока, Стен закрачи по клона към носа на „Заара Варид“. Надникна предпазливо и видя Алекс, който се придвижваше между гъстата плетеница кабели. Алекс го забеляза и вдигна палец.

Беше се погрижил за другите две „плъхчета“. Стен усети сърбеж в дясната си ръка, погледна и видя струйката кръв, процеждаща се по дланта му. Някой го беше пернал по време на боя. Интересно, как не забелязва човек някои неща при повече приток на адреналин. Стен прехвърли уилигъна в другата си ръка и засмука драскотината.

Не преставаше да мисли за Тарпи. Кой знае защо, беше някак сигурен, че продължават да играят играта на професионалиста. Беше убеден, че Тарпи се крие съвсем наблизко и изчаква за съвършения изстрел. Дали не дебнеше Алекс?

И изведнъж Стен забеляза как изражението на приятеля му се променя и почти в същия миг усети, че някой е зад гърба му. Извъртя се рязко, опитвайки се да вдигне уилигъна, но с пълното съзнание, че оръжието е в лявата му ръка. Докато се извърщаше, сви пръстите си и отчаяно се опита да скочи...

Тарпи го беше сгасил. Стен беше точно пред него. Набитият – Алекс – бе на линия. „Съвършен шахматен ход“, помисли Тарпи, докато дърпаше спусъка. Първият изстрел щеше да свали Стен, а след това единственото, което трябваше да направи, бе да продължи да натиска спусъка и дебелакът щеше да падне само миг по-късно.

След това изведнъж усети, че изстива. Усети някакъв отчаяно възвръщаш разума студ, който като че ли започваше от рамото и бързо продължи надолу по тялото. Коленете му се подкосиха и той се помъчи да задържи ума си да не пропадне в пълния мрак.

Погледна надолу и видя, че собствената му пушка лежи до Стен. Нечия ръка беше стиснала оръжието, пръстите ѝ рефлексивно натиснаха спусъка – и пушката стреля.

Тарпи се зачуди *чия* ръка държи пушката. Чу бръмчене на мухи и усети пърхане покрай лицето си. Посегна да прогони мухите. И тогава видя собствената си ръка от лакътя нагоре, от която швиртеше артериална кръв.

„О – помисли Тарпи, докато падаше. – Ама то *моята* ръка държи пушката.“

Стен погледна трупа на Тарпи, сринал се в краката му, сви два пъти пръстите си и ножът се изстреля обратно в канията си под мускулите му. Усети тежките стъпки на Алекс зад себе си и се остави на приятеля си да го вдигне.

Стен го изгледа и каза:

– Беше нацелил и двама ни. Разбра го, нали?

Алекс го стисна леко за рамото и го бутна към борда на „Заара

Варид“.

– Знам, момче. Все някой трябваше да го направи, нали?

Вратата на яхтата се отвори с шумното скърцане на стар ръждясал метал. Стен едва я изчака да се откряне и скочи вътре. Алекс остана да пази.

Изгърбушен корпус, бъркотия от безполезна уреди и провиснали жици, които не водеха доникъде. Стен предпазливо запристъпва през някогашната главна каюта към пилотската кабина. Въпреки че не забеляза никакви капани за тъпаца, бързо съобрази, че никой няма намерение да използва съда по предназначение.

Огледа внимателно входа към пилотския център. Не забеляза нищо опасно. Погледна към отсрещния ъгъл и се опули от удивление.

Някой беше прогорил с лазер целия пулт за управление. На негово място беше поставен огромен компютър. За разлика от всичко останало на борда, той блестеше без нито едно петънце. Пред очите му един малък робот-чистач избръмча и обходи пулта. Избълва тънка струя полимеризираща мъгла, после изсмука всички полепнали пращинки.

Стен пристъпи към пулта. Нямаше представа какво би могло да задейства бомбата. Не, това, което всъщност го безпокоеше, беше кога. Беше готов да се обзаложи, че е включена към нещо като часовников механизъм. Беше логично, ако не по друга причина, то поне за да предотврати злополука, която също така можеше да изтрие компютърните файлове.

Пръстите му пробягаха по клавишите и монитърът светна: САМОЛИЧНОСТ? Стен се поколеба, после направи бързо предположение: ХАКОНЕ. Компютърът затрепка и прие.

Стен въздъхна облекчено. Дотук доб... Пръстите му продължиха да набират без никакво колебание. Винаги имаше шанс липсата на реакция от страна на оператора да се окаже спусъкът. ПРЕГЛЕД НА ФАЙЛОВЕ. Компютърът се зае със задачата си и започна да извлича безкрайна върволица от данни. Отначало Стен не разбра какво вижда, след това осъзна, че е списък на главните съучастници – стотици имена, които се повтаряха, превъртаха се нагоре по екрана и изплуваха отново отдолу. Опитта се да се съсредоточи. Накрая се изписа: КОМИТЕТ ВАРИД. ПОДРОБНОСТИ ЗА.

Стен придвижи курсора нагоре и заглавието замръзна. После набра: ИСКАНЕ ПОДРОБНОСТИ.

Екранът примига два пъти и имената и цифрите започнаха да се изписват. Появи се и още нещо. Седем букви с прекалено голям шрифт,

образуващи дума или име, започнаха тревожно да просветват в десния горен ъгъл на видеомонитора. ДЖЕЙДИС! ДЖЕЙДИС! ДЖЕЙДИС! Отново и отново, продължаваше да се повтаря: ДЖЕЙДИС! ДЖЕЙДИС! ДЖЕЙДИС!

Вътрешностите на Стен се смразиха. Бомбата беше задействана. Явно трябваше да набере ответния код, за да я спре. Нямаше представа откъде да започне. Така че направи най-логичното нещо. Логично, стига животът да не те интересува особено.

Зяпна екрана, съсредоточавайки цялото си внимание върху мъглата от имена, цифри и други подробности.

Засвири предупредителен сигнал. Бомбата щеше да се задейства всеки момент. Но Стен продължаваше да стои замръзнал... поемаше в ума си всичко, което можеше да задържи. Воят заглъхна. Превърна се в несъществуващо, досадно бръмчене в тила му. Той продължаваше да чете.

Чу някакъв странен, ръмжащ звук зад гърба си. После една огромна ръка обгърна тялото му и Стен усети как го надигат от пода. Успя само да види за последен път вихрещите се по екрана данни и разбра, че някой го носи през кораба в бесен бяг.

Щом изхвърчаха през вратата, в лицето му блесна взрив от светлина.

Алекс спря за микросекунда до някакъв товарен контейнер и хвърли Стен във въздуха. Стен усети, че лети нагоре, след това видя връхлиташката срещу лицето му площадка.

Ужасният взрив го оглуши.

Върна се замаян към реалността и кой знае защо, видя Алекс, паднал до него.

Приятелят му бавно се надигна и се изтупа от прахта. В далечината засвириха сирени. Алекс му помогна да се изправи и каза:

– Трябва да си поприказвам с тебе, момче. За тоя твой гаден навик дет' замалко не ни уби.

Глава 40

Теренът около имението на Хаконе приличаше на военна база заради униформените мъже, които товареха оръжие на грависледите и се качваха на тях. Наоколо се трупаха още шейни – като налягали улични псета, но подредени в бойна формация.

Униформените не бяха бивши бойци, тъй като продължаваха да

изпълняват ролята си на имперски военни. Бяха дезертъори от преторианската гвардия, подмамени или убедени да дезертират и използвани от месеци за най-мръсните конспиративни работи.

Бяха облекли с радост отново униформите си и се бяха задействали. След всичките тези години Хаконе трябваше да е доволен – най-после се почваше!

Но както става повечето пъти в живота, се почваше не в подходящия момент. Макар Хайнис и Колинс да мислеха, че всякаква връзка със „Заара Варид“ е прекъсната, една алармена линия беше останала. Когато корабът се взриви, Хаконе го разбра веднага.

Кай Хаконе, който съвсем не беше безумец, се гордееше със способността да преценява ситуацията моментално. „Заара Варид“ заедно с компютърните файлове се беше изпарил. Координаторът на заговора бе разпоредил да се изчака, докато не се получи определен сигнал от „Нормандия“. Но нещата се бяха променили и той нямаше как да се посъветва с координатора, който в този момент се намираще на борда на „Нормандия“.

Така че Хаконе пое отговорността и вкара хората си в действие. В края на краищата смъртта на Императора беше сигурна и най-лошото, което можеше да се случи, бе неговите хора да бъдат задържани на мястото за известно време.

Хаконе се постара да си внуши бодрост – отдавна бе забелязал досадната си склонност да изпада в униние – и заслиза по стъпалата. Бойната му кола се спусна и кацна.

– Знаете маршрута, сержант.

– Адски добре го знам, след всички тези години – отвърна прошареният експреторианец.

Машината излетя. Струпаните грависледи оформиха боен „диамант“ и със съсък се понесоха в небето.

Глава 41

Пилотът погледна екрана, после радара и изпръхтя доволно. Пипна клавишите и кранът на пилотското кресло го люшна назад и встрани от полукръглия пулт и го смъкна на пода. Той разкопча колана и реши, че честта му заслужава малко самоизтъкване. Пръстите му забърсаха един ключ, който превърна главния екран във визуален.

На светлинни години от пулсара имаше ослепителна светлина,

видима и доловима от всички уреди. Таанският пилот чу притесненото мърморене на лордовете, стоящи край него, угаси екрана и се поклони.

– Нашите координати са заповяданите. Имперските кораби са на екрана и срещата ще е в рамките на следващите десет корабни часа.

Лорд Киргиз отвърна на поклона на пилота, после всички лидери на системата Таан се изнизиха от командната зала.

Пулсарът – NG 467H в звездните каталози – беше третата опция, дадена на Императора от таанците за срещата. И единствената, която бе одобрил. Императорът си даваше сметка, че пулсарът осигурява пълна радиотишина и от двете страни. Така че ако нямаше предварително устроена засада – а Империята имаше предостатъчно увереност в превъзходството на имперските сензори, за да елиминира тази възможност – не можеха да го чакат никакви изненади освен това, което евентуално щяха да поискат от него таанските висшестоящи особи.

Освен това Императорът държеше и скрита карта. След като имперската наука беше с една стъпка пред таанците, Императорът разполагаше с една сигурна линия за свързка чак до двореца. И отчаяно се надяваше тази връзка да бъде използвана по време на преговорите. Не от него, а от Стен. Ако Стен успееше да хване за ушите главния конспиратор, причинил неволно смъртта на Алейн, преговорите щяха да протекат много по-гладко.

„Нормандия“ и придружаващите я кораби бяха засекали таанската флота още преди няколко часа чрез една имперска супертайна. Горивото АМ2 не само че се контролираше от Императора, но преди да се продаде, се „кодираше“. Само имперските кораби караха на чисто гориво. Всички останали се движеха с модифицирано АМ2. Имперските разузнавателни кораби можеха да засичат от много светлинни години разстояние съществуването и приблизителната идентичност на всеки неимперски кораб.

На екрана таанските звездолети бълваха зад себе си виолетова мъгла.

Императорът изключи контролния екран в покоите си, погледна Ледо, въздъхна и каза:

– Е, започва се.

Глава 42

– Е, приключи ли, Стенчо? – нежно попита Алекс. Стен се изкашля и се надигна от клозетната чиния. Твърде бързо – вътрешностите му пак се сгърчиха в спазъм и той отново се преви на две.

– Един съвет, момко – продължи Килгър. – Когат' усетиш, че право към теб иде някакво гадно космато нещо, преглъщай бързо, щот' това е собственият ти чеп.

Стен преглътна. Всичко изглеждаше стабилно. Той изпакна устата си, плю в умивалника и изгледа свирепо Килгър.

– Съчувствията ви ще се отбележат, старши сержант. В следващия ви медицински рапорт.

Влезе със залитане в голямото централно помещение на „Синия бхор“ и се свлече в най-близкия стол, понеже всичко наоколо му отново се завъртя.

От другия край на помещението Хайнис го погледна угрижено; както и Рюкор, чието мустакато лице надничаше над ръба на цистерната й.

– Да ти сканират мозъка не е голямо удоволствие. Знам, че няма да искаш. – Алекс наля пиене за Колинс, Хайнис и за себе си и поднесе каната към Рюкор, но тя поклати глава.

– Какво получихме? – попита немощно Стен. Няма и два часа след гръмването на „Заара Варид“ Стен с неохота се бе подложил на мозъчното сканиране на Рюкор.

– Разполагаме с пълен списък – започна Рюкор. – На всички заговорници.

Стен облекчено изпъшка. Хайнис изруга.

– Копеленца. Кой е на върха?

– Вече го знаем – каза Стен. Беше много, много уморен. – Кай Хаконе.

Рюкор изпръхтя под мустаците си. Кой знае защо, беше решила, че пръските солена вода могат да минат за израз на съчувствие.

– Грешиш.

– Скапани римляни! – изръмжа Алекс.

Стен изведнъж се почувства много по-добре – или много по-зле. Вдигна каната и изля наведнъж две-три дози в гърлото си. Стомахът му моментално се разбунтува и за момент Стен съсредоточи ума си само върху задачата да не повърне пак.

Хайнис измърмори нещо и зяпна в много грижливо изрисуваната

си схема на заговора.

– Имаше връзка от кораба пряко към двореца, също както бе отбелязано във файловете ви, лейтенант – продължи Рюкор. – За съжаление краят в двореца не беше информационна връзка, както мислехте. Беше команден входен терминал.

– Рюкор, логическа проверка – каза Стен.

– Готово.

Стен насили ума си да разсъждава трезво.

– Ако Рюкор е права, то нашият „вътрешен човек“ е този, когото трябва да хванем преди да заковем дребните риби.

– Правилно.

– А в момента данните ни са нула. Следователно трябва да спипаме Хаконе и да го изцедим.

– Грешка – отвърна Рюкор. – Има една възможна нишка. Също така, ако Хаконе е близо до върха, не трябва ли да допуснем, че ходът ни срещу него моментално ще накара всички останали да се разбягат, при което онзи най-горе ще си остане в двореца?

– Права си – каза Стен и чак тогава се сети. – Рюкор, коя е тази нишка, по дяволите?

– Компютърът бомба.

– Джейдис – спомни си Стен. Произнесе го по букви, както светеше на екрана на „Заара Варид“.

– Пробвай с ударение на първата сричка – продължи Рюкор. Хайнис, Колинс и Алекс гледаха озадачено... а Стен беше единственият, който знаеше, че Хаконе, когато му бе описвал битката за Сарагоса, бе споменал това име.

Рюкор си позволи удоволствието да се гмурне под водата, докато Стен реагира, но изплува и продължи преди той да успее да обясни.

– Втора точка. Заговорниците са малко прекалено... остроумни – мисля, че това е думата. И много настойчиво са дали значещи имена на всичките си ходове. Трето. По някакъв начин битката за Сарагоса ги свързва.

– Колинс – кресна Стен. – Търси Джейдис. Някакъв си адмирал при Сарагоса. Искам досието му. Всичко. По дяволите, още ли е жив тоя скапаняк? Това ли е копелето, което търсим?

Колинс вече вървеше към най-близкия терминал.

– Внимавай с връзките, сержант – предупреди я тръгналата след нея Хайнис. – Файлът може да е зареден с капани.

Тъй като в момента стомахът му не се бунтуваше прекалено, Стен

реши, че си е заслужил още едно пиене.

Алекс отиде при Рюкор и я погледна с цялото дължимо уважение.

– Моме, кат' не пиеш, не знам с к'во да те почерпя за награда. Може би малко рибка?

Рюкор се надигна, плавниците ѝ се показаха над цистерната, плеснаха надолу и солената вода пръсна из цялата стая. За миг Стен си помисли, че моржката ще се скъса от гърч.

След като вълните затихнаха, Рюкор успя да изпръхти:

– Сержант Килгър! И през всичките тия години мислех, че на вас, хората, ви липсва чувство за хумор. Вие сте добър човек.

– Алекс – възкликна Стен и прегърна сержанта. – Най-последно намерихме някой, който разбира шегите ти. Следващото ти назначение ще бъде като морж.

За жалост лесното решение, на което се надяваше Стен, съвсем не се оказа такова.

Адмирал Роб Джейдис беше много, ама много мъртъв, от собствената си ръка, три години след като бе освободен от имперския съд, след поражението при Сарагоса.

Въпреки свидетелствата, че заповедта на Джейдис за отстъпление е спасила цяла една трета от нахлулите сили, Имперският флот нямаше повече желание от самата Империя да слуша обясненията на един губещ. Въпреки че свидетелствата бяха достатъчни, за да не бъде разжалван, лишен от всички награди и изпратен в наказателен батальон, те не стигаха, за да остане на действителна служба.

Беше използвал пенсионната сума, за да купи малък планетоид в една гранична система и да го обзаведе доста луксозно. След това беше изчезнал. Пощенският кораб, прескачащ до планетоида три пъти годишно, бе намерил тялото шест месеца след като Джейдис бе опрял парадната си сабя в гърдите си и се беше пробол с нея.

Епизодът със Сарагоса беше единствената му черна точка. Беше един от най-младите офицери, стигнал до адмиралски ранг, независимо от служебната експанзия, предизвикана от Войните на Мьолер.

Син на имперски флотски офицер... най-високи оценки... допуснат до служебна академия на най-малката допустима възраст... четвърти по успех в курса... одобрен от комисия и служил на тактически кораби, флотски унищожители, адютант на изтъкнат адмирал, първи помощник на кръстосвач, командир на флотилия унищожители, командна и щабна

школа, военен аташе на три важни дипломатически мисии, командир на нов боен лайнер, а след това – флагмански ранг.

– Момчето е имало късмет до последната минута – прецени Алекс. Стен кимна.

Рюкор *изцъка*. Поради структурата на главата ѝ се получи по-скоро презрително пръхтене, но намерението беше очевидно.

– Разочаровате ме. Махони ме уверяваше, че вие... – Рюкор се канеше да каже „бойците на «Богомолка»“, но се отказа, тъй като не беше сигурна доколко Хайнис и Колинс го знаят – ... сте хора, които не вярват в късмета.

Стен погледна Алекс.

– Нещо пропускаме.

– Май да. Тая ядачка на раци се е сетила нещо. Дай ѝ малко време да се порадва.

Рюкор се наслади на изчакването цяла минута, преди да продължи.

– Кой е препоръчал Джейдис за това фамозно военно училище? Кой е посъветвал еди-кой си адмирал, че от лейтенант Джейдис ще излезе превъзходен адютант? Кой го е сложил да командва флотилия? Кой му е осигурил онези – мисля че ги наричате „тлъсти“ – дипломатически назначения?... Едно лице... и само едно.

Стен прелисти досието на Джейдис и прочете подписите под всички тези блестящи препоръки и предложения.

– О, боже!

Рангът и дори подписът се бяха променяли с годините. Но името беше едно и също. Мик Ледох. Имперският шамбелан, човекът най-близо до Императора!

– И сега вече знаем кой е на върха на целия заговор, нали?

– Но защо Ледох? Какво общо е имал той с Джейдис, по дяволите?

Рюкор плесна с плавника си и включи личния си компютърен терминал. **ЗАПОВЕД: СРАВНИ ЛЕДОХ И ДЖЕЙДИС, ВСИЧКИ КАТЕГОРИИ. ДОКЛАДВАЙ ВСИЧКИ ПРИЛИКИ.**

И компютърът го откри.

В генетичния шаблон...

Царевубийството понякога произтича от много дребни начала – дребни поне за непосредствените участници. Филип Македонски е загинал, защото решил да се занимава със содомия публично, вместо насаме и никой да не му възразява; Чарлз Първи сигурно щял да опази главата

си, ако бил проявил малко повече учтивост към няколко дребни търговци; Троцки можел да бъде не чак толкова хаплив в писанията си; Мао Трети, владетел на Паназиятската империя, сигурно щял да поживее по-дълго, ако не бил предпочел дъщерите на висшите си сановници за леглото. И така нататък.

Намерението на Мик Ледох да убие Вечния император се коренеше в също толкова дребни събития. Първото назначение на Ледох беше като тилов офицер на една отдалечена флотска база.

Базата се намиреше извън дори тогавашните имперски гранични светове. Макар и отвъд края на галактиката, базата бе разположена на една идилична планета, свят на тропически острови, слънце и много лесен живот. Тъй като функцията на базата се изразяваше единствено в това да поддържа патрулни единици, на зачислените към нея офицери бе позволено да вземат със себе си съпругите или съответно съпрузите си.

Тъй като щатният персонал не беше изцяло попълнен, патрулно-поддържащите мисии бяха продължителни. Един кораб можеше да се задържи в далечния космос по няколко месеца, преди да се върне от дежурство. Осигуряваше се компенсация в еквивалентното количество платен отпуск.

Войниците и матросите, назначени на този тропически свят, нямаха кой знае колко работа, освен да зареждат с гориво и да поддържат флотилията сонди. Отегчените мъже и жени могат да измислят удивителни начини да си създадат неприятности. Ледох, красив млад лейтенант, си беше намерил класически начин – да се влюби в жената на старши офицер.

Жената се оказа странна смесица от търсачка на силни усещания, романтичка и реалистка. Два месеца след началото на връзката му, седмица преди мъжът ѝ да се върне от дълъг патрул, тя съобщи на Ледох, че е предпочела да забременее. Докато младият офицер я слушаше зяпнал, му беше изредила и другите си решения: че ще задържи детето; че обича Ледох и винаги ще си спомня за него; че при никакви обстоятелства няма да напусне катерещия се нагоре по стълбата свой съпруг заради някакъв си младши тилови офицер.

Първата истинска любов винаги те разбива. Но тази жена успя още повече да вгорчи спомените на Ледох. Той не я видя повече, но можа да проследи по-нататъшния ѝ живот – както и на сина си.

Съпругът на дамата се скапа още млад и стана поредният алкохолизирал се сондажен каубой. Ледох хранеше надежди, че може би... но тя така и не изостави мъжа си. Най-доброто, което можеше да направи

Ледох, бе да насочва кариерата на сина си. Зарадва се, че още от ранна възраст момчето пожела да последва стъпките на „баща си“, и направи необходимите препоръки.

Когато Роб Джейдис получаваше дипломата си от военната академия, Мик Ледох с гордост наблюдаваше церемонията от мястото си сред публиката. Но не можа да се доближи до Джейдис – дори по-късно, по време на мъжката му кариера.

„Някой ден – обещаваха си той. – Все някой ден ще мога да му обясня.“

Този някой ден, чувстваше той, щеше да е скоро след като Джейдис бъде повишен в адмирал.

Но тогава започнаха Войните на Мьолер и Ледох се оказа въввлечен в организирането и ръководенето на десантите в системата Крайс. Приключи операцията си брилянтно – за разлика от сина си, който бе освободен от командването след Сарагоса.

Ледох протестира срещу решението на комисията, но без полза. В този момент му се искаше да отиде при сина си и да му каже какво ще се случи – че разумът рано или късно ще надделее.

Но не можеше да намери подходящите думи.

Преди да ги намери, синът му умря. Самоубийство.

Две седмици след като чу за смъртта му, Ледох подаде рапорт за оставка, с което хвърли Имперския флот в шок. Тъй като десантите на Крайс бяха едно от малкото светли петна във Войните на Мьолер, това предлагаше отлична възможност за Мик Ледох да бъде повишен в адмиралисимус.

Конспирацията можеше да се избегне още тогава, ако някой бе разбрал за връзките на Ледох с Джейдис. Но Мик Ледох стриктно се придържахше към стария и доста тъп войнишки девиз: „Никога не се обяснявай и никога не се оплаквай“.

Хората, изкарвали повечето си живот в компания, трудно се справят с пенсионерската самота, и в това отношение Ледох не беше по-различен. Оттеглянето от действителна служба само му даде възможност да се изтяга в мързел и да се отдава на мрачни мисли. А унинието го доведе до заключението, че причината за смъртта на сина му, причината за влошаването на нещата, което бе забелязал в Империята след Войните на Мьолер, както и причината за собственото му нещастие е самият Вечен император.

Шестата видеолента на Кай Хаконе, изградена около допускането, че адмирал Роб Джейдис е бил истински герой и изкупителна жертва,

подпали искрата.

Останалото – от използването на мрежата му на старо куче, за да се върне от пенсията си на висш пост в имперския персонал, през привличането на умния полковник Фоли за негов приятел с Хаконе, до изграждането на октоподоподобните връзки на заговора – изглеждаше съвсем логично.

Или щеше да изглежда, ако на някой историк бѐдеше позволено да порови какво се е случило през тази година на Първичен свят.

Но вместо него в една стая на старото селско кръчме седяха двама полицаи, двама войници и един моржоиден психолог, зяпнали в двата дисплея на компютъра: баща и син.

Във век, в който трансплантациите на крайници бяха нещо толкова обичайно, колкото преливането на кръв, и всеки медик трябваше да знае необходимите фактори, за да избегне отхвърлянето, гениите шаблони автоматично се записваха за всеки член на имперската военна машина, също както кръвната група се записваше още от хилядолетия.

Стен най-после стана, угаси екрана, помисли дали да не си сипе малко и с неохота се въздържа.

– Заповеди за групата – обяви той. – Хайнис, искам пълна ударна сила на разположение. Кай Хаконе да бѐде осигурен незабавно. Имперска заповед за арестуване. След като го приберете зад решетките, всички останали конспиратори в списъка на Рюкор да бѐдат спипани и задържани безшумно.

Помълча и добави:

– Сержант Килгър.

– Аз!

– Двамата с теб сме за двореца.

И Стен и Алекс тръгнаха към единствената комуникационна линия с Императора.

Глава 43

Алармената система на Стен трябваше да се задейства още когато двамата с Алекс влязоха на бегом през портите. Но фактът, че двамата преторианци на пост бяха в парадни униформи, вместо в обичайните майmunски костюми, не бе регистриран. Нищо друго не издаваше бунта. По коридорите щѐкаха чиновници, висши сановници си мърмореха по ъглите, всичко в двореца изглеждаше нормално.

Нормално, докато Стен и Алекс не излязоха от асансьора на етаж на личните покои на Императора. Тогава Алекс усети, че нещо не е наред.

– Капитане, къде са ти гурките?

И Стен се върна към реалността. По коридорите трябваше да партурат онези гурки, които Императорът не бе взел на „Нормандия“. Но вместо тях се виждаха само преторианци, всички в пълно бойно гвардейско снаряжение.

Осъзнаването на този факт бе доста закъсняло – от една от нишите изскочиха четирима преторианци с насочени уилигъни.

– Момчета – почна Алекс, – правите малка грешка.

И тогава Кай Хаконе, също в бойна униформа, се появи от офиса на шамбелана, кимна учтиво на двамата и каза:

– Капитан Стен, арестувани сте.

Глава 44

NG 467H представляваше въртоп от ослепителна светлина и виеща интерференция, покриваща двете флотилии, увиснали в бялата сянка на въртящата се неутронна звезда.

„Нормандия“ и таанските бойни единици стояха неподвижни на орбитите си, с разгърналите се в боен строй около тях поддържащи и придружаващи кораби. Тъй като пулсарът елиминираше конвенционалните навигационни методи, корабите маневрираха с помощта на компютърно-вероятностни екрани, на компютри, които обикновено се използваша за навигационно обучение или за симулиране на сражения. Комуникацията между корабите се поддържаеше или от кораб сонда, или от роботизирани пощенски торпеда.

Пилотите, било то таански или имперски, разбира се, бяха добре подготвени за работа само в инструментални условия, но толкова близо до NG 467H повечето инструменти бяха също толкова неизползваеми. Ето защо с помощта на известни (по компютърни проекции) местоположения кръстосвачите обикаляха около издутите корпуси на „Нормандия“ и таанския флагмански кораб, с надеждата, че никой от „Големите гадни скапаняци“ не е променил орбитата си, а унищожителите и сондите извършваха безкрайно-променливи патрули с помощта на централна координатна система, триангулочно ориентирана спрямо трите най-близки звезди, и стискаха палци.

Околността на NG 467H представляваше възможно най-яркият вариант на бялото, докато двата левиатана и техните риби пилоти стояха слепи като на дъното на пропаст.

Пета книга Червената гмеж

Глава 45

Стен лежеше на нара си и прехвърляше програми.

След като ги арестуваха, откараха Алекс при тикнатите в драголика на замъка гурки. За негова първоначална изненада, на Стен му заповядаха само да остане в квартирата си. Но по пътя на логическия анализ той стигна до извода, че ходът изглежда смислен – смислен поне от гледна точка на Хаконе.

Хаконе очевидно разсъждаваше няколко хода напред.

Все пак, тъй като имаше опит с доста държавни преврати, Стен реши, че Хаконе излишно си е навирил носа. Ако *той* беше на мястото на Кай Хаконе, щеше да заповяда Стен, Килгър и гурките да бъдат разстреляни моментално и след това да се погрижи за обясненията.

Бяха го отпратили в квартирата му, както бе заповядано на всеки офицер на имперска служба в двореца, но стаята му беше изрядно изчеткана откъм всякакво оръжие и пред вратата бяха поставени на пост трима експреторианци в пълно въоръжение. Единственото истинско оръжие на Стен оставаше ножът в ръката му.

Стен бе дошъл до някак неприятното заключение, че ще умре много скоро. Вече беше прехвърлил пластовете с карти на замъка в ума си, но най-близката камера с достъп до стенните проходи и тунели се намираще поне на петдесет метра от него.

За прозореца дори и не помисли – прие по презумпция, че Хаконе ще има поне двама бързи и точни стрелци, скрити долу в двора в случай, че той реши да пробва този изход.

„Мисли, Стен! Допусни, колкото и да е тъпо, че можеш да излезеш през вратата, да обездвижиш пазачите и след това да проникнеш в недрата на двореца.

Дотук добре.

След това тръгваш към радиостаята, стаята с единствената връзка с «Нормандия». По-нататък допусни, че разполагаш с време да изпратиш предупреждение до Императора; че радиосъобщението ти стигне до кораба; и че по някаква случайност не е прието от Ледох.

Шибано невъзможно.

Но все пак го допусни, момче. Допусни го. И тогава какво става?

Става това, че тогава Хаконе те убива. След това Императорът се връща (дай Боже), връща си двореца и, стига всичко това да стане, те награждава с медал.“

С много голям медал.

Стен никога не беше държал да получи Галактическия кръст. Особено посмъртно.

На вратата изтропа юмрук и Стен скочи.

– Назад и до стената, точно срещу вратата.

Стен се подчини.

– До стената ли си?

– Да.

– Отварям вратата. Ако не си на пряка видимост, имай предвид, че държа граната.

Вратата се отвори и вътре пристъпи един мъж – Стен вече бе решил, че е главният пазач – с граната в ръка. Други двама пазачи стояха зад него с вдигнати уилигъни.

А най-отзад беше Кай Хаконе.

Стен остана неподвижен. Пазачите влязоха и застанаха от двете му страни, предпазливо, на метър отляво и отдясно. След тях влезе Хаконе и каза:

– Капитан Стен, имам един въпрос.

Стен се ухили – имаше много въпроси.

– Ще ми дадете ли паролата си?

Стен помисли дали да не излъже, но се отказа. Все още го чакаше работа, а оставането му в двореца правеше това малко по-възможно.

– Не.

– Така и предполагам. – Хаконе кимна и в стаята влязоха още четирима гвардейци. – Но все пак бих искал да обсъдя с вас някои неща.

Стен бързо доби впечатлението, че ако Императорът оцелее и се върне, ще му се отвори работа до гуша. Парковете му се изравяха енергично от преторианците и се превръщаха в окопи или установки за ракети земя-въздух. Хаконе като че ли не забелязваше дейността им, докато крачеше до Стен.

Седмина преторианци държаха около Стен формация диамант, с прицелени уилигъни.

Хаконе не ги забелязваше. Като всеки мислител, превърнал се в активист, той беше затънал в импулсивни обяснения.

– Щеше да е по-просто, ако Фаза едно беше успяла.

Стен, колкото импулсивен, толкова и офицер от разузнаването, имаше нужда от повече информация.

– Фаза едно ли, господин Хаконе? Нямам всички парчета от пъзела. Смятахте с бомбата да зашеметите Императора, нали? След това трябва да бъде тикнат в болница „Соуард“, където със случая щеше да се заеме Кнокс. Какво щеше да ви даде това?

– Традиционно Императорът се оттегля от обществения живот след Деня на империята – за почивка. За една-две седмици. През това време щеше да бъде убеден.

– Да изпълнява чии заповеди?

– На Ледох и останалите от нас, които разбираме, че Империята трябва да бъде пренасочена към правилния си курс.

– Но сега ще го убие.

– Необходимостта е суров господар.

Стен примижа наум. *Не беше* възможно Хаконе да разсъждава с подобни клишета.

– Значи той загива. Защо ви трябва да превземате двореца?

– След като Императорът загине и след като държим центъра на всички имперски комуникации, няма да бъде излъчена никаква фалшива информация.

– Например кой всъщност го е направил ли?

Хаконе се усмихна и не си направи труда да отговори.

– Между другото, Хаконе, ако нямате нищо против, кой *все пак* ще бъде изкупителната ви жертва?

– Таанците, разбира се.

– Не мислите ли, че делегатите могат да излязат със своя версия? И че тя ще бъде чута?

– Не и ако те също загинат скоростижно.

Леденото покерско лице на Стен се стопи.

– Говорите за война.

– Точно така, капитане. Щом започне война, кой ще се интересува пост мортем? А Империята има нужда точно от една война, за да стопи мазнината. Това също така ще реши и таанския въпрос.

– Кога ще стане това?

– Нямаме точен срок. С преторианците смятаме да завземем двореца до три дни. Вашето разкритие на „Заара Варид“ ни принуди да се

задвигим преждевременно. Действителното ликвидиране на Императора ще бъде решено от адмирал Ледох.

– Наистина ли мислите, че този ваш комитет, или както там го наричат, *би могъл* да ръководи Империята?

– Защо не? Двадесет ума очевидно са повече от един, нали?

Стен можеше да отговори с очевидното „не“, тъй като всяка хунта се превръща в упражнение по ръгане в гръб, след като всеки водач се опитва да разкара останалите. Но вместо това хвана по друг път.

– Двадесетте ума не знаят тайната на АМ2.

– Капитане, вие наистина ли вярвате на тая лигня?

Лигня, как пък не... Стен беше прекарал достатъчно време с Императора, за да се увери, че той наистина крие асо в ръкава си.

– Няма начин да повярвам, че един човек – един смъртен човек – контролира АМ2. Че отговорът не е някъде из файловете му.

Продължиха разходката. Стен бе потънал в мълчание, в очакване на офертата.

Която скоро дойде.

– Причината, поради която исках да поговоря с вас насаме – най-после продължи Хаконе, – е, че след това... събитие вероятно ще настъпи някакво пренаместване. Вие бихте могли да се окажете полезен.

– За вас лично или на вашия комитет?

– Е, разбира се, за всички нас. Но бих искал да се отчитате на мен.

Стен не си позволи да се усмихне. Хаконе вече мислеше да си осигури хора, които да му пазят гръба. Явно не вярваше в собствените си теории.

– И каква ще е новата ми работна характеристика?

– Ще ви се позволи да останете на сегашния си пост. Но аз – тоест ние – може да ви възлагаме специални задачи в областта на разузнаването.

– Забравяте, че съм положил клетва. На Императора.

– Ако Императорът вече не съществува, тази клетва ще бъде ли валидна?

– А ако откажа?

Хаконе започна да се усмихва, след което погледна втренчено Стен.

– Лъжете ли ме, капитане?

– Естествено.

Усмивката на Хаконе стана малко по-различна и той даде знак на гвардейците.

– Вие сте предпазлив човек, капитане. Да оставим засега нещата

каквито са. Оставете под домашен арест в стаята си, докато не ви се нареди друго. След кончината на Императора може би ще подновим тази беседа.

Стен се поклонил учтиво, след което тръгна с охраната към квартирата си. В момента Хаконе не го интересува; беше измислил как да се измъкне от ареста си – при това по начин, който му даваше почти десет процента шанс да оцелее в касапницата, която щеше да последва.

Този шанс бе по-добър от обичайния за „Богомолка“.

Глава 46

Лорд Киргиз пренебрегна недоволното ръмжене на съпътстващите го таански лордове, намести се в аварийния стол с гола рамка на лихтера и закопча коланите. След краткото му кимване на пилотите лихтерът се отдели от херметичния люк, свързващ го с бойния кораб на Таан, и пое в дъга към „Нормандия“.

Киргиз проявяваше стоицизъм не толкова на човек, достоен да ръководи войнствените таанци, колкото на човек с по-сериозни грижи от унижението да го возят на войскови транспорт. Преди всичко, по-малко от една трета от Таанския съвет се бе съгласила за върховната среща, а онези, които го изоставиха, бяха най-непреклонната, антиимперски настроена фракция таански владетели.

Контролът на Киргиз над Таанския съвет беше рехав, основаваше се на трудно постигнато споразумение между мнозинството от различните таански фракции. Киргиз си даваше сметка, че в негово отсъствие управляващият съвет много лесно може да промени цялата структура.

Още по-тежки бяха исканията, които му бе наложено да постави в този първи ден на преговорите. Някои от тях бяха направо невъзможни за договаряне, условия, за които Киргиз знаеше от десетилетния си опит като дипломат и човек на властта, че Императорът никога не би могъл да приеме.

Всъщност, ако той беше Императорът, щеше да помисли дали да не прекрати срещата веднага щом чуе въпросните искания.

Той горещо се помоли на боговете, в които не вярваше, дано Императорът да се окаже завършеният политик, какъвто трябваше да е, и да осъзнае, че исканията не са нищо повече от евтина проява на инат от страна на таанските селяци и селяшкия манталитет на управляващите ги владетели. Защото ако преговорите се провалеха, Киргиз не виждаше

друга възможност освен война между световите на Таан и Империята.

Никой компютър, до който бе прибягвал, не можеше да предскаже изхода от такава война, но всички показваха едно и също: разгромени или победители, световите на Таан щяха да затънат в икономически крах след края на тази война.

Тъй като Киргиз беше таанец, при това таански воин и на всичко отгоре – таански лорд, той и не помисляше за другия резултат от едно проваляне на преговорите – сигурното му осъждане за измяна и екзекуция в случай, че се върнеше без договор.

Глава 47

Ако оцелееше след опита си да избяга, което беше твърде невероятно, Стен си отбеляза да сложи цената за подмяната на минихолопроцесора си на разплащателната сметка на някой друг. Защото машинката хоби на Стен щеше да се съсипе толкова сигурно, колкото сигурна беше скорошната му жалка смърт.

Холопроцесорът бе предназначен да създава илюзията за дребни – не повече от шейсет сантиметра – фигурки, машини или диорами.

Като ругаеше наум некадърността в електрониката, Стен замени всички бушони на холопроцесора с жици, измъкнати от самобръсначката, и изключи предпазната платка. Беше претърсил паметта на холопроцесора за някое по-екзотично зверче, което да използва, а после се изсмя и въведе описанието и поведението на чудесните гуриони, които наскоро бяха срещнали двамата с Алекс.

След като приключи, изтика минипроцесора на средата на стаята и нагласи дистанционното под стъпалото си.

Набързо премисли няколко по-евтини лъжи. Болен? Никой не беше чак толкова тъп, дори един преторианец. Гладен? Още по-лошо. След което го осени вдъхновение. Хвърли една видеолента по вратата, за да произведе необходимия шум.

– Какво има? – последва подозрителният глас на пазача.

– Вече съм готов.

– За какво, по дяволите?

Стен вкара в гласа си лека нотка на объркване.

– За господин Хаконе.

– Нямаме такава заповед.

– Хаконе ми каза да го потърся, щом съм готов.

– Не ни е казал такова нещо.

Стен остави тишината да поработи за него.

– Освен това се разпореда никой да не го търси до следваща заповед – каза пазачът.

– Кай Хаконе – отвърна Стен – е в имперския комбункер. Мисля, че ще иска да говори с мен.

Всеки сержант може да избудалка един кашик, също както всеки капитан може да избудалка един сержант. Или поне така стояха нещата, когато Стен служеше в казармата. Надяваше се да не са се променили особено.

– Ще трябва да проверя при сержанта на гвардията – отвърна разколебаният глас.

– Твоя работа. Господин Хаконе ми каза, че не иска никой да разбере.

Последва едва доловимо мърморене, което обзетият от надежда ум на Стен преведе като дискусия, състояща се от „да бе, Хаконе ги прави такива работи, никой да не разбере нищо, к'во пък толкова, ако просто го заведем в комцентъра“. И след това по-висок глас:

– До стената ли си?

Стен вдигна ръцете си. Наистина стоеше до отсрещната стена, явно невъоръжен. Пазачът го изгледа през наскоро пробитата шпионка и отвори вратата. Влезе с двамата си подчинени и изведнъж двуметровият образ на гуриона се надигна от холопроцесора пред тях.

Реакцията на пазачите бе моментална – те вдигнаха оръжията, изгърмяха и лъчите пометоха тавана.

Реакцията на Стен беше също толкова бърза: той се претърколи по пода, скочи над холопроцесора и ножът му се заби в гърдите на първия пазач.

Стен използва инерцията на гвардееца, за да се спре, и ножът се измъкна рязко, пръскайки кръв през бързо загасващия гурион. Лявата му, стисната в юмрук ръка, замахна над оръжието на втория пазач, право към слепоочието му, докато дясната забиваше ножа в – и през – гвардеец номер три. Хрущял и кост изпращяха и се смляха в черепа на гвардеец номер две, а Стен – още преди трите трупа да се свлекат на пода – вече беше на крака.

Без да губи време за самопоздравления, Стен безшумно затича по коридора към катакомбите на двореца.

Килгър също пробваше някои ходове.

– Скапани римляни! – реवेशе той. – Мамка ви го е правила с овни! С пръчове! С псета! Скапани Кембъли! – От страна на стражите пред килията не последва никаква реакция.

Той се дръпна от прозорчето и погледна извинително сто и двацетимата гурки, които споделяха арестантската килия с него.

– Не става.

Планът на Килгър, по липса на по-слаба дума, беше по някакъв начин да ядоса пазачите достатъчно, за да влязат в килията да трошат ръце, крака и глави. Алекс се надяваше, че въпреки оръжията той и сто и двацетимата яки кафяви мъже ще успеят някак да пробият.

Старши халвидар Лалбахадур Тапа се беше облегал на стената до него.

– На гуркали – предложи му той съчувствено – можеш да пробваш за пичите косми.

Алекс се изсмя.

– Е, това ще е най-тъпата обида, дето съм чувал от години.

– По ли е тъпа, старши сержант, от това да наречеш някого Кембъл... каквото и да значи това?

Най-неочаквано един сектор от привидно стабилната каменна стена се отвори с плъзгане и Стен се подаде от дупката и нехайно каза:

– Старши сержант, стига вече сте крещели. Ако обичате, спрете ругатните и ме последвайте.

– Към оръжейната – продължи Стен, докато гурките се съвземаха от сливането си и се тъпчеха в тесния тунел. – Три етажа нагоре и по коридора.

– Май ти дължа една бира – каза Алекс, докато чакаше гурките да се източат.

Стен го погледна разбиращо, пусна го последен и затвори прохода.

Глава 48

След години Стен и Алекс щяха да си имат чудесна тема за размисъл. Можеха да разберат защо Императорът е построил Аръндел. Можеха също така да разберат защо един мъж, който вярва в романтиката, е поискал замъкът му да има тайни проходи.

Проблемът беше в някои от тези проходи. И за двамата бе съвсем логично да има скрити стълби от императорските покои, които

свършват в други спални. Стен дори беше в състояние да разбере защо Императорът е пожелал да има тунел, осигуряващ таен изход от килиите на затвора най-долу.

Това, което никога нямаше да могат да си обяснят достатъчно удовлетворително, бе защо някои от тунелите се отварят в главните коридори.

Някои от замесените в бунта бивши преторианци също можеха да се чудят, ако бяха оживели. Повечето не успяха.

Докато някой преторианец се разхождаше спокойно по някой празен коридор, изведнъж стената безшумно се отваряше и някой дребен усмихнат мъж замахваше с нож, който приличаше на кръстоска между мачете и къса сабя.

Преторианците бяха само малко повече от хиляда срещу цели сто и двайсет промъкващи се през стените гурки. Битката беше съвсем неравна.

Възвръщането на двореца вървеше бързо, безшумно и много, много кърваво. Стен разгръщаше бойците си в бавен кръг, затварящ имперските покои, комуникационния център и бункера с комвръзката към Императора.

Бронираната врата към комоцентъра беше запечатана, което не представляваше потенциален проблем за разгърнатото пред нея гуркско отделение. Един наик вече бе вдигнал бункеротрошач, за да стреля в пантите на вратата. Стен го срита и изръмжа на гуркали:

– Якско мъдо! Знаеш ли какво ще стане, ако пуснеш тая ракета по коридора?

Наикът като че ли не се притесни особено. Килгър вече лепеше пластичния заряд от взривопакета, който си беше взел от оръжейната.

– Я сега се лепнете по стените на коридора – измърмори той и дръпна детонатора.

Зарядът гръмна, гурките, с извадени кукри, скочиха през дупката, но не намериха нищо за клане. Преторианците вътре бяха станали на пихтия, размазана по отсрещната стена на помещението. С кукри в ръката, Стен изтича напред, скочи и изби с ритник тънката врата, водеща към самата комстая. Претърколи се и се озова приклеknал пред купчина разбита машинария и оплетени като спагети проводници.

И пред Кай Хаконе, който стоеше в една ниша встрани от вратата с миниуилигън, насочен към него.

– Позакъсняхте, капитане. – Хаконе махна със свободната си ръка, без очите му и дулото на оръжието да се откъсват от Стен. – Вие

държите двореца, но ние държим Императора. Комвръзката е унищожена. Докато се възстанови... – И Хаконе направи театрален жест. Погледът му за миг се измести встрани, докато оглеждаше съучастниците на Стен... достатъчно дълго, за да може Стен да награби края на един откъснат проводник и да го хвърли в лицето на Хаконе.

Хаконе се изпържи и в конвулсиите си изгърва улигъна, чийто заряд изсвистя безвредно встрани. Плътта му почерня, после токопрекъсвачите задействаха и тялото рухна. Стен остана сам в разрушената комстая.

– Май едничката надежда за нашия Император е ако ние, рожбички, се поразмърдаме – изфъфли Алекс.

Глава 49

– И последно, опечалената страна тържествено призовава Негово императорско величество публично да прояви своето историческо чувство за справедливост и дълбоки чувства към личната трагедия, като признае героичната и трагична смърт на Годфри Алейн. Алейн беше човек, уважаван от...

Адмирал Ледох бръмчеше монотонно – препрочиташе за пореден път исканията на Таан. Публиката му включваше двама много отегчени мъже: Вечния император и Танз Суламора. Суламора се бореше с непреодолимата дрямка и правеше всичко, което му бе по силите, за да слуша внимателно. Не преставаше да наблюдава Императора за някакъв израз на чувства. Задачата беше неизпълнима. Лицето на Вечния император беше кораво като камък.

– ... и в договорен срок Императорът ще прочете, или ще е прочел, взаимно договорено послание до своите поданици, чиито основни точки следва да включват...

– Достатъчно – прекъсна го Императорът. – *Скапано* достатъчно. Разбрах какво целят. Сега да видим какъв е нашият отговор.

Адмирал Ледох повдигна вежда.

– Тъкмо се канех да предложа, ако сме съгласни, че сме напълно запознати с техните искания, да ги дадем за анализ от дипломатическия компютър.

Императорът се изсмя.

– Ледох, започваш да дрънкаш като проклет таанец. – Вдигна чайника от масата и напълни три чаши. – Колкото до дипломатическия

компютър, зарежи го. Мога да анализирам по-бързо и по-точно. Правя го повече столетия, отколкото звезди имам.

– Очаквах да кажете точно това, сър. И се надявам, че няма да ме помислите за нескромен, ако изтъкна, че имам зад гърба си много години опит с тези хора.

– Точно затова те взех с нас. На теб вярват повече, отколкото на който и да е друг नेताанец.

Суламора се усмихна.

– Не е доверие, сър. От тяхна страна си е чиста алчност. В края на краищата аз съм единственият, когото сте упълномощили да търгува с тях.

– Точно затова ти си асоето в ръкава ми – каза Императорът. – Защо то ти ще бъдеш моята стръв.

Суламора нямаше и най-смътна представа какво иска да каже Императорът, но усети в думите му похвала и я прие с почителна усмивка.

– Е – каза Императорът, – сега да преведем всичко това на проста реч. Те имат пет основни искания и аз съм убеден, че всички подлежат на договаряне. Да започнем с първото. Искат моя имперски договор за администриране на Граничните светове. Превод: искат за подарък всички онези системи.

– Вие, разбира се, ще откажете, сър – изсумтя Суламора.

– В известен смисъл, но не съвсем.

Суламора понечи да възрази, но Императорът вдигна ръка. И забеляза, че Ледох изглежда странно незаинтересован.

– Да резюмирам останалото, а после ще ви кажа как вероятно бихме могли да го отиграем. Второ искане: свободна имиграция. Моето възражение: могат да задръстят системата с техните си хора. Това е двойна отстъпка. Трето: безусловна амнистия за хората на Годфри Алейн. Без проблем. Дава се. Винаги мога да ги спипам по-късно. Четвърто – и тук е поредният шибан проблем – искат да основат свободно пристанище в Граничните светове.

– Това предлага много търговски възможности – каза Суламора.

– Да. Но също така означава, че аз трябва да увелича квотата им за АМ2. Което значи, че могат да го трупат на склад и в бъдеще да ме накарат да съжалявам.

– И накрая – добави Императорът – искат публично да се извиня за смъртта на Годфри Алейн.

Ледох вдигна глава, погледна Императора с горчива усмивка и каза:

– Вие никога не се извинявате, нали, сър?

– Адски вярно. Почна ли да се извинявам, все едно че съм почнал да си търся заместника. Последния път, когато признах, че съм сбъркал, ми струваше половин трезор.

– Твърдо не, сър – предложи Суламора. – Честно казано, аз не виждам нито един пункт, който можем да приемем. Гласувам да ги пратим да си прибират багажа.

– На пръв поглед бих се съгласил с теб, Танз. Но нека да изредя предложенията си и ще видим какво мислиш ти.

Суламора изведнъж се заинтересува. Вече надушваше печалбата.

– Като начало, премествам техния последен пункт като мой първи.

– Имате предвид извинението? – Суламора беше слисан.

– Да. Само че го правя по следния начин. Предлагам да построим мемориал на Годфри Алейн. В памет на неговата смърт и на още многото жертви, дадени и от двете страни в цялата тази глупост. Вместо извинение им изтъквам, че всички обичащи мира хора са отговорни за тази продължаваща трагедия. За да напудрим кекса, финансирам цялото това начинание. Построявам мемориален град на таанския столичен свят. Един вид имперски търговски център.

Суламора се ухили кръвожадно.

– С други думи, разполагате свой гарнизон на родната им планета.

Вечният император се изсмя гръмко.

– Браво! И не само това. Шибано държа всеки мъж и жена в него да са от моите елитни части.

– Чудесно! И доколкото познавам таанците, те ще глътнат всичко това – каза Суламора.

– После, вместо да им позволя да администрират Граничните светове, им предлагам мироподдържаща сила. С личен състав петдесет на петдесет.

Суламора поклати глава.

– Не бързай толкова. Оставям на тях да назначат командващия.

Суламора помисли.

– Но това е все едно да им ги предадете.

– Така ще изглежда. Само че, след като аз осигурявам корабите, а тези кораби ще се командват от мои хора, тяхното шефче ще е съвсем безпомощно, щом се стигне до каквото и да било действие. И за да вдигна мизата, удвоявам основното възнаграждение на моите бойци.

Това особено се хареса на Суламора.

– Което значи, че в сравнение с таанците нашите ще са относително

богати. И означава също така, че ще подроните духа на обикновените таански войници.

Отбеляза си наум да пробва същата тактика на някой от по-трудните търговски пунктове, поддържани от неговата корпорация.

Вечният император продължи:

– Свободна имиграция – чудесно. И открит космодрум. Ще се съглася. С условието, че аз назначавам шефа му.

– Ще трябва да го приемат – каза Суламора. – След като вие позволявате те да избират шефа на мироопазващата сила. Но кого ще предложите?

– Теб – каза Императорът.

Това вече разби Суламора. Печалбите, които надуваше, скачаха до небесата.

– Защо мен?

– Ти ги разбираш, но си верен на мен. Следователно държа под пълен контрол запасите с АМ2. Чрез теб, разбира се.

– Разбира се. – Суламора беше достатъчно умен, за да се издъни точно с енергийните доставки.

– Накрая – каза Императорът, – имам едно много великодушно предложение. Наистина ще прозвучи така, когато дипломатическите тъпаци започнат да го разнищват. Основният проблем на Таан, освен че са си чисти фашистки скапаняци, е, че са подложени на натиск от пренаселеност. Точно затова си чукаме главите в Граничните светове.

Суламора кимна.

– Следователно, за да смъкнем напрежението, се съгласявам да финансирам една проучвателна сила. Ще подплатя с кредити цялото това нещо и ще осигуря кораби и екипажи.

Дори смълчалият се шамбелан този път се обади:

– Но каква полза...

– На корабите ще бъде наредено да проучват встрани от Граничните светове. Ако намерим нещо...

Ако започнеше нова експанзия, таанците щяха да поемат по другия път и заселническият поток към други звездни системи щеше да обезкърви отчасти напрежението на собствената им военизирана култура.

– Е? – Вечният император се отпусна в креслото си, за да чуе коментарите на двамата си ключови съветници.

– На мен ми се струва чудесно – бързо отговори шамбеланът.

Суламора обаче помисли дълго. После бавно кимна.

– Би трябвало да стане.

– Адски се надявам – каза Вечният император. – Защото ако не стане...

Лампата до люка замига.

Ледох се намръщи недоволно и пипна ключа за връзка.

– Свързочен офицер, сър.

– Това заседание не трябваше да се...

– Адмирале – каза Императорът, – може да е онова, което очаквам.

Ледох отвори вратата.

Дежурният комофицер не знаеше дали да отдаде чест, или да се поклони на Императора, поради което се изложи глупаво – направи нещо средно между двете.

Императорът не забеляза – надяваше се, че сигналът е от Стен, че му съобщава, че е заковал конспираторите, изпекъл ги е и е готов за предаването им на таанците.

– Тъ... сър – каза офицерът и реши за по-лесно да предаде съобщението на адмирал Ледох. – Този сигнал не е от източника, който очаквахме. Сигнал за бедствие. Нашият сателит го е уловил случайно.

Ледох изруга и взе разпечатката.

– Дай да го видя – каза Императорът и Ледох му подаде листа.

Според радиосигнала търговският кораб „Монтелелло“ се намираше в окаяно положение; брой светлинни години, изчислено спрямо радиопулсара NG 467H. Взрив на гориво на борда, всички офицери ранени, повечето членове на екипажа изгорели, молба за незабавна помощ от всеки приемащ кораб.

– Смотаняци! – каза Императорът. – Некадърници. Опитали са някоя икономична инерционна орбита и не могат да намерят изхода в килер със запалена факла.

– Ваше величество – намеси се Суламора. – В момента стават много по-важни неща от няколкото изгорели космически безделници.

Императорът вероятно щеше да вземе същото решение. Но типично за него, Суламора го изрази погрешно и Императорът за миг се върна над хиляда години назад, когато той самият не беше много повече от „космически безделник“.

– Лейтенант – обърна се той към комофицера. – Предайте това съобщение на командващия. Предайте му заповедта ми да изпрати незабавно един разрушител.

Този път лейтенантът само отдаде чест и бързо се изниза от каютата с височайшата особа.

Императорът се върна към въпроса.

– Сега, адмирале, ще бъдете ли така добър да вложите всички тези наши разумни идеи в подходящия дипломатически дракх, за да не помисли лорд Киргиз, че сме кретени?

Глава 50

– Благодаря, господин Дженкинс. Имам курса.

„Как да го нямам, по дяволите – помисли командир Лавоне, след като вахтеният му офицер отдаде чест и отстъпи. – Нали тая въшлива игрална машина, която ни помага да стоим настрана от ГГС-тата, ми казва какво да правя.“

Отново провери компютърно-вероятностния екран, който определяше курса.

– Нав-координата занулена?

– Занулена, сър – отвърна дежурният му офицер.

– От нула... курс ляво трийсет и пет градуса, долу четиринайсет градуса.

– Курс ляво трийсет и пет, долу четиринайсет.

– Вторичен двигател... четвърт скорост.

– Вторичен на четвърт скорост.

Лавоне стисна палци и се помоли дано в следващите няколко секунди да не стане нещо необичайно, например да се сблъскат с друг кръстосвач.

– Включете двигател.

– Двигател включен.

Имперският унищожител „Сан Яцинто“ тихо забръмча и излезе встрани от струпаната флота. Лавоне изчака да изтекат трийсет секунди.

– Усили вторичен двигател на половин скорост.

– Вторичен двигател на половин скорост – отзова се монотонно навигаторът.

– Господин Колинс... засечете! Пет минути до главен двигател.

– Пет минути до главен двигател, капитане, отброява се.

Пет минути даваха на шкипера на „Сан Яцинто“ време за размисъл. Той помисли дали да не дремне в командното кресло, но се стегна. „Всички нещо сме се отпуснали“ – напомни си той.

При нормални обстоятелства командир Лавоне щеше да си изгризе ноктите от яд, когато получи задачата. Беше изкарал доста години в изтегляне на товарни бракми, за да го зарадва поредната спасителна

операция. Ако питаха него, всички търговски фрайтери трябваше да са под военен контрол. Лавоне изобщо не беше фашист – просто беше виждал прекалено много товарни кораби, допуснати да пътуват в далечния космос с остарели или просто несъществуващи системи за безопасност, аварийна система на червената линия и офицери, некадърни да управляват дори гравислед.

Но тази задача щеше да осигури на командира и на екипажа на „Сан Яцинто“ нещо за правене.

Командир Лавоне беше вкиснат. Първоначално корабът му беше изтеглен от базата и им бе заповядано да срещнат и придружат един лайнер по направлението му.

Лавоне се бе почувствал много горд. Някой „там горе“ бе преценил, че „Сан Яцинто“ е толкова добър кораб, колкото добър се знаеше, че е командирът и екипажът му. В първите няколко мига на самодоволство Лавоне реши, че и цялата тази операция, с каквото и да е свързана, най-вероятно ще изглежда много добре в кадровото му досие, когато дойде време за повишението му.

Приказките на кораба се развихриха, щом стигнаха в района на NG 467N – и стигнаха до своя пик, когато бяха идентифицирани таанските кораби. Лавоне реши, че той и екипажът му участват в нещо ужасно значимо и сигурно историческо. Въпросът беше какво? Дори си се представи като белокос стар адмирал, който потупва дебелиите си мемоари и казва: „Е, и тогава бях допуснат да участвам в съдбовното за Империята (какво ли е то?) край една далечна звезда, където то се случи (никой не ми каза къде е).“

Положението се влошаваше още повече от излъчването от NG 467N. Тъй като всички видеоканали и комекрани бяха изключени, моряците се чувстваха повече от всякога като сардини в консерва.

Заповедите от командира на ескадрата пристигаха в съобщителните торпеда, но не помагаша с нищо – патрул от тая точка до оная точка, после се връщате точно на орбитата.

Свещено право на всеки моряк е да се изпикае и да измрънка, но не и в ушите на дивизионния си командир. Моряците тръгнаха да пускат рапорти. Няколко двойки помолиха за разрешение да се прехвърлят на общата палуба – скъсваха дълготрайните си отношения. Най-довереният боцман на Лавоне, разорил се съвсем наскоро, докато „Сан Яцинто“ стоеше на котва в едно свободно пристанище, бе понижен в звание, след като модифицира един водопречиствател, за да произведе нещо, което, след като се изпиеше, удряше човек със силата на гориво AM2.

На борда на „Сан Яцинто“ съвсем не цареше щастие и затова Лавоне беше благодарен, когато получи заповедта да се откъсне от флотилията, да действа независимо и да спаси претърпелия бедствие „Монтебелло“.

– Четири минути, трийсет секунди.

– На петнайсет ми подайте секунди – нареди Лавоне.

– Слушам, сър, на петнайсет. Петнайсет... цел! Дванайсет... единайсет... десет... девет... осем... седем... шест...

– На сигнал включете главен двигател.

– Двигател в готовност.

– Две... едно...

– Цел!

И „Сан Яцинто“ блесна, щом двигателят АМ2 отпрати кораба на орбитата, която щеше да го прехвърли в дъга много близо над пулсара, към най-близката точка на пресичане с „Монтебелло“.

– Ох, момче – въздъхна Алекс. – Т'ва сега ми напомни за един от предците ми.

Макар външно да приличаше на раздрънкана търговска гемия, минала през повече собственици, отколкото наематели за пет-шест месеца, корабът всъщност беше истински разузнавателен кораб на „Богомолка“, клас с толкова тяга, колкото всеки имперски унищожител, и с далеч по-добра електроника. В добавка към четиричленния му екипаж, в него се бяха напъхали Стен, Алекс и четиридесет гурки.

Преди да натисне паник-бутона, който да предупреди флотилията, Стен беше пусал няколко дистанционни сателита извън NG 467H, които, надяваше се, щяха да донесат за пламъка от двигателя на всеки кораб, поел в неговата посока. След това щеше да изпрати сигнала за бедствие – знаеше, че спътникът, предназначен първоначално да поддържа стегнатия лъч от самия дворец, ще реагира и ще се свърже със самата флотилия, въпреки че корабите се намираха в зоната на интерференция на NG 467H.

– Старши сержант Йети, не знаех, че сте в течение кои точно са били предците ви – подхвърли с привидна невинност наик Гунджу Лама.

Килгър го изгледа презрително.

– От някой офицер щях да преглътна тоя дракх, но не и от едно редице, което трябва да се върне в Катманду да му оскубят пичите косми.
– И продължи: – Та бях започнал, капитане. Един от моите предци

отишъл за лептата и...

– Какво, по дяволите, е лепта? – попита Стен. От дистанционните му нямаше сигнали, затова трябваше да убият времето си с нещо. Слушането на поредната абсурдна история на Килгър беше толкова подходящо занимание за тази цел, колкото всяко друго.

– Един малък плод, с форма на ананас. С'а не ме прекъсвай, момко. Значи, трябвало моят предтеча да се види с един шарлатанин, да му подпише, че не може да си практикува занаята. И значи докторът поглежда прадядо ми Алекс Силкърк Килгър и се калайдисва. „Момче – вика му, – липсват ти части.“ И моят прадядо вика: „Аха“. „Що нямаш трансплантанти?“ – вика докторът. „Не беше възможно – обяснява Силкърк. – Щот' доскоро, разбираш ли, бях пират.“ Докторът решава, че има логика, и продължава с прегледа. И като свършва, вика: „Сър, здрав сте като Макдоналд“. „Без липсващите части.“ И значи Силкърк му обяснява: „Видиш ли го тоя липсващ крак? С щипалката? Взимах на бордаж една яхта и люкът ме заклеши“. А медикът го слуша шашнат. „Тая кука – продължава Силкърк – ми е от един лазербласт. Отпра ми лапата, без капка кръв да капне.“ „А окото?“ – пита го докторът. Силкърк се пипа по кръпката и вика: „Окото ли? То е от една курешка на гларус“. „Курешка на гларус?“ „Аха. Бях на вахта, гледах нагоре един кран и гларусът ми се изсра в окото.“ „Но как може от една курешка...“ „Докторе, щот' тая кука тогаз ми беше само от два дни.“

Стен потърси подходяща реакция и я намери бързо.

– Скапани римляни!

След което отново насочи вниманието си към предупредителните екрани.

„Сан Яцинто“, който се придържаше откъм слънцето спрямо пропадащата гемия, изравни орбитата си с преобръщащия се в празното пространство кораб и се приближи. След това един офицер доброволец, с визьор, включен на максимална непрозрачност, пренесе кабела до един от прикачващите блокове на „Монтебелло“. След това долната лебедка на унищожителя придърпа двата кораба един към друг.

Лавоне беше предположил, че въпреки имперските конструкторски наредби люковите системи на „Монтебелло“ няма да съвпадат с неговите, затова беше приготвил тръбата-хармоника. Тя се изду и се разтегна, намести се и залепна херметично към входния люк на „Монтебелло“.

Лавоне, офицер който държеше на принципа „командирът води на

първата линия“, беше облякъл скафандъра и чакаше пред люка на „Сан Яцинто“. Зад него в скафандри стояха два̀сет души. Люкът, един проход и една каюта бяха пригодени за очакваните обгорели членове на екипажа на „Монтебелло“.

– Всички, затворете скафандрите – нареди той и всички шракнаха лицевите предпазители.

– Отворете външния люк.

– Външният люк се отваря, сър.

Въздухът от люковата камера извистя към тръбата и атмосферното налягане се изравни. Лавоне хвана кабела, минаващ през центъра на тръбата, и прихващайки се с ръце, се приближи до люка на „Монтебелло“.

Отвори го, след което заедно с главния медицински офицер пристъпиха вътре. Лавоне набра аварийния код, позволяващ двете люкови врати да се отворят едновременно, и изчака налягането отново да се изравни. Беше готов почти за всичко – нулева атмосфера с пръснали се човешки тела; овъглени мъже и жени, бъркотия, хаос. *Почти* за всичко.

Това, което видя, бяха трима мъже. Всички носеха имперски униформи. Слабият мъж отпред имаше отличителни знаци на капитан в Имперската гвардия. И тримата държаха уилигъни, насочени в гърдите му.

Лавоне зяпна, но преди да успее да се съвземе, капитанът заяви:

– Имперска служба, командир. Поемам командването на кораба ви!

Глава 51

Заседателната зала бѳкаше от дипломати. Беше тѳпкана с таански контингент и имперски адютанти. В най-отдалечения ѳгъл се беше свил самият Император и разговаряше с лорд Киргиз и Танз Суламора. Подчинените от двете страни стояха в очакване на последната дума. Дали щеше да има споразумение, или предстоеше война?

Ако членовете на таанската делегация можеха да надзърнат в главата на Императора, когато пристигнаха за финалната среща, нямаше да има никакви въпроси, Всички, от най-низшия таански лорд до самия лорд Киргиз, бяха облечени в официална униформа – смарагдовозелени плащове, червени куртки и зелени панталони. Куртките бяха отрупани с разноцветни лентички и десетки подрѳнкващи медали.

Вечният император прикри усмивката си – хората обличат най-хубавите си дрехи за прием, не за обявяване на война. Той самият беше

облечен в най-простата си униформа: светлосиво. И носеше само едно украшение – малко златно копче с буквите AM2 на фона на фигурата на атомния строеж. Вечният император веднъж бе изтъкнал пред Махони, че най-добрият начин да изпъкнеш сред тъпла със златни ширити е като се появиш в просто облекло. „Когато си върховният шеф – беше отбелязал, – не е нужно да го изтъкваш.“

Императорът стана и протегна ръка на Киргиз.

– Значи се споразумяхме?

Лорд Киргиз се помъчи да запази на лицето си маската на достойнство. Но не можа да прикрие победоносната си усмивка.

– Споразумяхме се.

– Тогава да оставим подробностите за нашите сътрудници – каза Императорът. – Можем да сложим подписите си на взаимно уговорена дата. А сега, позволих си волността да предвидя нашето мирно разрешение на доскорошните ни затруднения. Господа, дами. Позволете да ви покана на скромна благодарствена вечеря.

Той махна с ръка и огромните врати зад гърба му се разтвориха със съсък. Таанците се облещиха при вида на храните и питиетата в залата зад Императора. Чува се радостни възгласи, много смях – и Вечният император поведе гостите си в банкетната зала.

Банкетът беше върхът на дългата кариера на Марр и Сенн. Не бяха пожалили нищо, за да устроят една от най-екзотичните официални вечери в имперската история.

Най-напред се бяха изправили пред задачата да придадат повече уют на огромната корабна банкетна зала. Ето защо се бяха разпоредили да се разместят вътрешните опорни стени и ги бяха драпирали в меки цветове, за да стоплят атмосферата. Масите бяха изкусно подредени така, че никой да не се почувства изолиран от главната атракция – Императора и Киргиз, разположени един срещу друг на главната маса. Също така бяха приглуши осветителната система и бяха инсталирали непряко осветление, което подсилваше блясъка на сребърните плата и прибори и изтъкваше поднасяните апетитни блюда.

Най-голямото чудо, разбира се, беше самата храна. Естествено, тъй като Императорът беше домакинът, менюто включваше таански блюда, предлагачи съставки и подправки, за които двамата интенданкти знаеха, че ще зарадват и възбудят таанското небце.

Колкото до сервирането, бяха отишли още една стъпка напред.

Върхът на лукса бе в това да се сервира от човек, а не от машина или дори от скъпо струващ келнерробот. Ето защо Марр и Сенн бяха настояли преторианските гвардейци да се включат в сервирането. До всеки гост имаше по един гвардеец в пълна униформа, който при най-малкия жест трябваше да налива вино, да сменя блюдо или да изнася по нещо.

Най-доволният от този аранжимент беше адмирал Ледох. Самият той едва ли щеше да може да го измисли по-добре. Той вдигна бокала с вино и отпи малка глътка. Беше длъжен да признае, че Марр и Сенн са много талантлива двойка. Толкова по-жалко, че най-великият им банкет щеше да се окаже последният.

Ледох погледна към полковник Фоли, който седеше в другия край на масата, и вдигна чашата си в мълчалив тост.

Глава 52

Във време, когато субпространствената комуникация беше почти съвършена, кабелната връзка кораб – кораб представляваше такава архаика, каквато е говорещата тръба. Но не и в близост до NG 467H. И така, ботът беше отправен към „Нормандия“ на кислородни ракети и повлече кабела след себе си.

Въпреки че интегралната му схема бе остаряла с цели трийсет години и почти неизползваема, все пак указа на бота да се приближи... ето *там*... на онзи пръстен чувствителен метал... приближаване... обръщане... изстрел... и комвръзката се лепна на мястото си, и линията с „Нормандия“ се отвори.

– Тук доктор Шапиро – стигна до тях гласът от „Нормандия“. – Колко пострадали имате?

– Тук командир Лавоне. Трийсет и пет. Моят медик казва, че дванайсет са в критично, трийсет процента изгаряне, нестабилни. Всички останали втора – трета степен изгаряния, полустабилни.

– Изчакайте.

Скобите с форма на сърп се плъзнаха от „Нормандия“, прихванаха „Сан Яцинто“ и придърпаха товарните люкове на двата кораба на скачване, след което вратите се отвориха.

Четиридесетимата гурки на Стен се пръснаха в хангара на „Нормандия“. Всички носеха не само кукрита и уилигъни, но и зашеметители, увиснали на вратовете им.

Заповедите на Стен бяха прости: 1. Всеки, когото видиш, го

неутрализираш; 2. Ако е невъоръжен, го зашеметяваш – ако е въоръжен и опасен, го убиваш; 3. Намираме Императора и го подсигурияваме; 4. Никой, подчертавам *никой*, не трябва да се приближава до Императора при никакви обстоятелства – всеки, независимо от обяснения и ранг, който се опита, да бъде убит.

Гурките, като истински гурки, си падаха по простите заповеди – след пет секунди всички в хангара лежаха в безсъзнание. Дори „говорителят“, свързан към командния център на „Нормандия“, нямаше време да съобщи, че корабът е атакуван.

По команда, все едно че беше на упражнение, ефрейтор Люк Кесаре пристъпи напред с покрито с кърпа блюдо. Киргиз се обърна и се усмихна, очаквайки новото ястие. Лявата ръка на Кесаре поднесе блюдото, а дясната замахна с камата и тя се заби през усмихнатата уста на Киргиз, през небцето му и право в мозъка. И клането започна...

Глава 53

Колоната гурки, със Стен начело, тичаше безшумно по централния коридор с каютите на екипажа. Алармената система загърмя:

– Всички свободни от дежурство... банкетната зала... някой... опитват се да убият Императора... – Гласът спря, последваха хаотични шумове и миг по-късно системата замлъкна.

Хората от екипажа започнаха да излизат в коридора и да падат, зашеметявани от гурките.

При тръбата на асансьора Стен вдигна ръка и четиридесетте мъже се заковаха на място. Той бързо се разпореи половината мъже под командата на старши халвидар Харкаман Лимбу да поеме нагоре през офицерския сектор и да осигури комуникацията и командната зала на „Нормандия“. Останалите двайсет го последваха към банкетната зала.

Огромните портални врати на банкетната зала бяха зейнали. Шумът на битката кипеше някъде дълбоко навътре. По сигнал на Стен Алекс и гурките предпазливо закрачиха напред.

От шедьовъра, сътворен от Марр и Сени, нямаше и помен. Масите бяха обърнати и димяха. Залата беше затънала до глезените в потрошени блюда и премазана храна. Отвсякъде се хилеха ужасно обезобразени

трупове.

Стен и гурките хукнаха напред през локвите кръв, покрай десетките загинали преторианци и таанци. Тук-там се мяркаха и трупове на гурки, загинали, за да опазят своя Император.

– Мдаа – изсумтя Алекс. – Т'ва е измяна, достойна за истински Кембъли.

Стен с облекчение забеляза, че тялото на Императора не се вижда сред кървавите останки.

Точно в края на главната маса имаше кръг от петнайсетина мъртви преториански предатели. По средата на кръга лежеше гурка, застрелян в гърлото. Джемедар Кулбир. Беше загинал, верен на клетвата си да защити Вечния император.

– Тук лежи един герой, момко – прошепна почтително Алекс.

Преди Стен да успее да отговори, от коридора встрани от банкетната зала внезапно изригна пламък.

– Напред! – изрева Стен.

Прескочиха останалите трупове и се втурнаха през залата.

Когато завиха на ъгъла, завариха цял взвод преторианци, прегазващи последните трима от екипа на гурките. На Стен му остана време да зърне как старши субадар Лимбу извади своя кукри и налетя самоубийствено срещу тях. Двама преторианци загинаха преди да им остане време да открият огън, след което Лимбу падна.

Гурките на Стен се изсипаха в тила на преторианците. След миг още петнайсет предатели лежах мъртви и хората на Стен тичаха да намерят Императора.

Глава 54

Императорът срита дебелото тяло на Танз Суламора надолу по стълбата, обърна се с улигъна в ръка и продължи след него. Част от ума му се развесели от факта, че тялото му все още помни как да се движи при тревога.

Императорът стъпи на пода на оръжейната палуба, хвърли се встрани и куршумът АМ2 експлодира на мястото, където трябваше да бъде. Четири заряда изсвистяха нагоре по стълбата и гърдите на преторианеца се взривиха. Императорът задържа пръста си на спусъка и извърна оръжието към стълбата. Зарядите с антимаateria отпраха рамките и стълбата се сринна.

– Това ще ги спре за малко, докато измислят как да слязат долу – каза той.

За половин минута Императорът премисли ситуацията. Когато преторианецът уби Киргиз, за миг беше замръзнал. Някакъв сегмент от ума му беше изръмжал: „Може би е време да се намесиш в тази малка свада и да върнеш кадрите назад“.

Гурките бяха спасили живота му през тази мълниеносно развихрила се смърт. Наик Таман Гурунг сграбчи Императора и го смъкна на пода, поемайки с тялото си изстрела на уилигъна. Старши субадар Читаханг Лимбу беше включил уилигъна си на автоматична и сееше заряди из банкетната зала.

Императорът се измъкна изпод трупа на Таман, грабна оръжието му и изкомандва бойците си. „Потърси укритие“, не преставаше да мисли, докато групата му си пробиваше с бой път към изхода. Можеше да избере отстъпление към собствените си покои, но ексинженерната част от съзнанието му го тласна към кърмата на кораба, право към машинните секции на „Нормандия“.

Разбираше, че шепата гурки под командата на старши субадар Лимбу, оформили ариергарда, могат да удържат само няколко мига. Но тези няколко мига щяха да му дадат старт към машинната зала. Знаеше, че щом стигне там, ще може да прати във вечна забрава какъвто и да бил брой убийци.

Огледа оръжейната палуба. Ако се изключеха ракетометите и пирамидите с оръжия, струпани от двете страни на извития коридор, водещ от носа на кораба чак до машинното отделение, оръжейната палуба на „Нормандия“ приличаше на най-обикновена палуба за разходки, каквито имаше на всеки лайнер. „Не тук – реши той. – Това не е най-доброто място за позиция.“

Ледох вече чакаше при следващия люк, водещ надолу към кухненските отделения.

Императорът даде знак на хората си. Малко се изненада, като забеляза, че са му останали само Суламора, Ледох и двама гурки.

А още повече се изненада, като разбра, че кой знае защо, всичко това го забавлява.

Стен, Алекс и гурките скочиха на оръжейната палуба под зареждащите механизми. Не петдесет метра срещу тях пред пасажа надолу се бяха струпали преторианци.

Двайсет на брой. Един от преторианците ги видя и се развика.

Стен перна червения бутон на стената. Над бутона пишеше „Зареждане“.

Една ракета „Таласъм“ се плъзна плавно по жлеба към ракетомета.

Системата можеше да зарежда на всеки шест секунди. Ракетата се задвижи много, много бързо и когато стигна скорост шейсет километра в час, засече преторианците. Тон стомана, ударил няколкостотин кила месо, причинява големи щети.

По сметките на Килгър петима преторианци изпопадаха преди останалите петнайсет да намерят укритие зад ракетомети, оръжейни тръби и други и да открият огън.

– А, писна ми от тоя дракх – измърмори той и се хвърли напред.

Въоръжението на „Нормандия“ беше предназначено не само за дълбокия космос, но и за планетарни действия. Разбира се, атмосферните оръжия като картечници и прочие бяха надлежно запоеани към херметично затворените люкове, през които стреляха. По стените и металните греди бяха накачени всевъзможни оръжия, но те, разбира се, бяха предназначени за стрелба от транспортъори и, естествено – извън кораба. Едно от тези устройства беше огнехвъргачка, която при нормални обстоятелства изискваше отделение от четирима души, за да я домъкнат до мястото за стрелба.

Старши сержант Алекс Килгър беше роден на тежък свят и не можеше да се нарече нормален при никакви обстоятелства. Той смъкна огнехвъргачката от стената, зареди, прицели се и натисна спусъка преди някой да успее да реагира.

Огънят изхвърча по коридора, удари отсрещната греда, рикошира и... лумна.

Един сигнален огън, предназначен да се види в продължение на около половин светлинна секунда, произвежда доста прилична експлозия, особено ако изгърми в коридор с размери десет на десет метра. Гурките и Стен едва успяха да се сплескат на пода пред фучащото над главите им огнено кълбо, преди автоматичната пожарогасителна система на „Нормандия“ да изхълца и да изсипе няколко тона ретардант върху онова, което беше взела за пожар.

Твърде късно за петнайсетте купчинки въглен, останали от преторианците.

Стен и бойците му затичаха през полустопения коридор, за да намерят Императора.

Глава 55

Марр и Сенн се бяха укрили във фурната на една грамадна сонична печка. Когато започна касапницата, двамата се намираха в просторната кухня-неръждавейка на лайнера и щом чуха воя на алармената система, بلاغрозумно решиха да останат настрана.

Сенн се сгуши до Марр и промълви с трепет:

– Като приключат, ще хванат и нас и ще ни убият. – Погали с нежност козинката на верния си любовник. – Ех, нищо. Беше хубава любов, нали?

Марр изведнъж се изправи в цял ръст и викна:

– Да им го начукаме!

– Трябва ли? – попита Сенн.

– Единственото, което знаем, мили – каза Марр, – това са кухните. И ако тези брутални човеци превземат *моята* кухня, много ще съжаляват.

И започна подготовката за последния сблъсък. Сенн разбра какво е намислил и също скочи, изтрил от ума си всякакви мисли за нежна смърт.

Започнаха с фурната. Беше висока три метра и също толкова на ширина. Вътре имаше много решетки за готвене и въртящ се грил, който можеше да издържи цял бик. Нагревателят бе широколъчев проектор – приличаше донякъде на голяма камера, поставена на хидравлични повдигачи. Когато фурната се включеше, дебелите защитни врати автоматично се затваряха и проекторът се плъзваше над храната, като сипеше залпове ултразвук, за да опече каквото е сложено за печене.

Първото, което направи Марр, бе да строши обезопасяващия ключ. След това двамата напрегнаха мускули над сонарния нагревател.

Пред кухнята изтрополяха ботуши, двамата се обърнаха и видяха влезлия заднешком в огромното помещение Вечен император. Влачеше Танз Суламора и отвърщаше на огъня през вратата. Половин секунда по-късно видяха първо шамбелана, после двамата останали живи гурки. Рам Синг Рама и Агансинг Раи ревяха предизвикателно срещу преследвачите и ги засипваха с огъня на улигъните си.

Преторианците изпратиха ответен залп и двамата залегнаха. Стените от неръждаема стомана на кухнята засъскаха, покриха се с нажежени мехури и започнаха да се топят.

– Насам – извика Императорът и поведе малката си група към

аварийния изход. Точно след него имаше тунел, водещ към главния складов отсек и машинните помещения.

Тропотът на преторианските ботуши ги последва. Рам извика и падна, след като зарядът на един уилигън го посече в корема. Преторианците нахълтаха и хукнаха след групата на Императора, която току-що се беше вмъкнала в аварийния изход.

Без колебание Сенн сви тялото си на косматото кълбо, изтърколи се от фурната, в която се криеха с Марр, натисна бутона „Паропочистване“ и отново скочи във фурната.

От дупките на стените засъска пара. Санитарните сензори моментално анализираха участъка за чужди – в смисъл биологични – обекти, след което забълваха гореща пара към нахлуващите организми.

Единадесетимата преторианци отвориха едновременно усти да закресчат. Дробовете им се изпълниха с гореща пара под високо налягане и бяха сварени преди звукът да стигне до устните им. Плътта им се изду и кипна, мехурите запукаха и потекоха.

Почистващата процедура отне само трийсет секунди – точно според наръчника за ползване! – преди да се самоизключи. Всичките единадесетима преторианци бяха мъртви. Или умираха. Човешкото тяло е упорито.

Пак тропот на ботуши, пак стрелба и през вратата изригна нова група, с Фоли начело. Той забеляза личицето на Сенн, надничашо от фурната, и изрева:

– Убийте ги!

Цяло отделение скочи напред. Марр и Сенн се изтъркаляха от фурната. Фоли и четирима от преторианците се втурнаха към аварийния изход, след Императора.

Междувременно отделението преторианци затропа тежко към Марр и Сенн.

– Помогни ми! – изписука Марр и Сенн пъкна тънките си раменца под сонарния нагревател и напъна нагоре.

Бавно... бавно... нагревателят се повдигна.

– *Давай!* – извика Марр и двамата скочиха през огнения дъжд на уилигъните. На Марр му остана време само колкото да натисне бутона на нагревателя преди двамата да се скрият зад стоманената врата на един от килерите.

Лещата на сонарния нагревател примига, след което се ушири на пълна мощност. Невидимият, но смъртоносен лъч се насочи като конус навън тъкмо когато преторианците се затичаха право в него.

Марр и Сенн се сгушиха зад вратата и заслушаха ужасните викове на умиращите преторианци. За няколко секунди цялото отделение беше опечено. Високочестотните вълни загряваха отвътре навън, поради което още преди плътта да започне да се сбръчква, да дими и покафявява, вътрешните им органи се пръснаха навън, оплесквайки петдесетте метра кухненска стена с късове плът.

Марр надникна към кървищата отвън и потръпна. Сенн понечи да погледне зад него, но Марр избута любовника си навътре, за да му спести доживотната травма. Самият той усети как една трошица от чувството му за красота се съсухри.

Викове и ново трополене. Марр погледна към главния вход на кухнята и се приготви отново да натисне бутона на изпичащия сонар. Който и да дойдеше през вратата, щеше да умре като отделението лоши човеци преди малко. Пръстите му почти бяха натиснали бутона, когато видя профучалата през разтворената врата стройна фигура.

Позна Стен и пръстът му се дръпна от бутона. Дори не изчака да види какво стана след това, а се смъкна зад стоманената врата до Сенн.

Вгледа се в големите, светнали очи на приятеля си и каза:

– За малко да убия нашия млад капитан!

Зарови лицето си в меката козинка на Сенн и заплака.

Стен и Алекс простреляха четиримата преторианци, напираси към вратата на аварийния изход. Фоли успя само да ги види и да натика тялото си зад машината за разфасоване, автономен бот от покрита с червен емайл стомана. Туловището на робота касапин, три на пет метра, стоеше неподвижно, със стърчащите безжизнено от него остри като бръснач ножове, сагъри и куки за хващане на месо.

Стен се смъкна на колене и се провря в празнината между машината и стената. Дали Фоли щеше да продължи, или просто го чакаше на завоя? Почти нямаше място за маневриране и Стен трябваше да премести оръжието си в лявата си ръка, за да продължи напред.

Ето! Видя черното дуло на оръжието на Фоли, замахна към него, изгуби равновесие и падна. Но кокалчетата на пръстите му се удариха в хладен метал и той усети, че оръжието се изтръгва от ръката на Фоли, след което чу как пушката издрънча върху кухненския под. Изрита, измъкна се от тесния тунел и се надигна да се изправи. Тежък удар отново го отпрати на пода и той тромаво падна, като едва избегна камата на Фоли. Видя сянката на ботуш, замахнал към него, успя да хване петата с

три пръста и да я извърти. Фоли залитна назад и се блъсна в бота.

Машинарията се съживи с пронизителен звук и куките се протегнаха, за да хванат месо. Преди Стен да успее да се съвземе, Фоли избегна куките и вдигна пушката си. Но една от верижните куки се люшна напред и го закачи за гърлото. Той изпищя от болка. Куката го затегли в прегръдката на автокасапина.

Стен гледаше с потрес как машината умело обработва Фоли. Само за секунди десетки ножове обелиха кожата му – още преди да е издъхнал. От металното туловище като змийчета изсъскаха пипала, за да изсмучат кръвта. Триончета зарязаха ставите, остри сатъри затракаха, за да отделят плътта от костите.

Финалният писък на Фоли още отекваше в кухнята, когато последните остатъци от него бяха разфасовани, опаковани и изпратени в склада за замразяване.

Стен протегна ръка и изключи машината. После заобиколи робота касапин и тръгна да намери Алекс.

Глава 56

Енергоизточниците и двигателите може да са се променили до неузнаваемост, но всеки космически бандит от двайсет и първи век щеше да се почувства у дома си в машинното отделение на „Нормандия“. Залите си бяха същите огромни, екнещи метални помещения, потръпващи от невидима мощ. Блестящите елементи на двигателя АМ2 спокойно можеха да минат за дизел-електрик или за ядрени, и същите пасажи се виеха като паяжини нагоре, над и около объркващата машинария и странните измерителни уреди.

Тъй като „Нормандия“ не беше на работещ двигател, на смяна се бяха оказали само дежурният офицер и един чистач – и сега и двамата лежах в локви кръв.

Императорът забеляза двамата преторианци едно ниво по-нагоре – бяха се присвили зад хранящия блок. Помисли за миг, после внимателно се прицели и стреля четири пъти. Четирите заряда поразиха от двете страни пасажа, отрязаха го и преторианците пропаднаха. „Точно като на скейт“, каза си Императорът и отстреля като панички двамата мъже преди да се потрошат на палубата.

– Хайде, адмирале. Размърдай си задника – извика той и Ледох и последният останал гурка му помогнаха да изтика до аварийната врата

един оксиген. Императорът се почувства леко горд, след като физическата му памет настрои кислородната смес, запали горелката и успя да завари ключалката на люка, през който бяха влезли.

– Това ще ни даде още малко време, Мик.

Ледох го гледаше с яд и друга част от мозъка на Императора се зачуди какво по дяволите му става на този човек. Когато пукотевицата започна, Ледох се оказа един от първите, извадил служебния си пистолет, но той беше бързо избит от ръката му от някакъв, според Императора, престарал се гурка. „Не е възможно да е изплашен – помисли Императорът. – Но може и да е“ – продължи мисълта му, докато вървяха нагоре по пасажите. Сигурно беше минало доста време, откакто някой бе стрелял точно под опашката му.

Може би беше шашнат като Танз Суламора, който подсмърчаше зад Императора с почти мораво лице.

Ледох изчака, докато и четиримата се качат на следващата платформа. „Сега – реши той. – Точно сега.“ Онзи проклет гурка беше издънил първия му шанс. Сега беше моментът – и парадната му сабя се озова в ръката му, и той се хвърли напред, за да прободне Императора в гърба.

Но също както заговорниците бяха подценили фаталните гурки, така и Ледох подцени бързата реакция на найк Агансинг Раи.

Раи – бившият адютант на Стен – успя някак да скочи между Императора и острието – и бе изрядно посечен през дробовете. И се срина на пода, като почти изтръгна оръжието от ръката на Ледох.

Ледох издърпа сабята от гърдите му и отстъпи назад, за да замахне... и тогава Танз Суламора стана герой.

Дебелият мъж успя да замахне със своя уилигън – уилигъна, с който нямаше представа как се стреля – удари Ледох в ребрата и той залитна към перилото на металния пасаж. Докато Суламора все още се дивеше на собствената си проява на храброст, Ледох се извъртя и дръжката на сабята му го перна по врата. Зяпнал за въздух, Суламора рухна върху желязната плоча, а Ледох се присви за скок...

И видя, че Императорът стои на няколко метра от него, в края на платформата. Беше с празни ръце, с уилигъна все още праметнат през рамо.

– Съвпада – каза Императорът. – Но мога ли да разбера защо?

Ледох едва можеше да говори – толкова години, толкова планове, толкова омраза. Но успя да изръмжи:

– Роб Джейдис беше мой син.

И нападна.

Зяпачата отстрили част от мозъка на Императора отново се зачуди кой по дяволите е този Джейдис, а самият той издърпа тежкия лост от противопожарното табло на стената, вдигна го с две ръце пред себе си и парира оръжието на Ледох.

Очите на Ледох светнаха и той замахна към кръста на Императора – удар, който отново бе отбит, след което се задвижи самият Император: левият му крак се стрелна към гърдите на Ледох.

Сабя срещу железен лост изглежда неравностоен бой – и си е точно така, в което за голяма изненада се бяха убедили няколко души, вадили оръжие срещу Императора по времето му като корабен инженер.

Докато Ледох се мъчеше да се съвземе, Императорът плъзна едната си ръка надолу по лоста и замахна, стиснал го с две ръце. Стоманата изтреща в сабята на Ледох и прекърши острието малко над дръжката. Императорът смени посоката на замаха и лостът се натресе в ръката на Ледох под лакътя.

Кокалът изпука силно и Ледох извика от болка. През ръкава на куртката щръкна бяла кост и той падна на колене.

Императорът го изгледа и каза със съчувствие:

– Жалко копеле. Жалко тъпо копеле.

Отстъпи към аварийния ком до пожарното табло и помисли за следващия си ход.

Килгър тъкмо дърпаше мощно запоената ключалка на люка. Стен го избута с лакът настрана.

Ножът се изсипа от канията си в дланта му, той стегна китката си и го натисна през самия люк. Кристалното острие преряза стоманата все едно, че беше пластмаса. Стен направи два прореза около черното заварено петно, след това бутна люка с рамо и се озова в машинната зала, с кукури в едната ръка и личния си нож – в другата.

Четири трупа... но Императора го нямаше. Той погледна нагоре и миг след това вече изкачваше стълбите, тих като котка.

Няколко нива нагоре се виждаха още две проснати тела и двама мъже.

Императорът. Все още жив. Слава на няколкото дузини богове. От другата страна на платформата видя друг мъж... на колене. Ледох.

Нито Императорът, нито Ледох го чуха.

От стълбата под двамата Стен видя, че Ледох с усилие се надига.

Здравата му ръка бръкна под широкия колан на кръста и излезе с малък улигън на „Богомолка“... а Стен беше едва на средата на стълбата. Ледох се прицели.

Кукри не може да се мята. Ножът е с един ръб и небалансираното острие гарантира, че ще се премята безразборно във въздуха, ако го хвърлиш.

Затова пък е почти кило стомана.

Стен запокити дългия нож по Ледох в отчаян, последен шанс да спаси живота на Императора.

В най-добрия случай оръжието трябваше да събори Ледох. Но въртящото се острие се заби в гърба на Върховния шамбелан Мик Ледох и разсече гръбнака му.

Ледох, издъхнал преди пръстът му да успее да натисне спусъка на улигъна, се сгърчи, праметна се през перилата и се сгромоляса окончателно и звучно върху палубните плочи много метри надолу.

Стен взе последните няколко стъпала и се закова на място, втречен в Императора. Единият или другият може би трябваше да каже нещо ужасно драматично. Но драматичните жестове стават най-често при преразказа. Двамата оцапани с кръв мъже само се гледаха – мълчаливо и с облекчение.

Глава 57

Гола под яркото лятно слънце, Хайнис мислеше за съвършенство. Напитката, удобно приготвена да ѝ е подръка, беше ледена; слънцето беше жарко; прохладният полъх откъм гората долу придаваше на домолската ѝ още повече уют.

Почти съвършено, поправи се тя.

Едно нещо липсваше – имаше един проблем.

Последните месеци, след като Императорът се бе върнал на Първичен свят, наистина се оказаха доста дълги, особено с оглед на усилията да се разчисти цялата каша.

Хайнис изпитваше искрена благодарност, че се бе оказала свидетелка само на част от събитията; Стен ѝ бе разказал останалото.

Естествено, след като на „Нормандия“ бе заловен и последният преторианец, имперският флот се разкара моментално, тъй като дори Вечният император не можеше да сглоби що-годе достоверно обяснение, което таанците да приемат, за смъртта на техния главен лорд и

неговата свита.

Киргиз или някой от подчинените му сигурно бе получил заповед да докладва редовно, защото два дни след като тръгна, флотилията разбра, че я преследват. Един таански боен кораб, придружен от кръстосвач и унищожител, щеше да е почти равностоен на „Нормандия“ и ескорта ѝ. Но Императорът вече бе повикал подкрепления и две пълни бойни ескадрили се срещнаха с „Нормандия“.

Таанците се сражаваха храбро и некадърно. Въпреки всички усилия да установят връзка с тях, те се биха до последния човек в пълно радиомълчание. Стен така и не разбра дали са смятали, че спасяват Киргиз, или че отмъщават за него.

След като се върна на Първичен, Императорът веднага направи опит да обясни на таанците какво се е случило, но дипломатическите отнoшения бяха прекъснати рязко и таанският персонал беше изтеглен.

Хайнис почти не забеляза това, тъй като беше заета с прибирането на останалите заговорници. Никога не беше арестувала толкова богати и с толкова висок обществен ранг хора.

Последва показан процес, тъй като Императорът се надяваше, че по някакъв начин таанците ще чуят истината. Естествено, че нямаше да чуят – всеки добър тоталитарчик знае, че винаги може да намери някой, на когото да лепне вината. Бяха отхвърлени дори опитите да се убедят таанците в истината посредством неутрални дипломати, чиито култури по принцип бяха неспособни на шикалкавене.

Серията процеси бе затпяваща. Но Хайнис поне има възможността да свидетелства пред открит съд. Стен, по имперска заповед, даде свидетелството си от запечатана стая, с електронно променен глас, за да се предотврати всякакво възможно идентифициране.

Въпреки воя на защитата за стаи с пет звезди, деветдесет и пет процента от заговорниците бяха признати за виновни – а държавната измена и заговорът за убийството на държавен глава все още се смятаха за най-тежки престъпления.

Дори помилваните пет процента не можаха да избегнат императорската мъст. Само преди ден малък видеорепортаж показва как яхтата на един освободен индустриалец гръмва с него на борда... Хайнис се отърси от тези мисли. Все пак разсъждаваше над съвършенството, а за нея дори имперски заповяданото убийство си беше убийство.

Слънцето бавно я придвижваше към дрямката и тя запрехвърля наум няколко небрежно похотливи мисли. Наблизо избръмча планер. Тя се събуди с усилие, надигна се и посегна за хавлията. Но видя, че в

планера е Стен, и отново се отпусна в шезлонга, а мислите ѝ станаха някак не толкова небрежни.

Стен слезе, отиде до кухнята, взе си бира и дойде при нея на палубата.

– Как върви? – попита тя.

– По дяволите, ако знам – каза Стен. – И по-добре, и по-лошо.

– Налей и кажи, капитане.

– Ами... това е от добрите новини. Току-що ме повишиха.

– Хайде, пийни и се поразсъблечи, командире.

Стен изпълни заповедта, съблече се, изтегна се до нея и изпръхтя доволно. Хайнис изчака, колкото можа, после се примоли:

– Хайде, Стен. Казвай.

Денят наистина се бе оказал и по-добър, и по-лош, отколкото беше очаквал Стен.

След като „Нормандия“ се върна на Първичен, макар формално да беше останал командир на гурките, всъщност му бяха възложили специални задачи, които включваха безкрайните явявания в съда.

Гурките бяха попълнени до пълен щат и ги оглавяваше старши субадар Читаханг Лимбу, въпреки че в момента се възстановяваше от раните си.

Стен се връщаше в двореца само за ядене и спане и малкото случайни срещи по коридора с Императора бяха обезпокоително официални и кратки.

Докато не го привикаха.

Стен влезе, отдаде чест и докладва. Императорът седеше съвсем неподвижно зад бюрото си. И мълчеше.

Минаха дълги секунди, преди да проговори.

Стен беше очаквал, че ще се кажат няколко неща. За нито едно не излезе прав.

– Капитане, готов ли сте да тръгнете на война?

Стен примига, реши, че всеки потенциален отговор ще прозвучи тъпо, и не отговори нищо.

– Ще направя едно предсказание, капитане. Само между нас. До пет И-години ще се сражаваме с таанците.

Стен пак не каза нищо.

Императорът го изгледа с леко съжаление.

– Свободно, капитан Стен. Седнете.

Стен изпита известно облекчение. Не допускаше, че Императорът би могъл да изрита някого от служба, ако преди това му разреши да седне.

– Е, капитане? Какво мислите?

Стен беше объркан. Като всеки професионален военен, той искрено вярваше в донякъде противоречивата фраза, че работата на войника е да предотврати войната.

Императорът изглеждаше леко предубеден.

– А започне ли, ще бъде истински ад, между другото. Няма начин да греша. Разузнаването твърди, че всяка таанска корабостроителница е преобразувана за строителство на бойни кораби. Таанците изкупуват всяка частичка АМ2, която могат да намерят, независимо от цената. Също така – и това не го пускам на видео – сблъсъците с моите обикновени патрулни кораби около световите на Таан стават адски много. Е, добре. Защо да ви лъжа? Всеки шпионски кораб, който пратя натам, ми го връщат надупчен на решето.

И тогава Императорът извади от бюрото си шише и Стен изпита малко по-силно облекчение – първо те канят да седнеш, после и пиене... Може би щеше да си опази капитанските ромбчета.

– Причината, поради която ви отбягвах, капитане, е, че цялата тази грозна каша беше нещо, за което се мъчех да не мисля.

И напълни две метални чашки. Стен позна миризмата на стрегт.

– С времето свикваш с тая гадост – каза Императорът, но не направи жест да предложи чаша на Стен. – Помните ли как се натряскахме в Деня на империята?

Стен помнеше.

– Помните ли какво ви казах тогава?

Помнеше.

– Е, аз направих първата крачка за вас. – Императорът извади от чекмеджето на бюрото си наръч заповеди и му ги хвърли на плота.

– Не си правете труд да ги четете сега. Преназначен сте. Отивате в авиоучилището. А, да, между другото. Онзи ваш трътлест главорез...

– Старши сержант Килгър ли?

– Да. Сигурно се чудите къде е.

Стен се беше чудил. Алекс беше изчезнал най-мистериозно преди около два месеца.

– Мда. Изчезнах го, защото всъщност той подаде по някои канали молба за разрешение да се жени. За някакво ченге. Скапан идиот.

Трошачи на вратове като него изобщо не трябва да се женят. Все едно, сега и той се учи да хвърка.

– И освен това вече не е старши сержант – продължи Императорът. – Изритах го нагоре до пълномощен офицер. Щом ще става скапан флотски, поне да започне отсега да свиква с тъпата им класова система.

Императорът вдигна чашата си и я завъртя в пръстите си.

– Капитане, бихте могли да се върнете в някаква поза от сорта на „мирно“.

След миг Стен стоеше изпънат и вдървен.

– Другото нещо... – Императорът бръкна отново в бюрото си и извади малка синя кутийка – е, че вече сте командир. Ето ви знаците. – Бутна кутията към Стен. – Хайде, вдигнете я тази чаша де.

Стен се подчини.

– Този тост ще го вдигна... за вас, командир. Защото няма начин да ви видя повече.

Императорът стана.

– За ваше здраве, командир Стен!

Вкусът на стрегга наистина му се стори много странен.

Хайнис осмисляше всичко това – без императорската увереност в неизбежната война, за което Стен не й спомена – а Стен довърши бира-та си, отиде до кухнята и донесе още една.

– Освен това разбрах – продължи той, след като седна, – че ти също ще получиш някакво повишение.

Но Хайнис обмисляше нещо друго.

– Значи заминаваш и ставаш кадет. Кога?

– А, това е остатъкът от добрите новини – отвърна Стен. – Изглежда, че, хм, имам малко пари. – Незаконно придобитите и инвестирани фондове на Айда най-после го бяха намерили и сега Стен седеше върху по-голяма купчина кредити, отколкото можеше да повярва, че съществуват.

– Също така двамата с теб имаме дълга отпуската преди да се представим на новите си началници.

Хайнис се усмихна, отпи и му смигна.

– Ей, сладур. Искаш ли да се позабавляваме?

Стен се засмя и коленичи до нея. Тя го придърпа и той усети гърдите и устните ѝ, а после нямаше нищо освен ослепителната топлина на слънцето.

КРАЙ

© 1985 Алън Кол
© 1985 Крис Бънч
© 2003 Валерий Русинов, превод от английски

Allan Cole, Chris Bunch
The Court of a Thousand Suns, 1985

Сканиране, разпознаване и редакция: Mandor, 2009

Издание:

ИК „Бард“, 2003
ISBN 954-585-437-5

Поредица: „Избрана световна фантастика“ №104

Редактор: Иван Тотоманов

Художествено оформление на корица: Петър Христов, „Megachrom“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10510>]